

Nếu Như Em Không Giống Cậu Ấy

Contents

Nếu Như Em Không Giống Cậu Ấy	1
1. Chương 1: Sự Xuất Hiện Của Nhuệ Dương, Chỉ Để Bù Đắp Khoảng Trống Trong Lòng Anh . .	2
2. Chương 2: Cậu Không Vội, Thời Gian Còn Dài, Từ Từ Thay Đổi, Ít Gì Bây Giờ Cũng Đã Có Chút Tiến Triển	5
3. Chương 3: Ít Nhiều, Khi Ôm Nhuệ Dương Trong Tâm Anh Rất Yên Bình	9
4. Chương 4: Cho Được Nửa Năm, Châu Sướng Nhận Được Điện Thoại Của Tổng Dương. Tổng Dương Ly Hôn	12
5. Chương 5: Có Lẽ Em Thích Anh Rồi	15
6. Chương 6: Kết Cục Lại Trở Thành 1 Câu Chuyện Cười	19
7. Chương 7: Anh Cầm Dao, Từng Nhặt Một Đám Thẳng Vào Tim Của Người Thực Sự Yêu Anh	23
8. Chương 8: Tuy Nhiên Người Đó Đã Không Chịu Tiếp Tục Yêu Anh Nữa	26
9. Chương 9: Quá Mượn Rồi, Cậu Không Sống Đến Già	29
10. Chương 10: Tùy Em Muốn Nói Gì, Không Cần Biết Như Thế Nào Anh Vẫn Bên Cạnh Em . .	33
11. Chương 11: Nếu Như Em Không Giống Cậu Ấy, Anh Có Yêu Em Không?	36
12. Chương 12: Rồi Cũng Sẽ Có Một Ngày Cậu Quên Được Châu Sướng	40
13. Chương 13: Kể Cả Ở Ngay Trước Mắt, Anh Làm Sao Cũng Không Thể Đuổi Theo Kịp	44
14. Chương 14: Cậu Chạy Quá Mệt Mỗi, Muốn Nghỉ Ngơi, Đến Bản Thân Mình Cũng Không Muốn Thức Tỉnh, Cậu Muốn Mình Mãi M	47
15. Chương 15: Thế Nhưng Chỉ Cần Gặp Cậu Một Lần, Nghe Được Tin Tức Của Cậu Trong Lòng Liên Cảm Thấy Tốt Lên Rất N	50
16. Chương 16: Cậu Nghĩ Cậu Đã Không Còn Yêu Còn Người Đó Rồi	54
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20: Một Chiếc Giường, Hai Chiếc Chăn, Đồng Miên Cộng Chấm, Đồng Sàng Dị Mộng	65
21. Chương 21: Châu Sướng Ngây Người Nhìn Cậu, Vừa Cười Vừa Khóc	67
22. Chương 22: “anh Yêu Em, Tiểu Nhuệ”	71
23. Chương 23: ” Sinh Nhật Vui Vẻ” Anh Tự Thối Nén , Tự Lầm Bầm Nói Với Bản Thân	74
24. Chương 24: “chúng Ta Về Nhà”	78
25. Chương 25: Phiên Ngoại 1 Em Ấy Yêu Hay Không Không Sao Cả, Chỉ Cần Tôi Yêu Tiểu Nhuệ Là Được Rồi	80
26. Chương 26: Phiên Ngoại 2	83
27. Chương 27: Phiên Ngoại 3	88

Nếu Như Em Không Giống Cậu Ấy

Giới thiệu

Thể loại: Đam Mỹ, Thể thân, hiện đại Nhân vật : Châu Sướng x Diễm Nhuệ Dương Tựa gốc: Thật sự thì anh đối xử

1. Chương 1: Sự Xuất Hiện Của Nhuệ Dương, Chỉ Để Bù Đắp Khoảng Trống Trong Lòng Anh

Đàm Nhuệ Dương vừa bước vào nhà liền nhìn thấy trước cửa nhà đặt ở đó là hai đôi giày. Ngẩng đầu nhìn thấy hai người ngồi ở salon.

“Về rồi sao?” Châu Sưởng không quan tâm lắm tùy ý hỏi cậu.

Cậu gật đầu, đưa mắt lướt qua người đang ngồi trên salon, nếu không nhìn kĩ, khuôn mặt người đó giống cậu đến 7 8 phần, nhất là ánh mắt khi cười, giống y như đúc, thật là đẹp.

Ngay cả tên anh ta cũng có 1 chữ đồng âm với tên cậu, người đàn ông đó tên Tống Dương, là thanh mai trúc mã với Châu Sưởng. Cậu và Tống Dương chỉ có duy nhất 1 điểm không giống nhau, đại khái cậu là con còn hẳn ta là nam thẳng.

Trước đó cậu có gặp qua Tống Dương, hai người cũng chưa chào hỏi gì. Nhưng Tống Dương chắc cũng biết qua cậu, ngay lúc này gặp cũng chẳng có gì bất ngờ, chỉ nói 1 câu “xin chào”

Cậu gật gật đầu, coi như là đã trả lời, xách đồ đồ ăn vừa mua đi thẳng vào bếp.

Sau khi tan ca cậu gọi điện thoại cho anh, hỏi anh hôm nay thích ăn món gì, đặc biệt đi siêu thị mất nửa tiếng xếp hàng để mua về.

Cậu vo gạo xong, bỏ vào nồi cơm điện tiếp tục làm những món ăn cho tối này

Ở phòng khách âm thanh càng lúc càng nhỏ, Châu Sưởng im lặng, thỉnh thoảng chỉ nghe 1 tiếng “ừm”, những chuyện khác cậu lại càng không nghe thấy.

Không bao lâu sau thì nghe tiếng đóng cửa, tiếp đó Châu Sưởng đi vào bếp

Anh nhẹ nhàng ôm cậu từ phía sau, “tối nay chúng ta ăn gì?”

Cậu vừa cúi đầu làm đồ ăn nói, “Không phải anh nói muốn ăn sườn chua ngọt và cà tím om sao?”

Châu Sưởng cười nói “chút nữa thì anh quên mất”

” Cậu ta không ở lại ăn cơm sao? Em làm đồ ăn cho cả 3 người”

Châu Sưởng nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, lại nói: “không sao, anh ăn nhiều một chút “

Châu Sưởng không đi ra ngoài, chỉ đứng một bên chau mày nhìn cậu nấu ăn

Cậu cũng không hỏi gì anh, cậu biết anh có chuyện muốn nói với mình.

“Ngày mùng 5 tháng sau” Châu Sưởng thấp giọng nói, anh ngừng lại một lúc, tiếp tục nói “Anh có chút việc, không cùng em về quê được”

“Việc quan trọng không?” Cậu ra vẻ không để ý hỏi.

“Cũng quan trọng”

“Không sao cả, anh cứ bận việc của anh”

Châu Sưởng cúi đầu, nghĩ 1 lúc mới lên tiếng: “Hôm đó Tống Dương kết hôn, muốn anh làm rể phụ.”

“Oh” Cậu thấp giọng nói tiếp “ngày mai em đi rút tiền, anh giúp em đưa cậu ta tiền mừng.”

“không cần đâu, em với cậu ấy không thân, không cần đưa tiền mừng, anh đưa là được rồi.”

Cậu cũng chẳng nói gì thêm tiếp tục làm thức ăn.

Bạn bè của Châu Sưởng rất nhiều, cậu chỉ biết một vài người, bọn họ bắt đầu cũng sắp được 2 năm rồi, nhưng Châu Sưởng rất ít khi dẫn cậu đi giới thiệu với bạn bè của mình.

2 người ngoài việc ở với nhau, thì cuộc sống cá nhân gần như độc lập. Mới đầu cậu nghĩ là Châu Sưởng sợ người ngoài biết mình là người đồng tính, sau này vô tình biết được thì ra bạn bè Châu Sưởng đã sớm biết anh là đồng tính rồi.

Thật ra cậu cũng nhận thức rõ, ngay khi lần đầu tiên gặp Tống Dương cậu đã hiểu.

Từ trước đến giờ Châu Sưởng đối với cậu rất rất ôn nhu, bên nhau gần 2 năm chưa bao giờ xảy ra chuyện cãi nhau bao giờ. Đây vốn dĩ đối với những cặp đang yêu nhau không hề bình thường. Sau này, cậu mới biết, Châu Sưởng cơ bản không hề yêu cậu, chẳng qua là vì khuôn mặt của cậu giống Tống Dương, chỉ vậy thôi.

Cậu nghĩ rằng bản thân sẽ chờ được đến ngày đó, huống chi bây giờ Tống Dương cũng đã kết hôn rồi, là bản thân muốn kết giao cùng Châu Sưởng.

Nhuệ Dương mở 1 gara sửa xe. Lúc nào cũng chui dưới gầm xe để làm việc. Châu Sưởng đến tìm cậu, cậu mới từ từ bò ra. Mặt mũi toàn thân dính đầy dầu nhớt xe.

Châu Sưởng nhìn hình dạng của cậu bây giờ không nhịn được cười, lúc chiều anh có uống một tí rượu, tâm tình khá tốt, liền lấy khăn giấy lau vết dầu trên mặt Huệ Dương, " Những công việc như thế sau này kêu nhân viên làm, em sao lại bò xuống gầm xe để sửa xe thế kia."

Nhuệ Dương vô ý cười, Anh rất ít khi chủ động đến tìm cậu, cầm tờ khăn giấy hỏi anh: " Anh sao lại đến đây?"

Châu Sưởng nheo mắt, nhìn thẳng vào mắt cậu nói: " Chiều nay không cần lên công ty, nên qua đây để gặp em"

Giọng nói của anh càng ôn nhu, tay vẫn vuốt nhẹ lên mặt Huệ Dương không muốn bỏ xuống, " Em không phải có bệnh sạch sẽ sao? Sao em còn tự làm những việc này"

Nụ cười của Huệ Dương như đóng băng, lùi lại vài bước quay lưng lên lầu cậu nhẹ nói: " em đi tắm qua "

Nhuệ Dương đứng dưới vòi hoa sen, mắt hơi đỏ. Cậu là một người làm bên sửa xe, có khi nào lại có bệnh sạch sẽ quá độ.

Ánh mắt của Châu Sưởng khi nhìn cậu luôn luôn chỉ nhìn thấy 1 người.

Châu Sưởng bước vào phòng tắm khiến Huệ Dương giật mình: " Sao anh không gõ cửa?"

Châu Sưởng vòng tay ôm từ phía sau thuận tiện cởi luôn quần áo Huệ Dương mơ màng gọi. " Dương Dương"

" Ồ, anh ra ngoài trước đi" Huệ Dương vỗ nhẹ tay anh nói.

Châu Sưởng không chịu bỏ cậu ra, tay siết chặt hơn: " Dương Dương, kết giao với anh không tốt sao?"

Nhuệ Dương vật lộn một lúc, cuối cùng cũng bị anh đẩy mạnh vào tường

" Dương Dương, anh có chỗ nào không tốt?" Anh vừa nói vừa gục đầu lên vai cậu.

Nhuệ Dương cứ như thế đứng yên, đứng nhắm mắt một cách tuyệt vọng, cậu thở hắt, miệng lẩm bẩm chửi anh một câu khốn nạn.

"Châu Sưởng, anh uống rượu đúng không?"

" Ồ" Châu Sưởng tiện tay với lấy chai sữa tắm, một tay giúp cậu thoa vào chỗ nhạy cảm đó, từ từ đưa cái vật nóng hổi đó vào bên trong cậu

Nhuệ Dương đau quá la lên 1 tiếng "Châu Sưởng, anh nhìn kĩ xem em là ai?" giọng cậu nghe có vẻ ghen ngào, đại khái là vì quá đau.

" Dương Dương"Châu Sưởng từ từ tiếp tục luật động phía thân dưới của cậu.

Nhuệ Dương cắn nhẹ môi, không nói thêm một câu nào, cũng không phát ra bất kì âm thanh nào, chỉ là nước mắt cứ thế rơi không thể dừng lại được. Cho đến khi Châu Sướng bắn ra bên trong cậu, nhẹ nhàng thả lỏng cậu ra, cậu mới có thể để mặc cơ thể dựa vào tường từ từ ngồi xuống.

” Anh ra ngoài”

” Để anh xem xem, anh giúp em rửa sạch” Châu Sướng lại quay lại ôn nhu như bình thường

“Không cần, anh ra ngoài đi” Cậu liền phát hỏa

Châu Sướng nhìn cậu bất lực, liền kéo cậu lên

” Ngoan, nằm nghỉ một chút đi, anh ở lại với em”

Nhuệ Dương nhắm mắt, cười 1 tiếng, không đợi đến lúc anh nói hết câu liền tặng anh một cái tát nảy lửa:” Anh mở mắt to ra mà nhìn, Mẹ nó tôi không phải Tống Dương”

Cái gì không có được luôn là tốt nhất, từ khi Châu Sướng phát hiện về giới tính của mình, Tống Dương luôn là khao khát của anh. Sự xuất hiện của Nhuệ Dương, chỉ để lấp đầy khoảng trống trong lòng anh.

Tuy là ngoài khuôn mặt này ra, trong cuộc sống không thể tìm được điểm tương đồng nào giữa hai người bọn họ, nhưng Châu Sướng không đòi hỏi nhiều, chỉ cần khuôn mặt, cũng khiến anh cảm thấy mãn nguyện rồi.

Có lẽ bị Châu Sướng ảnh hưởng, ít nhiều Nhuệ Dương cũng là một người ôn nhu nhất là khi đứng trước Châu Sướng. Là lần đầu tiên đánh anh, cũng là lần đầu tiên nhắc đến Tống Dương

Châu Sướng ngồi lại ở văn phòng của Nhuệ Dương, ngu ngốc nhìn xung quanh 4 bức tường được xếp đầy mô hình xe hơi. Hai năm kết giao, anh dường như rất ít tìm hiểu về Nhuệ Dương, trước khi cũng có lúc nghĩ tới chuyện Nhuệ Dương có khi nào biết đến chuyện của Tống Dương không, nhưng sau đó cũng nhanh chóng tự mình phủ nhận suy nghĩ đó. vì ít nhất cậu chưa bao giờ trước mặt anh nhắc đến chuyện này.

Nhuệ Dương bước ra từ phòng tắm, liền đưa cho anh một chiếc khăn ẩm ” Đắp lên mặt đi” Khi đó cậu dung lực khá mạnh, mặt Châu Sướng không tránh khỏi việc đỏ lên.

” Không sao”

” Xin lỗi”

Hai người nhìn nhau một lúc khá lâu, Nhuệ Dương đưa tay lau khô tóc mình ” Anh về trước đi”

Châu Sướng thở dài ” Còn bao lâu nữa em có thể về?”

” Không biết” Nhuệ Dương đi đến ghế ngồi sau bàn làm việc của mình, không muốn nói chuyện với Châu Sướng

Hiện tại trong lòng cậu có chút bối rối, lại vừa không cam tâm, bản thân đã nhịn rất lâu, cũng chỉ muốn thời gian ở cùng với Châu Sướng được kéo dài. Rõ ràng biết như vậy thật là hèn hạ nhưng lại vẫn nguyện ý chờ đợi. Châu Sướng không nhắc đến, cậu cũng vui vẻ giả ngốc, hy vọng thời gian lâu rồi, Châu Sướng có thể nhìn thấy tấm lòng của cậu.

Có điều bây giờ không nguyện ý cũng hết cách, sự việc phơi bày ra quá rõ ràng, cậu không có mặt mũi nào mà tiếp tục ở bên cạnh Châu Sướng.

” Anh đợi em” Châu Sướng cười nói, bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Nhuệ Dương cười khổ:” Anh không cần cảm thấy nợ nần gì em, lúc trước chọn ở bên cạnh là em tự nguyện, em sớm đã biết....”

” Em thích mô hình xe hơi sao. Anh có người bạn tháng sau ở nước ngoài về, em nói anh biết em thích loại nào, anh mua tặng em. ” Châu Sướng cắt ngang lời cậu tự biên tự diễn

Nhuệ Dương cầm con chuột máy tính quơ tới quơ lui nói: ” Không cần đâu”, chỉ có điều giọng điệu không lạnh nhạt như lúc này

Châu Sưởng đi đến đứng trước mặt cậu, cầm tay cậu hôn nhẹ”Em còn thích gì nữa, nói hết cho anh biết, lúc trước là anh không tốt, bỏ qua cảm giác của em, bây giờ có thể nói anh biết được không, anh muốn hiểu rõ em.”

Nhuệ Dương nhìn anh, giọng nói bất chợt run rẩy.” Tôi không cần bù đắp gì cả, người anh thích không phải là tôi, anh không cần nhất thiết phải làm như vậy”

Châu Sưởng thở nhẹ, liền kéo cậu vào lòng ôm nhẹ ” Đừng suy nghĩ lung tung nữa, tối này cùng anh đi ra ngoài, anh giới thiệu em với bạn anh, họ cũng muốn gặp em.”

” Châu Sưởng, anh nhìn kĩ đây, tôi không phải là Tống Dương” Cậu cảm giác trong lòng thật chua xót.

” Em nói lung tung cái gì vậy, Tống Dương chỉ là bạn, không giống em, anh luôn biết em là Đàm Nhuệ Dương, Hừm Là Dương Dương của anh”

Châu Sưởng lần đầu tiên dẫn cậu đi gặp bạn bè của anh, suốt dọc đường đi cậu chỉ yên lặng ngồi bên cạnh anh, nhắm mắt không nói một câu.

Anh liền nắm chặt tay cậu nói” Từ giờ về sau đừng suy nghĩ lung tung nữa “

Nhuệ Dương nhẹ nhàng phát ra 1 tiếng ” Ân”

Châu Sưởng không nói gì, Tất nhiên anh biết người ngồi cạnh anh không phải là Tống Dương. Nhuệ Dương làm sao có thể so sánh được với Tống Dương, cậu chỉ có thể che lấp nhưng cơ bản không thể lấp đầy được cái khoảng trống do Tống Dương tạo ra.

Tống Dương sắp kết hôn rồi, kể cả không kết hôn, anh cũng không thể có cơ hội, Nhưng Nhuệ Dương luôn ở bên cạnh anh, mà thật ra cậu cũng yêu anh, cho nên ngoài tình yêu ra, Nhuệ Dương muốn gì anh cũng có thể cho. Ít nhiều có cậu ở bên cạnh tâm trạng anh cũng không quá buồn. Như vậy cũng có thể xem là thỏa mãn nhu cầu của hai bên.

Tui muốn chém chết thằng công

2. Chương 2: Cậu Không Vội, Thời Gian Còn Dài, Từ Từ Thay Đổi, Ít Gì Bây Giờ Cũng Đã Có Chút Tiến Triển

Nhuệ Dương cùng với anh tiến đến căn phòng đã được đặt trước. Đột nhiên Nhuệ Dương đứng trước cửa một lúc không chịu đi vào, cúi đầu nhìn quần áo của chính bản thân.

“Sao vậy”

“Lúc nào em cũng cảm thấy trên người em có mùi dầu nhớt của máy móc”

Châu Sưởng cúi đầu khịt mũi bên tai cậu thấp giọng nói: ” Đâu có, em rất là thơm”

Châu Sưởng đột nhiên có những động tác thân mật khiến vành tai Nhuệ Dương đỏ ửng lên, cậu đẩy anh ra xa thì anh liền thuận tay vuốt nhẹ lên má cậu một cái.

” Còn chưa chịu vào” Cánh cửa đột nhiên mở ra, Tống Dương đứng ngay cửa nhìn thẳng bọn họ, ” Chỉ còn thiếu mỗi anh thôi đó” Châu Sưởng nghe thấy giọng nói quen thuộc đứng ngẩn ra một lúc rồi cũng liền kéo tay Nhuệ Dương: “Đến rồi, dẫn thêm 1 người nữa”

Tống Dương gật gật đầu: ” Anh vào trước đi, em đi đón vợ em đã”

Nhuệ Dương bất giác nhìn thấy nụ cười của Tống Dương không được tự nhiên, cũng vội gật đầu chào nhanh chóng đi cùng Châu Sưởng bước vào trong phòng.

Ở đây đều là những người bạn thân thiết của Châu Sưởng, nhìn thấy Châu Sưởng dẫn thêm một người vào, có một vài người còn huýt sáo trêu chọc.

” Giấu kĩ như vậy, cuối cùng cũng chịu dẫn người tới ra mắt mọi người”

Châu Sưởng kéo tay Nhuệ Dương vào chỗ ngồi: “Đàn Nhuệ Dương, bạn trai của tôi”

Nhuệ Dương cười:” Chào mọi người”

Một người có vẻ nhỏ tuổi nhất nhìn Nhuệ Dương với ánh mắt rất kì lạ, cười một cách ngu ngốc: ” Anh Đàm, anh với anh Tống Dương có phải là anh em không vậy?”

Người ngồi kế bên cậu ấy cười lớn, gõ lên đầu cậu trai trẻ đó một cái: ” Có lúc nào em nghe thấy Tống Dương nói có anh em chưa, theo như lời em nói không lẽ ba của Tống Dương lên lút làm chuyện không tốt ở ngoài hả?”

Nụ cười trên mặt cậu khi đó có một chút miễn cưỡng, ngồi một lúc vẫn không biết nên phản ứng như thế nào. Châu Sưởng lần đầu tiên dẫn cậu ra mắt bạn bè. Cậu không muốn khiến cho không khí trở nên khó xử.

Châu Sưởng liền khoác vai Nhuệ Dương vừa cười vừa nói: ” Thôi được rồi, không đùa nữa, có giống chút nào đâu, Tiểu Nhuệ là bảo bối của tôi. Mấy người cẩn thận cái miệng cho tôi, đừng có hại tôi tối này không thể lên giường ngủ được đó.”

Cả phòng cười ồ lên, có người ho nhẹ 1 tiếng, rất nhanh mọi người đều im lặng, khoảng vài giây sau bắt đầu nói qua những chủ đề khác.

Châu Sưởng quay đầu thì thầm bên tai cậu ” Đừng để ý, bọn họ lần đầu tiên gặp em, nên đùa giỡn một chút xù”

Nhuệ Dương bất đắc dĩ cười nhẹ” Em biết mà, không sao đâu”

Bữa tiệc này là mọi người bọn họ tổ chức để chúc mừng Tống Dương thoát khỏi cuộc sống đơn thân, Chờ Tống Dương đưa vợ đến thì bắt đầu vào tiệc.Nhuệ Dương vốn dĩ không giỏi trong việc bắt chuyện với những người không thân thiết, thi thoảng có phản ứng lại mấy câu trong câu chuyện của bọn họ, xong cũng không nói thêm gì nữa.

Châu Sưởng lúc đầu còn gấp thức ăn cho cậu, nhỏ giọng nói với cậu mấy câu, Sau đó cũng quay lưng ngồi với hội bạn kia để uống rượu.

Tống Dương cầm 1 ly rượu đi đến cho Châu Sưởng và cậu để chúc mừng cho chuyện của 2 người.

Châu Sưởng đứng hẳn dậy, cụng ly và chúc mừng Tống Dương.

Tống Dương vỗ vỗ nhẹ vai Châu Sưởng” Chúng ta là anh em tốt”

Châu Sưởng gật gật đầu cười lên 1 tiếng:” Ân, là anh em tốt ” Anh uống có vẻ nhiều, tay buông lỏng trên vai cậu.

” Em gặp qua rồi, anh không giới thiệu nữa”

Tống Dương cũng cụng ly với cậu: ” cũng chúc mừng hai người “

” Cảm ơn” Nhuệ Dương phản ứng lại một câu, uống một hơi cạn hết ly rượu, cậu cũng không vội, thời gian con dài, từ từ thay đổi, ít nhiều gì bây giờ cũng đã có một bước tiến mới.

Trên đường về nhà Châu Sưởng nhắm mắt dựa vào cậu người bạn ngao hất, có vẻ tâm tình không đến nỗi nào.

Nhuệ Dương lái xe đưa hai người bạn của anh đã uống say đến tận nhà, sau đó mới cùng anh về nhà

Về đến nhà Nhuệ Dương nhìn anh vẫn chưa tỉnh, liền giúp anh tháo dây an toàn, Châu Sưởng thuận tay ôm cậu vào lòng nhỏ nhẹ: ” Dương dương, em cười nhiều một chút, khi em cười rất là đẹp”

Nhuệ Dương cười một cách tự ti” Em biết, khi em cười rất giống cậu ấy”

Châu Sưởng khẽ sát trước mặt cậu ôm chặt: ” Đừng suy nghĩ lung tung, từ giờ về sau anh sẽ đối xử với em thật tốt”

Nhuệ Dương nhắm mắt không nói gì, Sau bữa tiệc con người này tự nhiên lại đối xử rất ôn nhu khiến cho cậu vừa bất ngờ vừa cảm thấy trong lòng có gì đó rất vui. Ngay cả chuyện lúc này mọi người đem so sánh cậu với Tống Dương cũng không làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu nữa, Nếu như Châu Sưởng thực sự đã quyết định sau này cùng với cậu tính đến chuyện tương lai, quyết tâm quên đi Tống Dương, thì những người khác có nói gì cũng không còn quan trọng nữa.

Trước ngày Tống Dương kết hôn 2 ngày, cậu chuẩn bị hành lý về quê, Trước đó vốn dĩ đã nói rõ ràng Châu Sưởng sẽ đi cùng cậu, Nhưng dù sao Tống Dương cũng là anh em chơi từ bé đến lớn cùng anh, anh muốn làm phụ rể, cậu cũng không thể nói gì thêm, Dù sao ở quê cũng chẳng có ai. Cậu chỉ quay về thăm mộ của mẹ, tiện thể ở lại nhà cũ hai ngày rồi quay lại.

Châu Sưởng thời gian này đối xử với cậu thân mật hơn trước rất nhiều, có những lúc còn đến gara xe đón cậu về nhà, cũng từ từ để cậu gặp bạn bè anh nhiều hơn. Nhuệ Dương cảm thấy đã rất mãn nguyện, cậu biết đây là chuyện không thể nào 1 ngày là tốt được. Rồi cũng sẽ đến lúc, trong thâm tâm Châu Sưởng sẽ đón nhận cậu, không phải sao?

Nhuệ Dương sắp xếp xong đồ cúng trước mộ mẹ, thắp nhang xong, lại lấy khăn giấy cẩn thận lau sạch tấm hình của mẹ cậu, thở dài:” Mẹ, năm ngoái đã nói năm nay sẽ dẫn anh ấy đến gặp mẹ, nhưng đột nhiên anh ấy lại có việc đột xuất không đi được, chỉ có thể chờ đến năm sau. Cậu ngừng lại một lúc, cười nhẹ” Là một người đàn ông, trước giờ mẹ vẫn rất thương con, nên chắc mẹ không trách con đâu ha, bây giờ anh ấy đối với con rất tốt, đợi ổn định thêm 1 chút nữa, con sẽ dẫn anh ấy đến gặp mẹ”

Ngày Tống Dương kết hôn, Châu Sưởng đã đến từ sáng sớm cùng Tống Dương đi đón dâu. Anh nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng trong tâm lại cảm thấy rất khó chịu. Nhuệ Dương lại không có ở đây, anh không tìm được chỗ dựa, đến một lý do dù rằng là bịa đặt để an ủi bản thân cũng không nghĩ ra được, chờ đến lúc đãi tiệc, Châu Sưởng mới tìm lý do ra ban công đứng, thoát khỏi cảm giác không thoải mái khi phải đối diện với Tân lang- Tân nương.

Anh dựa vào tường châm thuốc, nhìn phía dưới lầu một đám người náo nhiệt, trong lòng cảm thấy chua xót, Anh thích Tống Dương rất nhiều năm nay, ngày cả hội bạn bè ai ai cũng biết, chỉ có Tống Dương luôn giả vờ ngu ngốc, không bao giờ nói ra, lúc nào vẫn giữ mối quan hệ là anh em tốt, không bao giờ thay đổi.

Hút xong điếu thuốc, định quay đầu chuẩn bị bước vào thì nhìn thấy Tống Dương đã đứng đó nhìn anh từ bao giờ.

Anh cười: ” Tân lang không đi tìm Tân nương, chạy lên đây làm gì?”

Tống Dương nhún vai: ” Mấy người bọn họ lại không cho em gặp cô ấy”

Châu Sưởng thở nhẹ: ” Vậy anh vào trước”

“Châu Sưởng”

“Sao vậy”

“Tiểu Nhuệ là một người tốt, nếu không thích cậu ta, đừng miễn cưỡng cứ giữ cậu ta lại, em không muốn nhìn anh sống như thế”

Châu Sưởng cười: ” Anh biết, nhưng chuyện sau này không ai có thể nói trước được”

Tống Dương liếm nhẹ vành môi, nghĩ một lúc mới nói ” Thật ra em...

“Hửm?” Châu Sưởng trừng trừng nhìn thẳng Tống Dương

Tống Dương lắc lắc đầu” Thôi bỏ qua đi, mình đi vào, bọn họ vẫn còn đang chờ. ” Nói rồi tự mình bỏ đi trước.

Châu Sưởng thất vọng nhìn bóng dáng của Tống Dương rồi đi, phải đứng ngây ra một lúc, tâm tình mới từ từ trở lại bình thường.

Lúc Nhuệ Dương gọi điện thoại thì anh cũng đám bạn của mình đã say bí tỉ. Bọn họ muốn trêu chọc tân lang – tân nương không cho động phòng. Có một vài người nằm luôn trên giường không muốn dậy, Châu Sưởng ngồi dưới đất dựa vào giường, nhìn qua tấm kiếng thấy phía ngoài Tống Dương đang an ủi vợ mình. Chuông điện thoại reo lên mấy lần mới chịu nghe.

“Về nhà chưa” Cậu hỏi, âm giọng rất nhỏ, nghe có vẻ khí sắc không được tốt.

“Vẫn chưa” ” Hôm nay uống hơi nhiều một chút”

Cậu nhẹ giọng “Oh” 1 tiếng” Vậy anh tiếp tục đi, em cúp máy đây, nhớ về nhà sớm”

Châu Sưởng cũng “Ân” 1 tiếng rồi liền cúp máy

Nhuệ Dương thở dài, vốn dĩ cậu định ngày mai mới quay trở về, nhưng cứ nghĩ đến chuyện Châu Sưởng đi đám cưới của Tống Dương trong lòng không được an tâm, ăn cơm tối xong liền lái xe về nhà, Đoạn đường cũng không dài, chạy nhanh một chút cũng khoảng bốn năm tiếng, ngay lúc sắp về gần đến nơi thì trời lại mưa to, chạy được một lúc xe lại bị hư ngay giữa đường.

Nhuệ Dương chỉ có thể tay cầm dù tay cầm đèn pin ra sửa xe, trời mưa quá to, cái dù nhỏ vốn dĩ không thể che được hết, cậu đại khái là đã ướt hết, lại phải mất hơn 1 tiếng mới sửa xong xe.

Đến lúc vào lại xe, toàn thân đều ướt hết, cậu hắt xì liên tục không dứt

Nhuệ Dương về đến nhà cũng đã hơn 12 giờ, trong nhà vẫn lạnh lẽo, không có người.

Cậu tự sờ trán cảm thấy có vẻ bản thân đang lên cơn sốt, tự mình đi tắm rồi tiện thể tìm viên thuốc cảm, uống xong lên giường nằm nghỉ, không lâu sau đã ngủ rồi

Nhuệ Dương ngủ rất sâu, nhưng nửa đêm nửa tỉnh nửa mê cảm giác có người bên cạnh mình động đậy liên tục

“Châu Sưởng” Cậu cố gắng mở mắt để nhìn người phía trước.

Anh không bật đèn, toàn thân một mùi rượu nồng nặc, lạnh đậm “ân” 1 tiếng lại tiếp tục cởi quần cậu.

Nhuệ Dương nhăn mũi, giọng nói khàn khàn: “Hôm nay em mệt, không muốn làm “

Châu Sưởng cúi đầu cắn nhẹ lên vai cậu, phía dưới đang cố tách 2 chân cậu ra” Nghe lời anh”

Nhuệ Dương đẩy anh ra, có chút thất vọng: ” em đang sốt,đầu đang rất đau”

Châu Sưởng dừng mọi động tác, sờ nhẹ trán cậu ” đúng là đang sốt, em đã uống thuốc chưa?”

Nhuệ Dương gạt đầu: ” Anh để em ngủ một chút đi”

Châu Sưởng ngồi dậy đắp chăn cho cậu:” Khi nào thấy khó chịu quá thì gọi anh, anh đưa em đi bệnh viện”

Nghe câu nói đó cậu liền mở mắt nhìn anh, khóe miệng động đậy cười nhẹ, ” Ân, anh nằm kế bên ngủ cùng em”

Châu Sưởng nằm kế bên cậu đắp chăn rồi ôm lấy cậu, vừa nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì điện thoại lại reo, anh tiện tay nghe máy. Giọng nói Tống Dương từ phía bên kia vang lên: ” Anh ngủ chưa?”

1 vài lời của mình

Khi mình đọc truyện cũng như dịch truyện cảm giác rất khó tả.

Đọc những đoạn CS đối diện với TD thực sự cảm giác anh rất tội, anh yêu đơn phương bao nhiêu năm, yêu nhiều, thì chắc cũng sẽ đau rất nhiều, nhưng nhìn những gì anh đối xử với ND, thực sự cảm giác anh không xứng đáng có được tình yêu của ND tí nào, mặc dù là chuyện HE, nhưng nhiều lúc mình cũng không cam tâm, haizzz nói chung tâm trạng thiệt khó tả

3. Chương 3: Ít Nhiều, Khi Ôm Nhuệ Dương Trong Tâm Anh Rất Yên Bình

Châu Sưởng nhồm dậy nghe điện thoại khiến cậu vô thức tựa mình quay lưng vào anh, Châu Sưởng nhẹ nhàng 1 bên ôm cậu lại, 1 bên tiếp tục nói chuyện điện thoại: ” Có chuyện gì sao?”

Tống Dương trả lời, giọng nói mang chút thất vọng ” Mọi người về rồi, em không ngủ được”

” Đêm động phòng hoa chúc không ở bên cạnh vợ sao?” Châu Sưởng cười nhẹ, bên cạnh Nhuệ Dương đang nhẹ nhàng ôm lấy tay anh.

Châu Sưởng không phải tên ngốc, anh biết ngày hôm nay là một sự bắt đầu mới, anh nhất định phải hoàn toàn nói lời chia tay với Tống Dương. Ngay tại lúc này, không cần biết cậu có giống với Tống Dương hay không, anh đều muốn ôm chặt lấy cậu, ít nhiều gì, khi ôm cậu trong lòng, tâm anh rất yên bình. Tuy là không yêu, nhưng anh đối với Nhuệ Dương không phải là không có tình cảm, dù sao cũng kết giao được hai năm, không những thế, cậu lại có một khuôn mặt y hệt với người anh yêu.

” Vợ em ngủ rồi” Tống Dương phía bên kia điện thoại thở dài ” Mà thôi đừng nhắc đến cô ấy, độc thân vẫn là tốt nhất, em sắp hối hận vì đã kết hôn rồi đây”

” Thôi đừng đùa nữa, ngày hôm nay mới là ngày đầu tiên, sau này em sẽ biết những điều tốt trong cuộc sống hôn nhân” Anh cười

Nhuệ Dương đột nhiên hất nhẹ chân qua một bên, quay người lại rúc vào người anh, vòng tay qua ôm nhẹ eo Châu Sưởng, nhắm mắt không nói gì.

Châu Sưởng đưa tay sờ nhẹ lên trán cậu, cảm giác nóng hơn lúc này, khẽ chau mày, anh liền ôm cậu chặt hơn.

“Hãy, Bây giờ nghỉ lại lúc cùng anh học đại học là khoảng thời gian vui nhất”

Châu Sưởng ngây ra một lúc liền nói: ” Thôi không nói nữa, Nhuệ Dương đang sốt cao, anh đưa cậu ấy đi bệnh viện”

” Châu Sưởng”

” Bye bye” Châu Sưởng nói xong liền cúp điện thoại, tim đập rất là nhanh, ngày hôm nay thái độ của Tống Dương thật kì lạ, anh sợ nếu tiếp tục nói chuyện anh sẽ không khống chế được bản thân.

Cái con người đang nằm ngủ trong lòng anh đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, Châu Sưởng vẫn ôm chặt cậu, cúi đầu nhẹ nói: ” Dương Dương, dậy mặc đồ đi, anh đưa em đi bệnh viện”

Nhuệ Dương mở mắt nhìn anh, nhưng vì sốt cao nên mắt cậu khô, cảm thấy rất khó chịu, liền nhắm mắt lại.

“Châu Sưởng” đại khái là vì bệnh nên giọng cậu trở nên mềm mại, nghe rất là dịu dàng.

Châu Sưởng cười: “Àn?”

” Châu Sưởng” Cậu lại tiếp tục gọi tên anh 1 lần nữa, tay vẫn ôm chặt lấy tay anh”

“Sao vậy em?”

“Có khi nào anh sẽ rời xa em không?”

Châu Sưởng giật mình ” Không bao giờ”

Im lặng một lúc sau Nhuệ Dương mới lên tiếng: ” Em rất sợ ...”

“Em sợ điều gì?”

Nhuệ Dương không trả lời, anh cúi đầu xem thì thấy cậu đã ngủ rồi, khuôn mặt đỏ hồng hồng, cả người đang sốt nóng dần.

Tống Dương cứ nhìn vào điện thoại đã tắt màn hình tối đen, đứng ở ban công hóng gió 1 lúc sau mới trở lại phòng.

Tân nương đã ngủ từ lúc nào, những việc cần làm trước khi kết hôn đã làm rồi, đêm động phòng hoa chúc chả có gì mới mẻ, hơn nữa, bận rộn 1 ngày rồi, cơ bản bây giờ cũng chả có sức làm gì.

Tổng Dương không thể ngủ được.

Y biết Châu Sưởng thích Y không phải là chuyện ngày một ngày hai, lúc mới bắt đầu Y cũng cảm thấy rất ghê tởm, nhưng thời gian qua đi cũng cảm thấy quen dần. Châu Sưởng vốn là người rất ôn nhu, khi đã muốn tốt với ai thì đối xử với người đó rất rất tốt, luôn để người đó lên vị trí đầu tiên. Cảm giác mưa dầm thấm đất, những điều đó từ từ đã chiếm lấy tình cảm của Y.

Khi còn đi học, đôi lúc Châu Sưởng cũng giấu diếm có bạn gái, sau khi tốt nghiệp thì anh cũng công khai với bạn bè về giới tính của mình. Châu Sưởng yêu thầm Y, nhưng chưa bao giờ thiếu người ở bên cạnh, chỉ có điều chưa ở với ai được thời gian lâu dài cả. Dài nhất có lẽ là Đàm Nhuệ Dương bây giờ.

Cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong tâm Y lại cảm thấy rất mờ hồ, xem đấy, Châu Sưởng yêu y yêu đến mức tìm người tình cũng phải có một vài điểm giống y.

Y cũng không phải không thích Châu Sưởng, chỉ có điều y không thích đàn ông, nếu như Châu Sưởng là đàn bà thì nhất định y đã sớm cưới về làm vợ rồi. Nhưng Châu Sưởng cứ nhất định là đàn ông, Y đương nhiên không thể đáp trả lại tình cảm của anh.

Chỉ có điều thời gian gần đây, Châu Sưởng càng lúc càng muốn tránh mặt y, đối với Nhuệ Dương thì càng lúc càng thân mật, khiến cho y vô thức lại có cảm giác càng lúc càng thất vọng. Cái cảm giác đang được người khác xem trọng nhất nhất hướng về mình, chớp mắt vị trí đó không phải của mình nữa thật là khó chịu.

Châu Sưởng thấy cậu sốt càng lúc càng cao, liền với tay lấy một áo khoác to, bọc cậu lại thật ấm áp rồi bế cậu xuống lầu.

Đến phòng cấp cứu, Bác sĩ truyền 2 chai nước biển cho cậu thì không thèm quan tâm đến bệnh nhân nữa.

Châu Sưởng ngồi cạnh, cứ 1 lúc lại sờ nhẹ trán cậu, đến lúc cảm giác được có vẻ hạ sốt mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên nhau được hai năm, kể cả không yêu, nhưng tình cảm không phải là giả. Nhuệ Dương lại rất nghe lời, không bao giờ gây sự, cũng chưa bao giờ đưa ra yêu cầu nào vô lý với anh. Kể cả anh không thể quên được Tổng Dương, anh cũng muốn đối tốt với cậu. Ngoài tình yêu ra, cái gì anh cũng đồng ý cho cậu hết. Anh yêu Tổng Dương, đây là chuyện không phải nói thay đổi là thay đổi được, yêu cũng đã được nhiều năm rồi, cũng quen rồi, làm sao có thể nói không yêu là không yêu nữa.

Nhuệ Dương vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy anh ngủ gục bên cạnh giường, Châu Sưởng nhìn có vẻ rất mệt, cả ngày chạy tới chạy lui đám cưới rồi đưa cậu đến bệnh viện, sớm đã chịu không nổi rồi.

Nhuệ Dương vỗ vỗ tay anh, thấy anh mở mắt liền nói: " Anh về nhà ngủ đi"

Châu Sưởng mắt nhắm mắt mở nhìn Nhuệ Dương một lúc mới phản ứng lại, anh nhẹ nhàng vuốt má cậu, lại đưa tay sờ lên trán, " hết sốt rồi, chúng ta về nhà thôi"

Nói xong anh liền đỡ cậu ngồi dậy, quỳ xuống giúp cậu mang giày.

Nhuệ Dương bị hành động đó làm cho giật mình " Châu Sưởng"

Châu Sưởng ngược đầu nhìn cậu cười nhẹ,: " Hửm? Ngoan đi, anh nói rồi anh sẽ đối với em thật tốt"

Nhuệ Dương cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của anh, con người đó đối với cậu thật tốt, nhưng nếu như cái tốt đó là bởi vì cậu là Đàm Nhuệ Dương thì sẽ hạnh phúc hơn.

Lên taxi, Châu Sưởng mới nhớ ra hỏi cậu," không phải em nói ở lại quê hai ngày sao, có chuyện gì mà hôm qua đã về rồi?"

Nhuệ Dương truyền nước cả đêm qua, cả cánh tay tê cứng lại, cậu vừa tự mình nắn lại cánh tay, nhỏ giọng nói: " Muốn về sớm gặp anh"

Châu Sưởng cười: " không yên tâm về anh hả?"

"Sợ anh cảm thấy không vui" Nhuệ Dương nhẹ giọng

Châu Sưởng không nói gì nữa, chỉ là vòng tay ôm cậu vào lòng, thật chặt.

Về nhà Nhuệ Dương liền đi tắm, vừa tắm xong bước ra đã thấy Châu Sưởng đứng trước cửa phòng tắm tự bao giờ, rõ ràng là đứng chờ cậu.

Châu Sưởng tắt điều thuốc đang cầm trên tay, giựt lấy cái khăn cậu đang cầm, cẩn thận giúp cậu lau khô tóc.

Nhuệ Dương cười khỏ, " Anh cả đêm không ngủ rồi, đi tắm đi rồi nghỉ ngơi một lúc, đã xin nghỉ phép cho ngày hôm nay chưa?"

" Anh muốn chờ em ngủ cùng" Châu Sưởng cười, anh lớn hơn cậu 6 tuổi, nên nhiều lúc chăm sóc cậu rất dễ dàng.

"Châu Sưởng" cậu bắt lực nói. Châu Sưởng đối với cậu càng tốt, cậu chỉ sợ bản thân càng lấn sâu vào, đến cuối cùng chỉ là mình bị tổn thương nhiều nhất.

Châu Sưởng buông tay, dựa người lên tường cúi đầu thở dài nói tiếp

" Anh biết em không tin anh, em sợ những gì anh đều biết, anh đối xử tốt với em, chỉ để em biết rằng anh sẽ không rời xa em "

Nhuệ Dương nghe xong câu nói đó, ngược lên nhìn anh, vừa đúng chạm mắt anh, cậu nhìn thấy dường như chỉ có cậu trong mắt anh, có lẽ.... thực sự là có lẽ anh thật lòng muốn đối xử tốt với cậu.

Nhuệ Dương không nói gì, Châu Sưởng biết được trong lòng cậu nghĩ gì, vuốt nhẹ tóc cậu" Lần trước em nói không sai, anh đã từng thích Tống Dương, nhưng đó là chuyện của lúc trước, hơn nữa bây giờ người bên cạnh là em. Sau này, anh sẽ thích em."

"Thích em?" Cậu nhìn thẳng vào mắt anh,

Châu Sưởng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đó, vòng tay ôm chặt cậu " Ân, là thích em, nghe lời anh, sau này đừng nghĩ những chuyện lung tung khác nữa "

Nghe Châu Sưởng nói xong, Nhuệ Dương cảm thấy rất khó chịu, nhưng cứ nghĩ đến những gì xảy ra trước kia, trong tâm cậu cảm thấy tốt hơn được một chút. Ít nhiều gì bây giờ Châu Sưởng cũng đã để ý đến cảm giác của cậu. Nhìn chung mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt nhất có thể rồi.

Gara xe của Nhuệ Dương ở Thành Bắc, ngủ trưa tỉnh dậy cậu liền ra gara xem có việc gì giải quyết không, Châu Sưởng khuyên cậu ở nhà không được đành phải cam tâm tình nguyện đưa cậu đi. Trước khi xuống xe còn kéo Nhuệ Dương lại hôn thật sâu mới chịu để cậu đi." Làm xong việc rồi về sớm, tối anh qua đón em"

Vốn dĩ vừa bệnh xong nên sắc mặt Nhuệ Dương trắng bệnh, ngay lúc bị anh cưỡng hôn thì trở nên hồng hào: "Ân" một tiếng liền nhanh chóng xuống xe.

Thấy vẻ mặt hồng hào của cậu anh phải cố gắng để tiết chế cảm xúc của mình, nhìn cậu vào gara mới lái xe đi.

Nhuệ Dương vào tiệm thay quần áo, liền trở nên bận rộn, tuy cậu là ông chủ, nhưng gara này không lớn, cũng không thuê nhiều nhân viên, có những việc đều do cậu tự làm hết.

Cậu lập nghiệp sớm, chớp mắt đã 23 tuổi, năm mười mấy tuổi mẹ cậu qua đời, nhà cũng không còn ai thân thiết, không có ai trợ cấp học phí. Tự mình xin thôi học khi đó cậu đang học cấp 3, lên thành phố lập nghiệp. Khi đó cậu còn nhỏ tuổi, lại không có nghề nghiệp gì, sau này làm công cho một gara sửa xe, cậu rất thông minh, học lại nhanh, ông chủ khi đó đem hết những gì mình biết dạy cho cậu, còn để cậu đứng tiệm. Sau khi trả được hết nợ, cậu còn có thể để dành được một ít tiền cho bản thân.

Châu Sưởng vốn dĩ là khách quen của gara, Nhuệ Dương quen biết anh cũng được mấy năm nay, khoảng hai năm trước mới quyết định kết giao với anh. Cậu trước giờ vốn rất tự ti, ngoài việc có khuôn mặt dễ nhìn, ngoài ra chả có được điểm tốt nào, kết giao với Châu Sưởng, cậu cũng hết sức thận trọng. Sau này

biết được Châu Sướng chỉ vì khuôn mặt mới đến với mình, cậu lại càng cố gắng làm việc, không thể khiến cho bản thân trở nên vô dụng như vậy.

Sắp tan ca thì Châu Sướng nhận được điện thoại của bạn, hỏi anh có ra sân bay không, Tống Dương cùng vợ đi ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, có lẽ khoảng 2 tháng sau mới về.

Châu Sướng cố gắng làm xong việc, liền chạy xe ra sân bay, 2 tháng tới không được gặp Tống Dương, anh cảm giác như mình có một chút không chịu được, trước khi đi gặp 1 lần cũng tốt.

Hôm nay lại không bị kẹt xe, nên khi đến vẫn còn kịp thời gian gặp nhau, từ xa anh đã thấy Tống Dương đang đứng cùng với hội bạn bắt tay tạm biệt.

” Còn tưởng là anh bạn sẽ không tới”

Châu Sướng vỗ vỗ vai y, nhìn 2 người thật đúng là anh em tốt ” đi chơi vui nhé, chơi chán rồi hãy quay về”

Tống Dương cười lớn, vòng tay ôm nhẹ anh ” Được rồi, em vào trong làm thủ tục, anh muốn mua gì thì gọi điện thoại cho em”

Châu Sướng phải cố gắng lắm mới có thể điều chỉnh lại hô hấp, ổn định tinh thần, từ lúc Tống Dương biết rõ tình cảm của anh, rất ít khi nào đối với anh thân mật như thế, hiện tại toàn thân anh vì cái ôm đó mà nóng dần lên.

Đúng 5h chiều Nhuệ Dương xong việc, tắm rửa xong đứng trước gara xe chờ anh. Chờ đến tối, không có 1 cuộc điện thoại, người cũng không thấy đâu. Cậu nghĩ chắc anh đang bận công việc, cũng không gọi điện thoại làm phiền anh, lại lên lầu thay đồ cùng với nhân viên làm nốt việc còn lại đến lúc gara đóng cửa rồi mới đi về.

Châu Sướng từ sân bay về nhà thấy cậu đang bận rộn trong bếp mới nhớ ra lúc chiều mình có nói đi đón cậu, cảm thấy trong lòng không đúng, vào bếp vòng tay ôm cậu từ phía sau ” Lúc tối anh có việc gấp nên quên đi đón em, sao em không gọi điện thoại cho anh?”

Nhuệ Dương cười:” Em cũng không phải là con nít, anh có việc của anh, thôi đi tắm đi rồi ra ăn cơm”

Châu Sướng quay đầu hôn nhẹ lên má cậu: ” Để anh chăm sóc em đi”

” Biết rồi mà ” Nhuệ Dương kéo dài giọng, liền đẩy anh đi tắm.

4. Chương 4: Cho Được Nửa Năm, Châu Sướng Nhận Được Điện Thoại Của Tống Dương. Tống Dương Ly Hôn

Đến cuối tháng Châu Sướng xin nghỉ phép năm, anh cũng không lên kế hoạch gì cả, chỉ đi theo Nhuệ Dương đến gara sửa xe.

Trước giờ anh vốn là người rất chú trọng vẻ bề ngoài, bây giờ đến gara xe rõ ràng có thể nhìn thấy con người này không liên quan gì đến nơi này cả.

Nhuệ Dương đang kiểm tra lại các phụ tùng ở thùng máy của xe, đệ tử của cậu- Trần Hào giúp cậu mang phụ kiện, cậu vừa ngẩng đầu thì liền bắt gặp hình ảnh Châu Sướng ngồi bên cạnh đó, sắc mặt đột nhiên ửng hồng. Ngón tay của Châu Sướng thật đẹp, khi Nhuệ Dương nhìn thấy, đúng lúc anh đang chán chường tùy ý cầm cục rubic nghịch ngợm. mười ngón tay cứ thế mà quay qua quay lại. Đầu óc Nhuệ Dương không kiểm soát được lại cứ nghĩ đến chuyện tối hôm đó, mười ngón tay của anh cứ đùa giỡn trên thân thể cậu, nghĩ tới mặt lại càng đỏ.

“Sư phụ” Trần Hào chột nhẹ lên má cậu.

Nhuệ Dương giật mình, vội vàng bình tâm.

Trần Hào nhìn cậu một lúc, vô ý vô tứ lầm bầm” nhìn thấy đàn ông mặt cũng đỏ ...”

Nhuệ Dương cúi đầu, chăm chú làm việc của mình, được một lúc liền đem hết công việc vứt cho Trần Hào, gỡ bao tay nhanh chóng kéo Châu Sướng lên lầu.

Câu vốn dĩ không đặc biệt giới thiệu với ai về Châu Sướng, nhưng cũng không cố ý giấu diếm mối quan hệ của bọn họ. Đường đường chính chính, không bao giờ giả vờ ngại ngùng.

Nhuệ Dương đối với chuyện này nghĩ rất thông thoáng, khi nào cậu cảm thấy muốn anh liền chủ động với anh. Cửa phòng vừa đóng, anh liền bị cậu hôn chặt, Châu Sướng ngậy ra một lúc, liền vòng tay đỡ lấy gáy cậu xoay người ép cậu vào tường đáp trả nồng nhiệt.

Anh nhẹ nhàng luồn lưỡi vào khoang miệng của cậu, hôn đến lúc cậu không thể thở được mới dứt ra, Nhuệ Dương nhìn anh hô hấp rất khó khăn” Ngày mai anh đi chơi với bạn bè anh đi, đừng đến đây nữa”

Châu Sướng cười, nhanh chóng hôn lên khoe miệng của cậu:” Không chịu được nữa rồi sao?”

Nhuệ Dương kéo khóa áo bảo hộ trên người” Đợi em tắm rửa thay đồ xong mình về nhà”. Nói rồi cậu bước vào phòng tắm.

Châu Sướng liền đi theo vô nhẹ lên phòng cậu:” không đợi được nữa rồi, ai bảo em dụ dỗ anh trước “

Vừa bước vào phòng tắm, Châu Sướng liền cởi hết đồ trên người cậu, Nhuệ Dương cũng không buồn quan tâm, nếu không phải anh nhanh tay thì cậu cũng sớm tự mình cởi ra.

Nhuệ Dương quay người dựa vào tường, đợi chờ anh tiến vào bên trong cậu. 1 tay vô thức xoa nhẹ phần phân thân của chính mình, sau khi làm ” công tác chuẩn bị” anh nhẹ nhàng hôn lên tai cậu, một bên đang tập trung đưa phân thân của mình vào bên trong cậu, khi đã vào trong hoàn toàn, anh thoải mái thở nhẹ, anh liếm nhẹ tai cậu thì thầm” Dương Dương”

Nhuệ Dương nghe xong liền không còn phản ứng gì, cậu bèn kéo tay anh đặt lên chỗ nhạy cảm của mình,” Ân” 1 tiếng rồi nói, ” Anh giúp em...”

Châu Sướng 1 tay ôm chặt eo Nhuệ Dương, 1 tay vòng ra phía trước cậu giúp cậu cảm thấy dễ chịu.

Châu Sướng quá quen thuộc với cơ thể của cậu. đã sớm biết chỗ nào là chỗ nhạy cảm của cậu, không ngừng luật động vào chỗ đấy.

Nhuệ Dương cắn nhẹ môi, cậu cũng không dám kêu to. Một chốc lại quay lại hôn lên môi Châu Sướng để không chế âm thanh trong cổ họng mình.

Cho đến lúc Châu Sướng phát ra trong người cậu, cậu mới thở ra nhẹ nhõm, chỉ là phần phân thân của mình vẫn như lúc chưa bắt đầu nằm im không động đậy gì cả.

Châu Sướng trườn nhẹ dưới người cậu nhẹ nhàng” Anh giúp em”

Nhuệ Dương kéo Châu Sướng ” Không cần đâu” thở dài ” Tuần này không thể làm thêm một lần nào nữa “

Châu Sướng đi qua lấy quần áo, quay đầu nhìn cậu cười” Vậy em đừng có dụ dỗ anh nữa nha”

Nhuệ Dương trừng mắt nhìn anh.

Điện thoại của Châu Sướng reo từ lúc nãy, anh với tay mở điện thoại mới thấy có mấy cuộc gọi nhỡ từ nước ngoài gọi về.

Châu Sướng xem một lúc rồi qua giúp Nhuệ Dương cài nút áo, nhẹ nhàng nói:” Lúc nãy Tống Dương có gửi tin nhắn, một chút nữa anh đi gọi điện thoại cho cậu ấy, nếu cậu ấy đi Đức, tiện thể anh nhờ mua mô hình xe Bugatti phiên bản đặc biệt cho em, anh thấy trên tạp chí em mới mua có quảng cáo.”

Nhuệ Dương cười nói: ” Cảm ơn anh, nhưng mà thôi anh đừng mua, mô hình đó đắt quá”

Châu Sướng nắm lấy tay cậu” Là anh tặng em, anh thật sự rất muốn đối tốt với em, em cho một cơ hội để thể hiện nhé, được không?”

“Ân, em biết rồi”

” Lần trước không cùng em về quê, anh còn 3 ngày phép, khi nào em có thời gian xin nghỉ 2 ngày nhé, anh đưa em về quê một chuyến”

Nhuệ Dương nâng cằm lên chờ anh chỉnh lại quần áo cho mình, kéo dài 1 chữ ” Được” trả lời anh.

Nhuệ Dương định bước xuống lầu thì bị Châu Sướng kéo lại” Em đừng làm nữa, nằm nghỉ tí đi, anh đi gọi điện thoại”

Trong văn phòng có một phòng nhỏ để nghỉ ngơi, phía trong cậu có để 1 cái giường nhỏ, bình thường là nơi của cậu khi nghỉ trưa. Châu Sướng kéo cậu bắt nằm xuống, còn anh thì ngồi kế bên gọi điện thoại cho Tống Dương nói y mua giúp anh mô hình xe. Tống Dương nghe xong rõ ràng tâm tình không được tốt, nhưng cũng đồng ý.

Châu Sướng gọi điện thoại xong, cúi người hôn nhẹ cậu, sau đó ngồi kế bên nhìn cậu ngủ, đôi lúc nhẹ nhàng chạm vào mắt cậu. Cứ như thế này, thật ra cũng không có gì là không tốt, ít gì cũng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Sang ngày thứ 2, Châu Sướng đưa Nhuệ Dương về quê, bọn họ ở đó 3 ngày, so với thành phố, không khí ở thị trấn nhỏ này trong lành hơn nhiều, nhà lại là nhà vườn, trước mặt có 1 khu vườn nhỏ, so với tòa nhà cao tầng ở thành phố thì ở đây thoải mái hơn nhiều. Khi đến thăm mẹ Nhuệ Dương, Châu Sướng kính trọng quỳ lạy ba lạy, Nhuệ Dương đứng cạnh không nói gì, nhưng trong tâm sớm đã trở nên quá mơ hồ.

Tống Dương đi được 2 tháng thì quay về thành phố N, cầm mô hình xe đi gặp Châu Sướng

Nhuệ Dương sau khi nhận được quà định cùng anh mời Tống Dương một bữa cơm. Mô hình này cậu thích lâu lắm rồi nhưng không mua được. Dù có thể nào, cũng nên cảm ơn Tống Dương vất công mang món quà này từ bên Đức về.

Tống Dương từ trong ánh mắt đến trong tâm đều cảm thấy càng ngày càng thất vọng. Y cùng vợ y mối quan hệ vốn không hề tốt, thật ra anh cơ bản đều không muốn kết hôn, là người lớn hai bên tạo áp lực cho cả hai muốn cả hai kết hôn. Bây giờ kết hôn rồi lại càng lúc càng cảm thấy phiền. Vốn dĩ định hẹn một mình Châu Sướng, y không có ý định dẫn vợ theo, còn đang muốn cùng Châu Sướng tâm sự than vãn về cuộc sống hôn nhân phiền phức này, vừa nhìn thấy Nhuệ Dương cùng đến, Y không thể nói ra được một câu nào.

3 người ăn cơm xong rồi ai về nhà nấy, trên đường về nhà, Nhuệ Dương không ngừng để ý đến sắc mặt của Châu Sướng, bị anh phát hiện, anh liền thừa cơ hội nghịch ngợm trên mặt cậu một lúc mới chịu buông tha.

Nhuệ Dương biểu hiện cũng không nói gì nhiều, nhưng càng lúc càng thấy nhẹ nhàng hơn. Cho đến bây giờ biểu hiện của Châu Sướng hoàn toàn giống với biểu hiện của người yêu bình thường, đôi lúc còn ghen với đệ tử của cậu – Trần Hào.

Còn với Châu Sướng, 2 tháng không gặp Tống Dương, anh cũng không phải khó chịu như mình tưởng tượng trước đó, sau khi Tống Dương quay về, anh cũng rất ít khi gặp riêng Tống Dương. Không những thế vị trí của Nhuệ Dương trong cuộc sống của anh càng lúc càng lớn.

Cho đến khoảng nửa năm sau, Châu Sướng nhận được điện thoại của Tống Dương. Tống Dương ly hôn.

Châu Sướng đến quán bar tìm được Tống Dương thì y đã uống say không biết trời đất gì rồi. Anh dìu y ra xe, gọi điện thoại cho Nhuệ Dương báo là sẽ đưa y về nhà.

Nhuệ Dương nhận tin, gấp ngắc ngắc dài đi dọn dẹp phòng khách.

Đợi Châu Sướng không dễ dàng gì vác được Tống Dương về nhà cũng đã 2h sáng. Nhuệ Dương giúp anh dìu Tống Dương vào phòng khách. Mặc bộ đồ ngủ nhẹ nhàng đứng bên cạnh nhìn anh lau mặt cho Tống Dương một lúc không nói một câu nào. Châu Sướng ngược lên nhìn thấy cậu, đi đổ thau nước rồi quay ra giúp cậu cài lại cúc áo của áo ngủ” Em có lạnh không?”

Vừa nói vừa vuốt tóc cậu” Đừng nghĩ lung tung vậy, cậu ta hôm nay ly hôn, uống nhiều rượu, nên anh đưa cậu ta về nhà”

Nhuệ Dương chỉ ” Ân” 1 tiếng, lại tiếp tục ngáp.

” Em buồn ngủ rồi, đi ngủ đi” Châu Sướng quay lưng nhấc bổng cậu lên đưa cậu vào phòng ngủ, ” Mai em không cần phải dậy sớm đâu, đồ ăn sáng để anh làm cho”

Sáng hôm sau Nhuệ Dương tỉnh dậy thì đã thấy Tống Dương đã dậy, ngồi cùng với Châu Sướng ăn sáng, cậu bước ra từ nhà vệ sinh đã thấy Châu Sướng nhìn cậu ngoắc cậu lại,” lại ăn sáng đi, anh có làm trứng ốp la cho em, ăn xong anh đưa em ra tiệm.”

“Hôm nay anh không đi làm hả?” Nhuệ Dương vừa cầm muỗng vừa hỏi.

“Có chứ, nhưng Tống Dương không đi xe, anh đưa cậu ấy lên công ty, tiện đường đến tiệm của em, nên em không cần phải đi xe.”

Nhuệ Dương cười coi như là đã biết, ngược đầu nhìn Tống Dương cười nhẹ, ” còn đau đầu không?, trong nhà có thuốc đó”

Tống Dương lắc đầu, từ tốn ăn miếng bánh mì cầm trên tay từ lúc nãy.” Có thể tôi sẽ làm phiền bọn anh mấy ngày đó. Tạm thời ba tôi còn chưa biết tin tôi ly hôn”

Châu Sướng liền quay đầu nhìn Nhuệ Dương, thấy cậu không nói tiếng nào vẫn tiếp tục ăn liền gật đầu. ” Không vấn đề gì, em cứ ở đây”. Nói rồi liền gấp 1 ít thức ăn vào đĩa của Nhuệ Dương,” ăn từ từ thôi, anh chờ em”

Tống Dương ngồi đối diện cố tình hướng mắt ra cửa sổ, rất mơ hồ.

Châu Sướng không phải lần đầu tiên có bạn trai, nhưng người trước đó nhiều lắm chỉ được mấy tháng. Chỉ riêng với Đàm Nhuệ Dương bọn họ bên nhau cũng sắp được 3 năm rồi. Nhưng Tống Dương có thể thấy được, Châu Sướng đối với Nhuệ Dương không còn như 2 năm trước đại khái cho qua chuyện nữa. Nửa năm gần đây Châu Sướng thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Tuy là không muốn thừa nhận, nhưng thực sự y bắt đầu cảm thấy hối hận.

Châu Sướng lái xe đưa Nhuệ Dương đến trước cửa tiệm, trước khi xuống xe Nhuệ Dương đột ngột kéo Châu Sướng lại hôn nhẹ lên môi anh, nhẹ giọng ” Sau khi tan ca nhớ đến đón em”

Châu Sướng nhìn đôi mắt cười lúng liếng của cậu, còn đang định ôm cậu lại hôn một lúc nữa, nhưng lại nghĩ đến Tống Dương còn đang ngồi phía sau, chỉ nói “ok”

Nhuệ Dương cảm thấy mãn nguyện bước xuống xe, vẫy tay tạm biệt anh, nhìn xe đi khỏi tầm mắt mới bước vào tiệm

Sự xuất hiện của Tống Dương thực sự có làm cậu thấy bất an, nhưng nghĩ đến những gì Châu Sướng cố gắng làm trong nửa năm qua đã thay đổi rất nhiều bao nhiêu đó cũng khiến cậu có thêm tự tin.

Vừa đến công ty Tống Dương, anh mở khóa xe cười nói với y ” em vào đi, lúc về đi tàu điện ngầm Line 2, là có thể trực tiếp đến Tiểu Khu Môn.”

” Em biết rồi” Tống Dương cười nói ” Sao tự nhiên anh lại khách sáo vậy?”

” Làm gì có, sợ em quên thôi”

“Châu Sướng” Tống Dương đột nhiên nghiêm túc nhìn thẳng mắt anh.

“Hửm? Sao em?”

” Cảm giác hôn một người đàn ông sẽ thế nào nhỉ”

5. Chương 5: Có Lẽ Em Thích Anh Rồi

Châu Sướng ngây ra 1 lúc, quay đầu nhìn y, tay bắt giắc nắm chặt vô-lăng xe, một lúc sau mới có thể nói: ” Em muốn thử sao?”

Tổng Dương chau mày ” Không được sao?”

Châu Sưởng cười:” em đừng giận nữa, đã bao giờ em thích đàn ông, nhanh xuống xe đi anh sắp muộn giờ làm rồi.”

Tổng Dương chỉnh lại quần áo, y với anh dáng người ngang nhau, sáng nay đi làm y mặc đồ của Châu Sưởng luôn, trước khi xuống xe y quay đầu nói với anh ” Đúng rồi, trước đó bọn họ nói em không tin, lần này nhìn thấy Tiểu Huệ, so với lúc em mới tốt nghiệp đại học cũng khá giống đó chứ!”

Nói xong y liền bước xuống xe.

Châu Sưởng chạy xe được một lúc liền tấp vào lề đường, cũng không quan tâm là đậu xe ở đây có thể anh phải đóng tiền phạt, anh ngồi trong xe hút vài điếu thuốc tâm trạng mới có thể bình tĩnh lại được.

Lúc nghỉ trưa Châu Sưởng nhận được điện thoại của Tổng Dương, y nói y đang ở dưới lầu công ty chờ anh. Công ty của bọn họ cũng gần nhau, chỉ mất khoảng mấy phút chạy xe.

” Em có công việc đi qua đây, tiện thể muốn ăn cơm với anh, Đối diện có 1 nhà hàng mới mở, mình qua đó ăn thử nhé”. Tổng Dương kéo tay Châu Sưởng vừa đi vừa nói.

Châu Sưởng nhẹ rút tay dứt vào túi áo từ từ vừa đi vừa hỏi ” Tại sao lại ly hôn?”

Tổng Dương nhún vai” Không hợp thì chia tay”

Châu Sưởng vỗ vai y: ” Cố gắng sống thôi, bây giờ đâu dễ tìm được người hợp ý với mình”

“Anh và Tiểu Huệ cũng cứ như vậy mà cố sống sao?”

Châu Sưởng đột nhiên dừng bước nhìn thẳng y, tay chỉnh lại cổ áo:” em nói vậy có ý gì?”

Tổng Dương cười nhẹ, liếm vành môi: ” em tưởng rằng anh nghe sẽ hiểu chứ, Châu Sưởng, em hối hận rồi”

” Xin lỗi, anh đã...”

Tổng Dương vẫn cười nhẹ, Châu Sưởng thích người khác ư? Y làm sao tin được. Y ngược lên nhìn trực tiếp vào mắt anh, cắt ngang lời anh ” thích Tiểu Huệ rồi sao?” Y vẫn cười, nói tiếp ” Nếu như Tiểu Huệ không giống em, anh có chắc là anh sẽ thích cậu ấy không?”

“Đừng nói nữa” Châu Sưởng quay đầu đi, trong một lúc hô hấp trở nên rối loạn, bình tâm một lúc, nhìn đường phố nhộn nhịp, ” Anh thật là đã từng thích em, nhưng...”

“Không cần nói Nhưng, anh chỉ cần nói anh muốn thử hay không thôi, đối với người thật chắc chắn là có cảm giác hơn với người chỉ là thể xác”

Châu Sưởng thở dài” người cần phải suy nghĩ kĩ là em”

Tổng Dương vẫn cười nhẹ ” em suy nghĩ hơn nữa năm nay rồi, nói 1 cách chính xác, ngay từ hôm cưới em đã thấy hối hận, em nghĩ là em đã thích anh rồi”

Chưa đến giờ tan ca, Châu Sưởng đã lái xe đến gara xe của Huệ Dương chờ cậu. Buổi trưa khi cuộc nói chuyện với Tổng Dương không đầu không đuôi, vì khi đến lúc nghe y nói thích anh, anh liền tìm lý do để trốn tránh. Cả buổi chiều anh không thể tập trung làm việc.

Nhệ Dương nhanh chóng thay quần áo, chào tạm biệt nhân viên, liền lên xe.

Cậu chưa kịp thắt dây an toàn, liền bị anh kéo vào người, Huệ Dương giật mình: “Anh làm sao vậy?” vừa dứt câu thì môi cậu đã bị anh chiếm lấy.

Nhệ Dương cũng nhẹ đón lấy nụ hôn đầy của anh, vừa được buông ra khi hơi thở hỗn loạn quay đầu thì phát hiện cửa kính xe chưa kéo lên, vừa đúng lúc bóng lưng Trần Hào vội quay lưng vào tiệm, cậu liền kéo cửa kính lên, tức giận quay qua đánh anh 1 cái ” Anh phát điên cái gì vậy?”

Châu Sưởng cười cười, ôm lấy cậu cắn nhẹ lên tai cậu ” anh nhớ em”

Tổng Dương sau khi tan làm không về nhà Châu Sưởng, y tùy ý tìm 1 khách sạn gần công ty thuê 1 phòng nhỏ, tạm thời ở đây. Buổi tối khi Huệ Dương đang làm cơm trong bếp, anh thì cứ bồn chồn ngồi ở phòng

khách, chờ đến khi đồ ăn làm xong bày biện lên bàn, đến khi Nhuệ Dương chủ động hỏi anh Tổng Dương sao chưa về, Châu Sưởng mới gọi điện thoại cho y, Tổng Dương bên đầu dây kia cười nhẹ nói ” em sợ làm phiền anh”

Châu Sưởng tắt điện thoại, giấu đi sự thất vọng vừa nhói lên trong tim, nhìn Nhuệ Dương cười nói, ” chắc cậu ta không ở đây nữa, mình ăn cơm thôi”

Nhuệ Dương nhún vai, tâm tình không hiểu sao lại thấy vui lên, không cần biết như thế nào, nếu Tổng Dương ở đây cậu luôn có một cảm giác không tốt lắm.

Nhuệ Dương làm việc cả ngày mệt mỏi, tối đến như thường lệ cậu hôn anh chúc ngủ ngon liền nhanh chóng ngủ mất. Nên cậu cũng không để ý cả tối nay ánh mắt Châu Sưởng luôn nhìn vào khoảng không vô định, đại khái sẽ mất ngủ đêm nay rồi.

Tổng Dương cũng không liên lạc gì với anh, Châu Sưởng tuy rằng cố gắng khống chế bản thân không suy nghĩ nữa, nhưng những câu nói ngày hôm đó y nói với anh cứ bất giác hiện ra.

Ngày thứ ba sáng sớm Nhuệ Dương vừa dậy đã thấy Châu Sưởng đang làm đồ ăn dưới bếp, đi vào bếp vòng tay ôm lấy anh: hôm nay anh nấu gì vậy?”

” Trứng ốp la”

Nhuệ Dương nhẹ gật đầu, đi vào nhà vệ sinh đến lúc đi ra thì đồ ăn đã được chuẩn bị xong xuôi hết rồi.

Châu Sưởng ngồi đó đang xem đại loại một tờ báo kinh tế nào đó, quàng mắt tối lại, có vẻ đêm qua anh ngủ không được ngon.

Nhuệ Dương nhìn thấy đau lòng, đưa tay định sờ nhẹ lên mặt anh, không ngờ anh lại giật người lui lại, tránh cậu. ” Anh đang nghĩ gì vậy?”

Châu Sưởng cười nhẹ: ” không có gì, em làm anh giật mình”

Nhuệ Dương chỉ ừ nhẹ 1 tiếng ” tối qua anh ngủ không được sao, em thấy 2-3 ngày nay mắt anh như mắt gấu trúc rồi kìa”

” Vậy sao?” Châu Sưởng vuốt vuốt mặt, ” Có lẽ do công việc bận rộn quá”

Anh vừa nói vừa nhìn đồng hồ ” Anh đi trước nhé, hôm nay có buổi họp sớm”

” Anh còn chưa ăn”

Châu Sưởng vẫy tay, đứng lên chỉnh lại quần áo rồi bước nhanh ra cửa, ” Anh uống ít trà là được rồi, đi nhanh không trễ mất.”

Nhuệ Dương đi vào bếp lấy 1 hộp sữa, bỏ 1 cái trứng chiên vào hộp, nhanh chóng chạy ra cửa đưa cho anh” anh cầm theo ăn đi”

Châu Sưởng trong thâm tâm thở nhẹ, nhận lấy bữa sáng, hôn nhẹ lên má cậu: “Ân, có thể buổi tối anh không về ăn cơm, em nghỉ sớm đi, đợi anh bận hết tuần này, anh sẽ có thời gian với em nhiều hơn”

Nhuệ Dương cười nhẹ, ” Không sao, anh cứ bận việc của anh” nói xong nhìn anh đi khỏi cửa rồi mới quay lại tiếp tục bữa sáng của mình.

Tổng Dương đi làm vô tình nhìn thấy xe của Châu Sưởng ngay dưới lầu công ty mình, trong tâm y rất mãn người cười nhẹ, vốn dĩ y nghĩ là sẽ phải đợi khá lâu, không ngờ mới đến ngày thứ 3, anh đã chịu không được rồi.

Tổng Dương bước qua gõ cửa xe anh, anh ngược lên thấy y liền mở cửa xe.

” Sao anh lại đến đây?” Tổng Dương vừa vào xe đã cố tình hỏi

Châu Sưởng nhìn Tổng Dương, câu nói có chút mệt mỏi ” tìm em”

Tổng Dương ngạc nhiên nhìn anh, tùy ý cười” anh nghĩ kĩ rồi?”

Không thể phủ nhận, y cười rất đẹp, Châu Sướng nhìn đến mức mê mị, vừa kéo cửa kính liền quay người áp sát mặt vào mắt y cười nhẹ.

” Anh muốn làm gì?” Bầu không khí mơ hồ bên trong xe khiến y hạ thấp giọng, trước giờ y chưa trải qua tình cảnh nào khiến cảm giác của y lên cao trào như bây giờ.

Châu Sướng cười” Không phải em nói muốn hôn thử đàn ông sao?”

Tống Dương ngược mặt với lên hôn nhẹ lên môi Châu Sướng, liếm liếm môi anh, ” Cảm giác không tệ”

“mẹ nó” Châu Sướng chửi 1 câu liền đề Tống Dương kích động trao cho y một nụ hôn rất mạnh bạo.

Được 1 lúc sau ” được rồi, em phải lên công ty” Tống Dương đẩy nhẹ Châu Sướng.

Châu Sướng chỉnh nhẹ lại quần áo cho y” Bây giờ em ở đâu?”

” Khách sạn”

“Ân” Châu Sướng nhìn đôi môi ửng đỏ vừa bị anh hôn mãnh liệt của y, cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, nhẹ giọng nói. ” Tối nay anh sẽ qua chỗ em”

Tống Dương cười, quay người xuống xe, gõ cửa xe vẫy tay tạm biệt Châu Sướng” Đến tối rồi tính, em phải đi làm đã”

Châu Sướng nhìn y bước vào tòa nhà, thở dài, từ từ ổn định lại tinh thần. Từ đại học anh đã rất thích y, thích rất nhiều năm cuối cùng cũng đợi được đến lúc này. Cũng có thể thời gian chờ đợi quá dài. Anh bây giờ cả người rất thoải mái, từ mắt đến miệng đều không giấu được nụ cười đó.

Lúc làm việc Nhuệ Dương có gọi điện thoại cho anh mấy lần, vì làm chuyện có lỗi, nên anh cũng không dám nghe điện thoại, tắt chuông liền bỏ điện thoại sang một bên.

Nhuệ Dương bất lực nhìn điện thoại, nhún vai nói với Trần Hào đang đứng kế bên ” Điện thoại không ai nghe máy, chắc anh ấy đang họp, thôi để anh tự đi lấy. “

Trần Hào nhanh chóng ẩn vai cậu bắt cậu ngồi yên trên ghế, ” Anh cứ ngồi đây đi, trong thẻ tôi còn tiền, đưa anh cầm dùng trước”

Nhuệ Dương chỉ có thể gật đầu, nhìn tay mình thở dài. Lúc sáng sửa xe không để ý, bất cẩn để đồ nghề rơi xuống cánh tay, tuy không ảnh hưởng gì đến xương, nhưng cũng chảy không ít máu. Để an tâm hơn, bác sĩ nói anh làm kiểm tra sức khỏe. Vốn dĩ anh muốn nhờ Châu Sướng ghé nhà lấy giúp cậu thẻ ngân hàng, tiện thể đón cậu về, kết quả điện thoại không ai nghe.

Trần Hào đóng viện phí xong, quỳ trước mặt cậu, cúi đầu nhìn cánh tay băng bó kín mít của cậu, muốn chạm nhẹ nhưng sợ làm đau cậu, lại rút tay về” còn đau không?”

Sắc mặt Nhuệ Dương trắng bệch:” Không sao đâu”

Trần Hào tuy là đệ tử của cậu, nhưng lại lớn hơn cậu 1 tuổi, dáng vẻ lại cao lớn hơn cậu. bây giờ lại quỳ trước mặt, liên tục chau mày nhìn cánh tay cậu, lời nói ngập ngừng.

“Ngày hôm đó” Trần Hào vuốt vuốt mũi, ” Tôi nhìn thấy anh và anh ấy ở trong xe”

Nhuệ Dương cười nhẹ hỏi lại: ” Cậu muốn hỏi điều gì?”

“Anh là đồng tính phải không?” Trần Hào hỏi xong mới thấy bản thân mình sao lại hỏi thẳng thắn quá. Liền nói tiếp ” tôi không có ý gì, kể cả anh có là đồng tính anh vẫn là sư phụ của tôi, tôi chỉ là hiếu kì, không có ý coi thường anh.”

“Ân, đúng vậy” Nhuệ Dương cười nhẹ.

Trần Hào gật gật đầu, đứng lên ngồi kế bên Nhuệ Dương, cùng cậu ngồi đợi để kiểm tra sức khỏe, không nói một câu nào.

Châu Sướng vừa tan làm, gọi điện thoại cho Tống Dương xác nhận lại địa chỉ khách sạn sau đó tắt điện thoại, chạy thẳng một mạch đến khách sạn.

Tổng Dương mở cửa cho anh, Châu Sưởng vừa bước vào đã đẩy y vào tường hôn nhẹ lên vành tai y
“Tổng Dương, Dương Dương.....”

6. Chương 6: Kết Cục Lại Trở Thành 1 Câu Chuyện Cười

Hai người hôn nhau 1 lúc sau mới chịu buông ra, Châu Sưởng tiện tay đặt ở trên eo Tổng Dương trượt dài xuống hạ bộ của y, Tổng Dương cười nhẹ, rút tay anh ra, ngẩng đầu nhìn anh 1 cái “Nhanh như vậy đã muốn rồi?”

Châu Sưởng ôm eo y, kéo y vào lòng anh “ Ân” nhẹ 1 tiếng.

Tổng Dương không biết đang nghĩ gì, không nói gì thêm. Căn phòng bao trùm bầu không khí im lặng, Châu Sưởng đại khái có thể nghe được cả tiếng nhịp tim của bản thân.

Châu Sưởng thở hắt, nhấc bổng y đưa vào phòng trong, quỳ ngay bên giường nhẹ nhàng cởi thắt lưng của y.

” Anh thích em từ rất lâu rồi” Giọng nói cất lên run rẩy, những chuyện xảy ra trong những ngày gần đây vượt ngoài dự đoán của anh, phát triển cũng quá nhanh, trong đầu anh bây giờ ngoài việc Tổng Dương cuối cùng đã chịu tiếp nhận anh, cơ bản anh không thể suy nghĩ được về những vấn đề khác. Tổng Dương nhắm mắt, từ lúc y quyết định có 1 bắt đầu với anh, sớm muộn gì cũng đến lúc này. Y sớm đã có tâm lý chuẩn bị.

” Em biết mà, nhưng đợi một chút” Y đột nhiên giữ chặt lấy tay anh” Anh muốn nằm ở trên sao?”

Châu Sưởng cảm thấy kì lạ nhìn y “ Không được sao?”

Tổng Dương cau mày suy nghĩ 1 lúc “ cũng không phải không được, chỉ có là những chuyện như thế này em chưa quen lắm, lúc trước anh với tiểu Nhuệ lúc trước khi ở nhà làm như thế nào?

Châu Sưởng ngây ra một lúc, bàn tay đang mơn trớn thân thể của Tổng Dương đột nhiên dừng lại. Xém một chút anh quên mất ở nhà còn có một người đang chờ anh, anh nhìn thẳng Tổng Dương, hình ảnh của Nhuệ Dương hiện ra trong đầu anh càng lúc càng rõ ràng hơn.

“Anh sao vậy?”

Châu Sưởng nhìn lại áo sơ mi sộc xệch của bản thân, thất thần ngồi xuống một bên giường.

Tổng Dương cũng ngồi dậy, đại khái cũng đoán được Châu Sưởng đang nghĩ những gì. “ Trước khi anh đến gặp em vẫn chưa giải quyết xong chuyện cũ sao?”

Châu Sưởng vuốt nhẹ tóc, lấy từ trong túi bao thuốc, nhắm hờ mắt “ Em chờ anh một thời gian, anh cần suy nghĩ xem phải nói như thế nào”

Tổng Dương nhún vai, giọng nói có chút bất lực “ Thì anh cứ gọi điện thoại về trực tiếp nói với cậu ấy”

” Cũng không đơn giản như vậy” Châu Sưởng cảm thấy hơi phiền, đứng dậy chỉnh lại quần áo, “ Anh về trước “

Tổng Dương cười, dựa lên đầu giường, “ Châu Sưởng, anh đừng khiến em thất vọng, anh giải quyết xong việc đó rồi đến tìm em. Anh đã thích em nhiều năm như thế rồi, cũng biết chúng ta có thể đến được với nhau khó khăn như thế nào”

Châu Sưởng cúi người hôn nhẹ lên trán y “ Anh biết, em ly hôn là vì anh sao?”

“Anh nói xem?”

” Em nghỉ ngơi đi, chờ điện thoại của anh”

Tổng Dương vừa cười vừa nhìn anh bước ra khỏi cửa phòng. Tổng Dương về đến khuôn viên chung cư, nhìn lên phòng thấy đèn còn bật sáng, ngồi trong xe hút vài điếu thuốc mới quyết tâm bước lên nhà.

Thang máy vừa đến lầu nhà mình, anh nhìn thấy Nhuệ Dương cùng nhân viên gara xe, tên Trần Hào thì phải, bước ra từ cửa nhà.

Trần Hào đứng trước cửa, có chút không yên tâm nhìn tay bị thương của Nhuệ Dương, " Anh nghỉ ngơi mấy ngày đi, ở tiệm có tôi và các nhân viên khác rồi."

Nhuệ Dương cười cười " Tôi biết rồi, làm phiền mọi người quá, thang máy đến rồi kìa."

Châu Sưởng chau mày, bước ra thang máy gật đầu nhẹ nhanh chóng lướt qua Trần Hào đi nhanh vào nhà.

Nhuệ Dương dựa người vào cửa, vẫy vẫy tay tạm biệt Trần Hào, đến lúc thang máy đóng cửa mới nói với Châu Sưởng: " Anh ăn cơm chưa?"

Châu Sưởng quay mặt nhìn thang máy 1 cái, có chút không vui bước vào phòng. " Sao cậu ta lại đến đây?"

Vừa dứt lời thì nhìn thấy cánh tay được băng bó của cậu " Tay em làm sao thế?"

" Ân" Nhuệ Dương bất giác nhìn cánh tay của mình, " Cũng không có gì, ngày hôm nay bất cẩn nên bị thương. Tối anh lại không có ở nhà nên có chút không tiện, cậu ấy đến giúp em nấu cơm."

"Châu Sưởng vừa đóng cửa xong, kéo tay cậu lại, Nhuệ Dương cau mày vì cánh tay bị thương vẫn còn hơn đau.

" Anh xin lỗi"

"Không sao, em có để phần cơm cho anh, anh ăn cơm đi" Nhuệ Dương vừa nói vừa định bước vào bếp.

Châu Sưởng cởi áo khoác, kéo tay cậu bắt cậu ngồi một chỗ. " Để anh tự làm"

Nhuệ Dương nhìn thẳng vào mắt anh, từ nãy đến giờ lúc nào anh cũng chau mày, tâm tình có vẻ không được tốt.

" Anh sao vậy?"

Châu Sưởng ngồi cạnh cậu, cứ nhìn vào cánh tay bị thương của cậu, có chút đau lòng. " Mấy ngày nay em đừng đi làm nữa, ở nhà nghỉ ngơi đi, có việc gì phải gọi điện thoại cho anh liền."

Nhuệ Dương cười nhẹ " có gọi cho anh, anh cũng không nghe máy"

Châu Sưởng nghĩ đến mấy cuộc điện thoại lúc chiều, trong lòng cảm thấy hết sức tội lỗi. Anh giữ nhẹ vai nghiêng đầu hôn nhẹ lên môi cậu. " Còn đau không? Lúc chiều anh họp, không nghe được điện thoại, sau đó bận quá nên cũng ko nhớ tới."

Nhuệ Dương thở hắt " Em cũng không yếu ớt như vậy đâu" nói xong liền đẩy Châu Sưởng đi ăn cơm.

1 tuần sau Nhuệ Dương nhận được điện thoại của bệnh viện, nói anh quay lại để lấy kết quả kiểm tra sức khỏe. Vốn dĩ anh chỉ bị thương ở tay, sau đó kiểm tra rất nhiều thứ khác, Cho nên sau khi làm kiểm tra lấy tủy, cầm kết quả trong tay cậu cũng không bất ngờ lắm, thiếu máu mãn tính (bệnh này mình không biết dịch sao đại loại là sản xuất ra máu rất khó khăn, mỗi lần bị thương thường chảy nhiều máu và dễ bị nhiễm trùng). Cũng may phát hiện sớm, cũng không phải là bệnh khó chữa. Khả năng phục hồi cũng cao.

Nhuệ Dương từ chối yêu cầu nằm viện của bác sĩ, chỉ lấy đơn thuốc rồi đi.

Còn Châu Sưởng tuần này không có ngày nào tâm tình tốt cả. mỗi lần ở dưới lầu suy nghĩ rõ ràng làm sao để nói chia tay. Nhưng khi vừa bước vào nhà thấy Nhuệ Dương ngồi đó, anh lại không có can đảm nói ra. Hoặc có thể nói, bản thân anh cũng cảm thấy, anh thực sự không nỡ.

Còn mỗi khi ở bên cạnh Tống Dương thân mật thì cả hai cũng chỉ dừng lại ở mức mơn trớn nhau ở bên ngoài, đại khái nguyên nhân là vì cảm thấy mối quan hệ này không được quang minh chính đại. Trong thâm tâm anh luôn có một cảm giác mình là tội phạm. Nhưng có điều, không cần biết bên nào Châu Sưởng cũng không muốn dừng lại. Tống Dương là người anh yêu đơn phương hơn mười mấy năm nay. Còn Nhuệ Dương là người sống bên cạnh anh gần được 3 năm.

Thời gian gần đây ít khi nào Châu Sưởng đi làm về đúng giờ. Nhưng ngày hôm nay đúng là ngày sinh nhật của Nhuệ Dương, Tan ca xong anh tình nguyện đi siêu thị mua đồ ăn, định là sẽ nấu một bữa ăn thật ngon

cùng Nhuệ Dương chúc mừng sinh nhật. Vừa đến khuôn viên nhà, anh không ngờ tới là sẽ gặp Tống Dương ở đây.

Tống Dương không đi xe, y ngồi ngay dưới công viên dưới lầu, trong tay còn điều thuốc đang cháy dở

Châu Sưởng bấm còi, ngược đầu nhìn Tống Dương, nhìn được một lúc, nghĩ rằng từ giờ đến lúc Nhuệ Dương tan làm còn khá lâu, liền nói” Em đợi anh một chút, lên lầu rồi nói chuyện”

Châu Sưởng dừng xe, cùng Tống Dương lên nhà.

“Sao không gọi điện thoại cho anh trước” Châu Sưởng vừa bỏ đồ ăn vào bếp vừa hỏi.

Tống Dương dựa người vào cửa, thở nhẹ rồi nói” cũng không có gì”

Châu Sưởng cười, đi ra ôm hôn lấy y 1 lúc, nhẹ giọng hỏi” Nhớ anh rồi sao”

“Em phải đi nước ngoài “

Châu Sưởng ngây ra một lúc” Cái gì? “

” Lần này chắc phải đi mất 2 năm” y đẩy Châu Sưởng ra bước tới salon ngồi, ” là công ty sắp xếp cơ hội ra nước ngoài để học tập thêm”

Giọng Châu Sưởng có chút phẫn nộ” Tại sao? Anh đã nói cho anh một chút thời gian rồi mà”

Tống Dương cười:” Bao lâu? đã mười mấy ngày rồi, anh còn muốn em đợi bao lâu. em không có nhiều thời gian để đợi anh.”

Châu Sưởng day day trán, ” Anh đã đợi em mười mấy năm....”

Tống Dương cười:” Cho nên bây giờ em nghĩ anh đợi em thêm 2 năm chắc cũng không sao”

Cảm xúc Châu Sưởng bây giờ thật mơ hồ, người anh yêu hơn mười mấy năm qua không dễ dàng gì chấp nhận anh, có thể như bao cặp tình nhân khác bên nhau, bây giờ là bắt anh phải yêu nhưng không được gặp, không được chạm vào, cái cảm giác này thật khó chịu.

“Đã quyết định rồi?”

Tống Dương nhún nhẹ vai” Chưa, đến cuộc họp ngày mai mới quyết định”

Châu Sưởng ngồi trên salon nhìn chằm chằm vào điện thoại, nghĩ 1 lúc, cuối cùng cũng cầm điện thoại ấn số của Nhuệ Dương

Sau đó, anh không ngờ tới, tiếng chuông điện thoại của cậu lại từ trong phòng ngủ vang lên.

Cửa phòng ngủ được khép hờ, tiếng chuông tuy không to nhưng rất rõ ràng, rất nhanh đã bị tắt đi. Châu Sưởng tay cầm điện thoại, không như trong tưởng tượng cảm thấy thoải mái, mặt trắng bệch không 1 giọt máu.

Nhuệ Dương mở cửa phòng, rất bình tĩnh đứng đó” Xin lỗi, tôi liền đi thu dọn đồ đạc”

Nói rồi đóng nhanh cửa, Ngay khoảnh khắc đó, Châu Sưởng đại khái có thể nhìn thấy rõ sắc mặt xám ngoét của cậu. Châu Sưởng ngồi ngây ra đó, đầu óc trống rỗng.

Tống Dương vỗ nhẹ vai anh:”Em đi trước” Kể cả như thế nào, bây giờ Nhuệ Dương và anh vẫn chưa chia tay, y còn bị bắt gặp ôm hôn anh ngay tại nhà của 2 người, ít nhiều y cũng có cảm giác thật mất mặt.

Nghe tiếng đóng cửa Châu Sưởng mới hoàn hồn, anh bước vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi bước vào phòng ngủ.

Nhuệ Dương đang đứng trước tủ quần áo thu xếp đồ đạc, dù sao cậu cũng ở đây hơn 2 năm. Nhất thời không thể phân rõ đâu là đồ đạc của ai để dọn đi.

Châu Sưởng ngồi lên giường, im lặng một lúc mới cất tiếng” Em đã nghe hết rồi?”

Nhuệ Dương chỉ “Uh” không chỉ là nghe thấy, cái gì cần thấy cậu cũng đã thấy hết rồi.

Buổi chiều sau khi làm tiểu phẫu lấy tủy, cả người cảm thấy mệt mỏi. cho nên định về nhà sớm nghỉ ngơi. Cậu nằm mơ mơ màng màng nên khi 2 người bạn họ vừa bước vào cậu đã nghe thấy. vừa mở cửa phòng ngủ liền nhìn thấy 2 người bạn họ đang hôn nhau.

Nửa năm gần đây, cậu vốn dĩ nghĩ rằng Châu Sưởng đã từ từ quên chuyện quá khứ, anh trước mắt cậu diễn kịch quá tốt, gần như khiến cho cậu quên mất rằng từ đầu đến cuối, cậu vốn chỉ là người thay thế.

Cho đến bây giờ Tống Dương đã chấp nhận anh rồi, vậy còn cậu, cũng nên đi rồi.

“Dương Dương” Châu Sưởng vò tóc, cả suy nghĩ bây giờ rất hỗn loạn.

Nhuệ Dương đột nhiên cười, quay người nhìn thẳng anh. Ánh sáng từ cửa sổ hắt vào khiến cho cả con người Châu Sưởng trở nên mờ mờ ảo ảo, cậu không thể nhìn rõ mọi thứ, giống như 3 năm nay, Châu Sưởng luôn ở bên cạnh cậu, nhưng cậu chưa bao giờ chạm được đến trái tim của anh.

“Anh đã có được cậu ấy rồi” Cậu nhắm mắt, đầu hơi choáng ” Đừng gọi tôi như vậy nữa”

Châu Sưởng ngược đầu nhìn cậu, kinh ngạc nhìn cậu: ” Anh không hề xem em như cậu ấy”

Nhuệ Dương lắc đầu, thở nhẹ, tiếp tục làm việc của mình, ” Thôi được rồi, anh đi ra ngoài đi, em dọn đồ xong sẽ đi ngay lập tức”. Cậu cũng không muốn nói gì thêm, sự việc ngày hôm nay không phải là do cậu tự tạo sao, vốn dĩ đã biết Châu Sưởng yêu là Tống Dương, nhưng cố chấp im lặng, chấp nhận cứ nghĩ rằng bản thân sẽ khiến anh thay lòng. Kết cục thì sao? Tạo nên 1 câu chuyện buồn cười như thế này. Bọn họ đã sớm đến với nhau, bản thân vẫn cứ sống trong ảo tưởng của bản thân, cứ nghĩ rằng Châu Sưởng đã toàn tâm toàn ý với cậu.

Châu Sưởng ngồi im bất động, châm thuốc hút liền hơi dài.

” Anh....” Anh không biết nên nói cái gì, muốn Nhuệ Dương ở lại không đi nữa. anh không có mặt mũi nào nói ra câu đó. Hơn nữa, không phải kết thúc như thế này anh luôn mong muốn sao, đừng ai nấy đi, Tống Dương mới là người anh khao khát bấy lâu nay. Nhưng khi mọi chuyện trở thành hiện thực, anh bắt đầu cảm thấy không nỡ xa người trước mặt mình.

” Anh không lừa em, anh thực sự rất thích em” khuôn mặt của anh khổ sở.

Nhuệ Dương nghe xong câu đó cũng không có bất kì một phản ứng gì, cậu cài khóa valy, để lại chìa khóa nhà bên cạnh anh.

” Đồ đạc nhiều quá, có thể sẽ phải quay lại lấy 1 lần nữa”

“Em có thể đừng đi không?”

“Ở lại đây nhìn anh và cậu ấy yêu thương nhau sao, xin lỗi, trái tim tôi không đủ rộng lượng như thế”

” Anh thích em” Châu Sưởng nhắc lại 1 lần nữa

Nhuệ Dương cười” Vậy thì tôi lại càng phải đi, anh nói anh thích tôi nhưng quay lưng đi anh lại cùng Tống Dương làm những chuyện đó, anh xem tôi là cái gì?”

Cậu thở nhẹ” Đến nước này anh đừng gạt tôi nữa, Châu Sưởng, tôi dựa vào cái gì để tin rằng anh thích tôi, tôi không hề trách anh, là tự tôi tìm đến, anh cũng không cần phải giả vờ giữ tôi lại, chia tay trong vui vẻ đi, tôi không muốn cho đến phút cuối phải coi thường anh.”

Châu Sưởng bất động nhìn anh, mấp máy môi, không nói ra được 1 câu.

Nhuệ Dương kéo valy đi, Châu Sưởng cũng không kéo cậu lại, vẫn ngồi ở vị trí đó không nói được một câu nào.

Cậu không quay đầu nhìn lại căn phòng cậu đã từng ở, đi thẳng ra xe, vừa chạy ra khỏi khuôn viên cũng hết sức lực. Sự bình tĩnh khi đứng trước Châu Sưởng lúc này đã sớm không còn nữa, cậu cảm điều thuốc nhưng không tìm thấy bật lửa, gục mặt vào vô lăng xe, nước mắt dàn dụa.

7. Chương 7: Anh Cầm Dao, Từng Nhát Một Đâm Thẳng Vào Tim Của Người Thực Sự Yêu Anh

Nhuệ Dương còn có nơi nào để đi? căn phòng lúc trước cậu thuê đã sớm trả phòng rồi, bây giờ chỉ có thể đến gara xe ở tạm, ở đó cũng có một căn phòng nghỉ ngơi nhỏ, cậu cũng có thể tạm thời ở đó vài ngày.

Những việc còn lại, cậu cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

Cứ cho rằng không gượng được cũng phải kiên cường mà đứng lên, không lẽ vì người đàn ông kia mà đi chết? tình yêu kết thúc nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, hơn nữa bệnh của cậu cần thời gian để chữa trị, phải cần một số tiền rất lớn. Cậu bây giờ không có thời gian để vì chuyện tình cảm đó mà cảm thấy đau thương, cậu còn có thể trách ai, tao nên kết cục này không phải là do chính bản thân sao? Sớm đã biết Châu Sướng không yêu cậu, là cậu không chịu đối diện với sự thật đó.

Trời bắt đầu tối, gara cũng đã đóng cửa, Nhuệ Dương đậu xe ở cửa sau, đi thẳng lên lầu cất hành lý.

Cậu không có tâm trạng ăn cơm, uống thuốc bác sĩ đưa định nghỉ ngơi. Vừa đặt lưng lên giường, điện thoại cậu reo lên, là Trần Hào.

Trần Hào tuy rằng lớn hơn cậu 1 tuổi, nhưng sức khỏe rất tốt, con người Trần Hào so với cậu lúc nào nhìn cũng có sức sống vui vẻ hơn rất nhiều. Nhuệ Dương vừa nghe điện thoại liền nghe giọng nói vui vẻ của Trần Hào ” Sr phụ, Sinh nhật vui vẻ!”

Nhuệ Dương ngây ra một lúc, cậu gần như quên mất hôm nay là ngày sinh nhật lần thứ 23 của cậu.

“Cảm ơn “

Trần Hào tiếp lời:”Vốn dĩ tối qua tôi định đúng 12h gọi điện thoại chúc mừng anh, nhưng lại sợ ngủ quên mất”

“Không sao đâu” giọng nói của Nhuệ Dương nghẹn lại.

“Anh không sao chứ”

“Nhuệ Dương cười: ” Không sao, chỉ là bệnh nhẹ”

“Đúng rồi, ngày hôm nay anh đến bệnh viện lấy kết quả có vấn đề gì không?”

“Không sao cả”

“Vậy thì tốt, thôi được rồi, tôi không làm phiền anh nữa, tôi đến trường rồi”

Nhuệ Dương phản ứng lại một tiếng chờ Trần Hào cúp điện thoại cậu mới buông điện thoại xuống. Mắt cậu đôi khi cay cay, cậu cũng không muốn để ý. Thực tế cậu rất ngưỡng mộ Trần Hào, Trần Hào là sinh viên đại học, chuyên ngành về xe hơi, năm nay cũng sắp tốt nghiệp rồi nên tìm đến gara của anh để thực tập tích lũy kinh nghiệm.

Nhuệ Dương đi vào toilet rửa mặt một chút, vừa bước ra lại nghe thấy tiếng tin nhắn, là của Châu Sướng, chỉ vắn vắn 4 chữ” Sinh nhật vui vẻ”. Cậu nhìn tin nhắn một lúc đột nhiên lại buồn cười, Châu Sướng lại có thể nhớ đến sinh nhật của cậu, vậy món quà sinh nhật anh vừa tặng cậu lúc chiều cũng quá lớn rồi.

Châu Sướng tay cầm điện thoại, tin nhắn vừa gửi đi không hề có một chút phản hồi, anh ấn số của Nhuệ Dương, nhưng ngón tay đặt hờ trên nút gọi đi không đủ cảm đảm ần.

Cả phòng bếp không khí lạnh lẽo, người lúc trước luôn ở đó gọi anh vào ăn cơm khi anh vừa đi làm về bây giờ không còn nữa.

Phòng khách bao trùm một màu đen, người ngồi trên salon cùng anh đùa giỡn xem phim, hoặc là nghe anh tâm sự những điều phiền não về công việc bây giờ cũng không còn nữa.

Trong phòng ngủ im lặng đến đáng sợ, chỉ còn mỗi anh vẫn ngồi đó.

Châu Sướng đứng lên đi lại một lúc, định thần dựa vào cửa, quyết tâm gọi điện thoại cho cậu.

Trong điện thoại chỉ vang lên nhưng âm tút tút vô vọng, không ai nghe máy.

Anh thở dài, tắt điện thoại, cũng không sao, dù sao anh cũng còn có Tống Dương.

Chỉ có điều nửa đêm khi anh mơ màng tỉnh dậy, như thói quen quay sang ôm người nằm kế bên thì chỉ thấy một khoảng trống lạnh lùng, đến khoảnh khắc đó anh mới thực sự cảm thấy hoảng loạn.

Châu Sưởng cũng đã khá lâu không gặp lại Nhuệ Dương, gara xe đã đóng cửa. Anh chạy xe về quê cậu tìm cậu, ở đây gần biển, anh cảm thấy không khí thật ngọt ngào, xung quanh luôn có một lớp sương mù mờ mờ ảo ảo.

Vì trước đó anh có đưa cậu về đây một lần nên rất dễ dàng tìm được đường đi thẳng về nhà.

Căn nhà cửa vẫn mở, khu vườn mọc đầy cỏ dại, có vẻ đã rất lâu rồi không ai ở đây.

Tìm không được cậu, anh liền thở dài, nhưng nơi có thể tìm anh đều đã tìm hết rồi, nhưng một chút tin tức cũng không có.

Từ ngày hôm đó Nhuệ Dương như biến mất khỏi cuộc đời của anh, như là vốn dĩ chưa bao giờ xuất hiện.

Châu Sưởng vào trấn mua một ít hoa, chạy về sau núi thăm mộ phần của mẹ Nhuệ Dương.

Nơi này có vẻ lâu lắm rồi không có ai quét dọn, cỏ dại phủ kín, gần như che kín hết mộ phần. Châu Sưởng tìm được một cái xẻng nhỏ trên xe, đang định dọn dẹp cỏ dại thì phát hiện kế bên có một phần mộ mới.

Người thanh niên trong tấm hình đen trắng trên mộ có một nụ cười ảm áp. Anh quỳ bên cạnh đó nheo mắt nhìn một lúc lâu, đến khi mắt cay nồng mới nhìn rõ được người thanh niên đó là ai.

“Dương Dương” Châu Sưởng mồ hôi đầm đề bật dậy

Anh vuốt vuốt mặt, ngồi một lúc liền vội vàng đi tìm điện thoại, nhìn rõ ngày giờ trên điện thoại xác xác định đúng là anh và cậu chia tay mới chỉ một tuần khi đó anh mới thở dài nhẹ nhõm, Giấc mơ đó rất thật, trong giấc mơ anh gần như đã đau khổ khóc không thành tiếng.

” Anh sao vậy?” Tống Dương từ phòng khách bước vào

“Dương Dương, em đến rồi sao?”

Tống Dương kéo màn cửa, ánh sáng chiếu vào phòng khiến Châu Sưởng không còn mơ hồ đã nhìn rõ người đứng trước mặt mình là ai.

“Anh gặp ác mộng sao?”

Châu Sưởng ngược nhìn, giọng nói có chút chán nản ” Uh, sao lại làm em?”

Tống Dương không biết nên khóc hay cười vào lúc này ” Anh ngủ đến ngốc luôn sao, không phải em thì còn có thể là ai?”

Châu Sưởng vỗ vỗ trán, bước xuống giường:” xin lỗi, tối qua anh thức đêm tăng ca, nên ngủ dậy không được tỉnh táo, cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi”

Tống Dương gật gù đầu, vốn dĩ y cũng không thích nấu cơm ở nhà, đợi Châu Sưởng chuẩn bị xong xuôi rồi cùng anh đi ra ngoài ăn gì đó.

Châu Sưởng chạy xe về phía khách sạn của Tống Dương,” mình ăn gần đây đi, tí nữa ăn xong em cũng không phải đi về xa”

Tống Dương đang cúi đầu chơi game trên điện thoại chỉ phản ứng lại 1 câu cho có lệ.

“Sao em lại có chìa khóa nhà anh vậy?”

Tống Dương gửi xong tin nhắn, liền nhìn anh 1 cái ” lúc anh mua nhà đã đưa em 1 bộ chìa khóa, em vẫn giữ đến bây giờ.”

Châu Sưởng ” Ân” 1 tiếng rồi cũng không nói thêm gì cả.

Ăn xong cơm trời vẫn còn sớm, Châu Sưởng cũng không đề nghị lên phòng khách sạn cùng Tống Dương, nhìn y vừa đi khỏi anh liền lái xe đi.

Anh không muốn về nhà, chạy một vòng lại chạy đến gara của Huệ Dương, anh dừng xe bên đường, nhìn thấy gara không đóng cửa như trong giấc mơ, tâm trạng gần như được thả lỏng.

Anh ở ngoài đợi, cũng không thấy Huệ Dương,. Nghỉ một lúc anh liền lái xe chạy thẳng vào gara, dừng ngay chỗ dành cho xe cần sửa.

Trần Hào đang ở phía bên này nhìn có xe chạy vào liền dừng công việc để ra xem.

Khi nhìn thấy Châu Sướng bước xuống xe cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, cũng vì lần trước bản thân bắt gặp 2 người bọn họ hôn nhau trong xe nên cảm thấy không được thoải mái.

“Anh đến sửa xe hay tìm ông chủ?”

Châu Sướng cười: ” ông chủ của anh có ở đây không?”

“Trên lầu”

Châu Sướng gật đầu” Vậy anh giúp tôi kiểm tra tổng quát cho xe, tôi lên lầu tìm người”

Văn phòng của Huệ Dương có 1 mặt được xếp kín mô hình xe yêu thích cậu sưu tập bao nhiêu năm nay. Cậu đang ngồi bệt xuống đất tay cầm một cái khăn nhỏ cẩn thận lau chùi từng mô hình.

Châu Sướng đi vào phòng cậu cũng không để ý đến, chỉ chuyên tâm làm việc mình đang làm.

Anh đi đến ngồi kế bên Huệ Dương, vì bị che hết ánh sáng nên cậu mới quay đầu nhìn mới biết Châu Sướng đã ngồi kế bên mình.

Huệ Dương nhăn mặt: ” Sao anh lại đến đây”

“Anh đến bảo trì xe” Châu Sướng nhìn vào mô hình cậu đang cầm trên tay.” Cách đây mấy hôm anh có thấy hãng này ra sản phẩm mới, anh tìm người mua về cho em nhé”

” Cảm ơn, không cần” Huệ Dương xếp mô hình xe lên kệ

” Xin lỗi em” anh cắt lời cậu, nói rồi vẫn ngồi đó, cũng không nhìn Huệ Dương. Cậu quay đầu nhìn anh, cười nhẹ, ” Được rồi, em tiếp nhận lời xin lỗi đó, anh đi về đi”

“Em có hận anh không?”Châu Sướng cuối cùng cũng dám nhìn thẳng cậu, mấy ngày không gặp, sắc mặt cậu trắng bệch, nhìn có vẻ sức khỏe không được tốt.

Huệ Dương thở dài, tiện tay cầm khăn giấy lau tay, giọng nói có chút bất lực ” mọi chuyện đều đã qua rồi”

” không, mọi chuyện vẫn chưa qua ” Châu Sướng đứng dậy định tiến về giữ vai cậu.

Huệ Dương thấy vậy liền lùi lại trốn tránh, tay anh đặt ở 1 khoảng không vô định.

” Em không hận anh” Huệ Dương cảm thấy rất phiền, thực sự cậu không muốn nhìn thấy anh, cứ mỗi lần nhìn thấy anh cậu lại nhớ đến hình ảnh 2 người đó ôm hôn nhau ở trong nhà.

“Em hận anh làm cái gì? Kết thúc như thế này là do em tự tìm đến, anh đi đi, em thật sự không muốn nhìn thấy anh nữa ” hơi thở cậu có chút gấp gáp.

” là anh sai, anh không nên giấu em chuyện anh với Tống Dương” anh đứng đó, ánh mắt đau khổ nhìn cậu, giọng nói càng lúc càng nhỏ” Mấy ngày hôm nay anh rất nhớ em”

Huệ Dương đột nhiên cười lớn, chỉ là ánh mắt sớm đã không còn tinh thần như trước nữa ” Anh với Tống Dương cãi nhau sao?”

Châu Sướng ngây ra một lúc mới hiểu ẩn ý sau câu hỏi của cậu ” Không, không phải..... anh....”

Huệ Dương cười lạnh, ánh mắt mỉa mai, khi đó người đàn ông này giấu cậu đến tìm Tống Dương, bây giờ lại giấu Tống Dương đến tìm cậu. Lúc trước cậu đứng là cố chấp, nhưng kết thúc không phải cậu cũng có một bài học nhớ đời sao. Vậy mà đến bây giờ Châu Sướng vẫn không có một chút thay đổi, vẫn y như trước, không thành thật trong tình cảm. Có một số chuyện phải nói rõ ràng mới được.

” Châu Sưởng, em không hèn hạ đến mức đó” cậu thở dài, giọng nói có chút bi ai:” lúc trước em biết anh thích Tống Dương nhưng vẫn muốn ở bên cạnh anh, đó là vì lúc đó anh không bao giờ giấu em đi ngoại tình với bất cứ ai. Đúng là em hèn, nhưng em cũng có mức độ của mình, Châu Sưởng, anh cũng đừng quá tham lam, anh thích Tống Dương bao nhiêu năm nay, bây giờ anh chờ đợi được, việc gì anh phải đến gặp em để nói những câu nỉu kéo không rõ ràng như vậy. Anh xem, có thể vì em và Tống Dương có phần giống nhau, buông tha cho em được không? Em thật sự không muốn nhìn thấy anh”

Châu Sưởng thở hắt, anh có cảm giác vì đi sai một bước mà khiến toàn bộ trò chơi kết thúc. Thật sự không phải như vậy, anh vốn dĩ nghĩ rằng anh khao khát cuộc sống như thế này rất lâu rồi. anh vốn dĩ nghĩ rằng có một ngày như thế anh sẽ rất vui, tại sao sự thật lại khác xa như vậy.

Mấy ngày gần đây thật sự anh không tốt một tí nào. Anh không có tâm trạng nói lời yêu đương với Tống Dương, đại khái là bản thân bị mắc kẹt vào cái ngày cùng Nhuệ Dương chia tay không thể thoát ra được.

Anh bắt đầu cảm thấy nhớ Nhuệ Dương, bắt đầu cảm thấy sợ hãi, sợ một ngày nào đó không nhìn thấy cậu nữa.

Cảm giác đó so với lúc yêu thầm Tống Dương hoàn toàn không giống nhau. Lúc đó cảm thấy u sầu, nhưng kể cả không có được Tống Dương thì anh cũng có Nhuệ Dương bên cạnh, tuy có lúc trong lòng có lúc cảm thấy trống trải nhưng thời gian vẫn trôi qua êm đềm không phải sao. Chưa kể từ lúc Tống Dương kết hôn đến nửa năm sau, tuy không gặp nhưng anh cũng rất ít khi nhớ đến Tống Dương.

Nhưng đến bây giờ, anh cảm giác cả người rất nặng nề, như rơi vào bùn lầy không cách nào vùng vẫy. Bây giờ kể cả Tống Dương cũng không thể giúp được anh.

Khi anh vô thức đi đến đây, anh đã sớm biết, anh đã yêu Đàm Nhuệ Dương rồi. nhưng người đứng trước anh bây giờ, đã không còn là người ngoan ngoãn lúc nào cũng ở bên cạnh anh. Anh đã cầm dao, từng nhát từng nhát đâm nát con tim của người yêu anh.

8. Chương 8: Tuy Nhiên Người Đó Đã Không Tiếp Tục Yêu Anh Nữa

Nhuệ Dương tiễn Châu Sưởng về, niềm tin về anh trong lòng cậu sớm đã mất hết rồi. Làm người thay thế cũng đã nhiều năm nay, lại còn tận tai nghe được 2 người đó bàn luận làm sao chia tay với cậu, đã tệ hại đến mức đó, cậu làm sao có thể vì 1 câu nói đó lại tiếp tục tin tưởng Châu Sưởng được.

Cũng có thể mấy ngày nay Châu Sưởng thực sự nhớ đến cậu, nhưng đó cũng chỉ vì thói quen ở bên nhau 3 năm chỉ vậy thôi, từ đầu đến cuối Châu Sưởng yêu là Tống Dương. Nếu bản thân không thể nắm giữ được trái tim của anh, chỉ có thể buông tay. Cậu thực sự không hận Châu Sưởng. Nếu có hận, cậu chỉ hận bản thân mình không có chính kiến. Con đường này là do cậu chọn, đi sai rồi, bản thân tổn thương cũng không thể trách ai?

Bảo dưỡng xe vẫn chưa xong, Châu Sưởng dựa vào cửa vừa hút thuốc vừa đợi. Nhuệ Dương đứng nhìn ở văn phòng nhìn một lúc, đang định đóng cửa thì Trần Hào đột nhiên xuất hiện.

Trần Hào nhìn cậu, mặt đỏ hồng hồng, dáng vẻ bồn chồn, có tâm sự nhưng lại không nói ra được.

Tâm trạng Nhuệ Dương tốt lên một chút, cậu rất thích người bạn Trần Hào này, cậu chỉ tốt nghiệp cấp 3, không có cơ hội học đại học. Lúc trước cậu cũng giống như Trần Hào, tuổi thanh niên đầy ước mơ và sức lực. Sau này khi mẹ cậu mất rồi, cậu không còn người thân, chỉ có thể một mình đến thành phố này kiếm sống, gặp và yêu Châu Sưởng, Châu Sưởng nói thích cậu, cậu nghĩ là cuộc sống mình có thêm hy vọng, sau này phát hiện mình chỉ là vật thể thân, sau sau này lại biết được cậu mắc bệnh như thế.

Cậu mới có 23 tuổi, nhiều lúc cậu cũng nghĩ hơi quá, cuộc sống của bản thân như một người già cứ chờ đợi đến cái chết, Nếu như không có những người bạn như thế này, cậu nghĩ chắc cậu đã không gắng gượng để đi tiếp được.

” Sao vậy?” Nhuệ Dương vừa cười vừa nhìn Trần Hào.

Hai bên tai Trần Hào ừng hồng lên” xin lỗi”

Nhuệ Dương bất ngờ nhìn Trần Hào không nói gì.

” Tôi đã nghe hết rồi” Thật ra chuyện không hay ho gì vốn dĩ Trần Hào định quay lưng đi, nhưng đôi chân không nghe lời, vẫn đứng ở bên ngoài nghe trộm.

” Nhưng tôi không cố ý, tôi có chuyện tìm cậu, kết quả lại tình cờ nghe được.....”

” Anh máng tôi đi”

Nhuệ Dương cười, ” Nghe rồi thì nghe rồi, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Trần Hào nhìn cậu cười nhẹ ” Tối nay trường tôi có một buổi nghe nhạc, tôi có hai vé, cậu đi cùng tôi nhé “

“Tôi không phải người của trường, thôi đi, như vậy có vẻ không đúng với nội quy trường”

” Yên tâm đi ” Trần Hào định đưa tay chạm nhẹ lên má cậu, nghĩ 1 lúc lại rút tay về, cười ngây ngô.

” Nhìn cậu còn trẻ hơn cả bạn cùng phòng của tôi, không ai nhận ra đâu, hơn nữa còn có tôi ở đó mà”

Châu Sướng trước khi đi ngược nhìn 2 người đang cười cười nói nói trên lầu, hút một hơi thuốc dài, Nhuệ Dương nhìn rất thoải mái, bản thân anh không biết bao lâu rồi chưa thấy được dáng vẻ này của cậu?

Trường học của Trần Hào cũng gần với gara xe, lần đầu tiên cậu đến đó. Trước đó đi ngang qua cũng rất nhiều nhưng chưa bao giờ có ý định bước vào xem.

Trần Hào khoác vai cậu, vừa đi vừa giới thiệu trường học cho cậu biết, vỗ vỗ vai cậu ” Đợi hôm nào ban ngày cậu có thời gian rảnh, tôi sẽ dẫn cậu đi tham quan nhiều hơn”

” Cảm ơn”

” Đừng khách sáo vậy, ai bảo cậu là sư phụ của tôi” Trần Hào vừa cười vừa chào hỏi với bạn học cùng vừa đi ngang qua.

Đi được thêm vài bước lại khoác vai Nhuệ Dương, lén lén chỉ vào một nữ sinh đứng ở phía bên kia nói nhỏ” cậu xem, đó là hoa khôi của khoa tôi đó”

“Bạn gái của anh sao?”

Trần Hào cao giọng phủ nhận ” theo đuổi cũng không phải dễ, mà tôi lại rất lười. Tôi lớn từng này hơn mười mấy năm qua, đừng nói bạn gái, bạn trai còn không có” Trần Hào chớp mắt, tự an ủi bản thân nói: ” mà thật ra theo đuổi tôi còn khó hơn cả hoa khôi kia, xếp hàng dài kia kia”

Nhuệ Dương bị Trần Hào chọc cười rồi.

Trần Hào nhìn thế cũng rất vui, nhìn cậu” Đúng rồi, cậu cười như vậy rất đẹp, như một đóa hoa vậy (?????) cười nhiều một chút, vui vẻ một chút, cậu còn nhỏ hơn tôi, mà lúc cũng ra vẻ như một ông già chau mày chau mặt.

Đi được 20 phút cả hai đã đến hội trường, bốn bề đều là sinh viên đến coi ca nhạc. Nhuệ Dương cùng với Trần Hào đứng xếp hàng, tâm trạng rất háo hức. Cậu vốn dĩ chưa bao giờ được trải nghiệm cuộc sống của sinh viên, có thể đến để xem ca nhạc như vậy là tốt lắm rồi.

Trần Hào không để tâm xem ca nhạc, cứ một lúc lại quay đầu nhìn Nhuệ Dương, nhìn thấy cậu cười anh cũng nhìn theo đó cười theo.

Nhuệ Dương đột nhiên đập vai anh:” có gì mà buồn cười vậy?”

Trần Hào gật gật đầu ” Buồn cười mà”

” Người ta hát có gì mà buồn cười, hát cũng đâu có khó nghe lắm đâu”

“Tôi...” Trần Hào ấp úng, liền ngồi yên vị, ra vẻ đang tập trung coi ca nhạc.

Buổi ca nhạc kết thúc cũng đã 10 giờ, 2 người bước ra khỏi hội trường, tâm trạng của Nhuệ Dương nhẹ nhõm rất nhiều, đang chuẩn bị đi về thì Trần Hào kéo cậu lại đi đến một quán bar nhỏ ở ngay phía ngoài cổng trường.

Quán ăn được trang trí đơn giản, diện tích cũng nhỏ, nhưng rất yên tĩnh, quán còn bật một vài bài hát nghe rất nhẹ nhàng, khách đến ăn cũng ngồi rất yên lặng, đôi lúc chỉ nhỏ giọng nói chuyện với người đi cùng.

Trần Hào bước đến quầy bar ngồi, vẫy vẫy tay ra hiệu cậu lại phía bên này, gật đầu chào ông chủ liền quay qua Nhuệ Dương nhỏ giọng hỏi ” cậu đói không? Cơm ở đây còn ngon hơn cả rượu đó”

Nhuệ Dương vui vẻ, đồng ý gọi một phần ăn giống Trần Hào, cả người vừa nói chuyện vừa đợi, không bao lâu điện thoại reo lên, là Châu Sướng gọi đến.

Nhuệ Dương nhìn điện thoại 1 lúc mới nghe máy.

“Dương Dương” Châu Sướng đại khái chắc đã uống say rồi, nói chuyện rất to tiếng, còn cười lớn.

” Anh gọi nhầm số rồi”

Nhuệ Dương đang định tắt điện thoại thì nghe bên kia vang lên ” Đàm Nhuệ Dương, muộn như vậy rồi, sao em còn chưa chịu về nhà?”

Nhuệ Dương tắt máy, nhìn Trần Hào cười cười” Gọi nhầm số”

Châu Sướng nằm đó, nghe trong điện thoại vang lên tút tút kéo dài, mở to mắt nhìn căn phòng trống vắng không người, cười không thành tiếng, có lẽ thực sự đã muộn rồi.

Trần Hào nhìn sắc mặt của Nhuệ Dương cũng đoán được ai vừa gọi điện thoại, tiếp tục uống rượu cùng cậu, không khí cũng không vui vẻ như lúc này, ăn cơm xong liền đứng dậy đi về.

Nhuệ Dương lái xe đưa Trần Hào về kí túc xá, nhìn Trần Hào bước vào đột nhiên cậu chạy theo.

” Cảm ơn”

Trần Hào cười, vòng tay ôm lấy cậu, vỗ vai ” Cậu còn trẻ, vui vẻ một chút, sau này còn gặp được những người tốt hơn thế”

Nhuệ Dương chỉ gật nhẹ phản ứng lại.

Trần Hào buông cậu ra, vỗ nhẹ lên tay ” kí túc sắp đóng cửa rồi, tôi vào đây”

Nhuệ Dương nhìn Trần Hào đi tận vào kí túc, khi không còn thấy bóng lưng mới chạy xe về gara.

Nửa đêm Trần Hào nằm mơ tỉnh giấc, tiện tay cởi luôn chiếc quần lót đi thẳng vào nhà vệ sinh. Từ cái hôm nhìn thấy Nhuệ Dương và Châu Sướng hôn nhau trong xe, lúc nào anh cũng mơ giấc mơ kì quái đó, mơ thấy bản thân cùng với người đàn ông đó hôn nhau, mà cái người đàn ông đó, lại giống như Nhuệ Dương. Cái cảm giác đó nhiều lúc khi nghĩ đến cũng khiến cho cơ thể của anh có phản ứng.

Trần Hào nhìn hạ bộ đang cương cứng của mình, thở dài, liền vào tắm nước lạnh mới có thể bình tĩnh lại.

Sáng hôm sau Châu Sướng tỉnh rượu nằm dài trên salon, đầu đau không chịu nổi. Mơ mơ màng màng nằm trên ghế 1 lúc nhẹ giọng kêu tên Nhuệ Dương. Đến khi chỉ nghe được sự im lặng bao trùm cả phòng, anh mới thực sự tỉnh giấc, ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, tìm đại 1 vài viên thuốc giảm đau.

Tổng Dương gọi điện thoại đúng lúc anh đang trong bếp làm đồ ăn sáng, nói xong điện thoại quay trở lại vào bếp thì trứng trong chảo đã bị khét đen rồi, anh vô cớ tức giận hất cả chảo xuống đất hai tay nắm chặt đứng yên không buồn động đậy.

Anh châm biếm tự cười, khi Nhuệ Dương bên cạnh mình, anh luôn nghĩ rằng người anh yêu là Tổng Dương, đến bây giờ anh cho rằng bản thân mình đã yêu Đàm Nhuệ Dương thì con người đó không cần anh nữa rồi.

Không bao lâu sao anh lại có điện thoại, người gọi là anh trai anh – Châu Diễn

Châu Sưởng tốt nghiệp đại học được khoảng 2 năm thì bị ba anh phát hiện ra hướng tính của mình, liền bị đuổi ra khỏi nhà, cũng ít liên lạc với người thân. Chỉ có những ngày lễ tết thì anh mới đi gặp mẹ, hoặc lâu lâu gọi về nhà hỏi thăm đôi ba lần.

“Đang ở đâu?”

” Nhà” Châu Sưởng cũng không muốn nói chuyện bây giờ.

” Tuần sau là sinh nhật mẹ, nhớ về nhà”

“Àn”

“Đúng rồi, có gặp Tống Dương không?”

“Có gặp qua”

“Anh biết mối quan hệ của cậu và Tống Dương rất tốt, nhưng ba của Tống Dương dạo này đang có vấn đề, chạy khắp nơi để tìm người có quan hệ giúp đỡ, tốt nhất em đừng gặp cậu ta nhiều quá, cũng đừng trước mặt ba nhắc đến chuyện này.”

Châu Sưởng ngây ra một lúc ” có chuyện gì?”

Châu Diễn thở dài” Cấp trên đang điều tra ba cậu ấy, Ba chỉ có thể im lặng đứng ngoài cuộc, cậu đừng mang phiền phức đến cho gia đình mình”

Châu Sưởng cười ” Ba đã sớm không muốn nhìn mặt em, lời nói của em thì có giá trị gì”

“Cậu đừng ngốc ngếch kiếm chuyện trước mặt ba là được rồi. Thôi được rồi anh có việc, tuần sau nhớ về gặp mẹ, mẹ rất nhớ cậu đó” Châu Diễn nói xong liền cúp điện thoại.

Châu Sưởng cầm điện thoại, anh nhớ lại những gì anh trai mình vừa nói, nhà anh và nhà Tống Dương có mối quan hệ rất tốt, ba của anh và của y cũng là bạn tốt lâu năm, nhưng ngày cưới của Tống Dương ngoài anh ra không thấy người của Châu gia, lúc đó anh cũng không nghĩ gì đến. Bây giờ nghĩ lại, cũng có thể lúc đó Tống gia đã gặp vấn đề rồi.

Mà thời gian này đột nhiên lại tỏ ra rất thân thiết với anh, có vẻ như muốn nhờ vả anh cái gì thì mới làm như thế.

Châu Sưởng đột nhiên cười nhẹ. Rốt cuộc anh khổ nạn đến mức nào, lại vì một người không thật tâm với anh mà liên tục tổn thương Nhuệ Dương.

9. Chương 9: Quá Muộn Rồi, Cậu Không Sống Đến Già

Buổi tối sau khi tan làm anh cùng Tống Dương cùng nhau đi ăn. Thức ăn chưa lên, Châu Sưởng chau mày cầm muỗng liên tục khuấy ly café trước mặt. Tống Dương nghịch điện thoại một lúc, hỏi anh: “Dạo này nhìn anh có vẻ không tốt?”

Vừa nói y thuận tay vuốt nhẹ má Châu Sưởng, anh nhẹ xoay đầu tránh né: ” Có người”

Tống Dương hỏi vu vơ: “Mấy ngày nay anh vẫn nhớ Nhuệ Dương sao?”

Châu Sưởng cười nhẹ ” uh”

Tống Dương lập tức thay đổi sắc mặt, dựa vào ghế nhìn thẳng anh ” Ý anh là sao?”

Châu Sưởng cười ” Rốt cuộc là tại sao em lại ly hôn?”

Tống Dương lắc đầu, không nói gì.

“Ba của em gặp chuyện, vợ trước em không chịu cùng gia đình em chịu khổ nên lập tức đòi ly hôn, em vì muốn anh nói với ba anh giúp đỡ gia đình em nên gạt anh?”

Châu Sưởng không biết nên cười hay khóc, anh nhìn Tống Dương, càng lúc càng thấy xa lạ, thở dài:” Chúng ta chia tay đi”

Tống Dương cười nhạt, sắc mặt càng lúc càng khó coi, từng câu từng chữ hỏi anh ” Châu Sưởng, không phải anh nói anh thích em rất lâu rồi sao?”

“Anh cứ nghĩ rằng anh vẫn rất thích em” Mặt anh cay cay, nhắm mắt Châu Sưởng nói tiếp:” Cho nên anh mới làm tổn thương người anh mà đang lẽ phải thật lòng yêu thương”

“Anh đừng đùa nữa, anh giận em đúng không. Đúng, em ly hôn đúng là vì chuyện của ba em, nhưng chuyện của ba em không phải vì 1 vài câu nói của anh có thể giải quyết được, cứ cho là em nhờ anh giúp, ba anh đồng ý sao?”

“Anh sẽ giúp em, anh cũng không giận em, có giận chỉ là giận bản thân mình”

” Em không cần, em thực sự là không giấu gì anh, đối với việc em chấp nhận anh không hề liên quan gì đến việc đó cả, anh đối tốt với người khác em thực sự cảm thấy không thoải mái, em ghen, em thực sự đã thích anh rồi.”

“Anh xin lỗi” Châu Sưởng vội lấy áo khoác chuẩn bị về ” Đợi anh về nhà anh sẽ hỏi ba anh có thể giúp em không, anh sẽ cố gắng.”

Châu Sưởng lên xe, quay đầu nhìn Tống Dương vẫn ngồi đó bên cửa sổ, không một chút động đậy, y quay đầu nhìn ra cửa, ánh mắt thất thần.

Châu Sưởng nhìn một lúc, vuốt mặt tỉnh táo, liền chạy xe đi.

Anh vốn dĩ nghĩ rằng anh thích Tống Dương hơn mười năm nay, nhưng thực sự cái tình cảm đó đã sớm biến thành sự ám ảnh vì không có được nên luôn luôn khao khát, khi mà anh có được cái tình cảm đó, anh mới biết được người nào mới thực sự quan trọng trong lòng mình.

Anh tự lừa dối bản thân là mình chỉ vì 2 người giống nhau nên anh mới có thể sống cùng Nhuệ Dương trong cái ảo tưởng đó. Bây giờ anh mới hiểu rõ, cho dù sống trong ảo tưởng, nếu đã thực sự thích một người thì không ai có thể thay thế được. Cho dù khuôn mặt có giống như thế nào đi chăng nữa, không phải người đó, thì cũng không có ý nghĩa gì hết.

Anh quá là sai. Đến cảm giác của bản thân như thế nào anh cũng không rõ. Người thực sự anh cần quan tâm chăm sóc tốt đã thực sự rời xa anh. Cái hiện thực đó bắt đầu từng chút từng chút khiến anh đau lòng. Anh nghĩ bản thân thực sự không chịu nổi cuộc sống khi không có Nhuệ Dương.

Còn Tống Dương, không cần biết y có thật lòng hay không, anh cũng không có cách nào tiếp tục với y. cứ cho là Tống Dương thật lòng, thì bây giờ tình cảm của y cũng chưa đến mức sâu đậm, nếu dừng lại bây giờ chắc cũng không quá khó khăn.

Ít gì trên phương diện tình cảm, không ai lại không có sự ích kỉ.

Anh lái xe đi ngang qua gara xe, lúc đi ngang qua liền giảm tốc độ.

Quay đầu nhìn, đúng lúc thấy Nhuệ Dương đang đứng trước cửa vừa hút thuốc vừa nói chuyện với người khác, cậu nhìn có vẻ rất tốt. Ít nhất nhìn tốt hơn anh.

Thấy vậy Châu Sưởng cũng cảm thấy an tâm nhưng đồng thời cũng có chút ko cam tâm, rõ ràng Nhuệ Dương rất yêu mình, đáng lẽ cậu nên chờ anh đón cậu chờ về không phải sao.

Nhuệ Dương đưa cho nhân viên dụng cụ đang cầm trên tay, nói chuyện với khách hàng vài câu liền quay vào tiệm, dạo này sức khỏe cậu không được tốt, cũng giảm bớt công việc của bản thân rất nhiều. Nhưng nhân viên trong tiệm rất ít, cậu cũng đang suy nghĩ về việc tuyển thêm một vài người. Đợi sắp xếp công việc ổn thỏa, cậu sẽ đến bệnh viện bắt đầu trị liệu.

Trần Hào hôm nay cũng không đến nói là muốn xin nghỉ phép. Cũng không hiểu nói anh ta làm sao. Nói chuyện với cậu cũng trốn tránh, không thoải mái như hôm đưa cậu đi xem ca nhạc.

Nhuệ Dương bước lên lầu, cậu bây giờ cũng không muốn suy nghĩ về Châu Sưởng, việc cậu cần làm còn rất nhiều, quan trọng nhất cậu còn phải chữa bệnh. Cho nên, khi nhìn thấy màn hình điện thoại sáng lên tên của Châu Sưởng, Nhuệ Dương thật sự bắt đầu cảm thấy phiền.

Khi cậu quyết định bỏ đi là lúc cậu cũng quyết tâm không yêu Châu Sưởng nữa, tuy là chuyện đó không thể cậu nói không yêu là không yêu nhưng ít gì cậu cũng không gặp anh không khiến bản thân nghĩ về anh. Cậu muốn bắt đầu cuộc sống mới, cậu còn trẻ, mà người đó chỉ lừa gạt cậu. Điện thoại cứ reo chuông hết lần này đến lần khác, thật phiền phức, cuối cùng cậu cũng nghe điện thoại.

Châu Sưởng vừa nghe thấy đầu dây bên kia nhắc điện thoại liền nói " Anh đang ở trước tiệm"

" Có chuyện gì"

" chúng ta gặp nhau 1 lần đi, có một số chuyện anh muốn nói rõ với em"

Nhuệ Dương mất kiên nhẫn, cậu lắc lắc đầu, giọng nói có chút bất lực" Châu Sưởng, anh không phải là kiểu người dùng dằng như thế này"

" Anh và Tống Dương kết thúc rồi"

" Không liên quan gì đến em"

"Gặp nhau một lần được không " Châu Sưởng nhẹ giọng

" Có chuyện gì nói qua điện thoại đi" cậu thở dài.

Châu Sưởng im lặng một lúc, sau đó rất nghiêm túc nói " Dương dương, em có thể cho anh một cơ hội không?anh đã hiểu rõ người anh yêu bây giờ là ai?"

Nhuệ Dương cười nhạt " Anh đào hoa như vậy, Tống Dương có biết không?"

"Anh thật sự không gạt em, anh đã suy nghĩ rất kĩ, anh muốn ở bên cạnh em đến già."

Nhuệ Dương bước đến cửa sổ, đứng phía sau kéo nhẹ rèm nhìn chiếc xe đang đậu bên lề đường. Tuy là cậu không hề tin vào những lời nói kia, nhưng không hiểu sao mắt cậu lại trở nên ướt ướt " Xin lỗi, đã quá muộn rồi"

Quá muộn rồi, cậu không thể sống đến già

Châu Sưởng cười đau khổ, là chính anh đã nói rất nhiều lời nói dối lừa gạt cậu. Nếu so sánh, Tống Dương lừa gạt anh, anh cũng không thể nào tiếp tục tin tưởng y. cho nên anh làm sao có thể khiến cho Nhuệ Dương bỏ được sự phòng bị đối với anh.

Nhuệ Dương nhìn chiếc xe ấy rời đi, thật ra cậu không hề hận anh, chỉ là không muốn yêu anh nữa thôi. Tâm cậu thực sự đã chết hoàn toàn rồi.

Qua hai ba ngày sau Trần Hào mới bắt đầu đi làm lại, ban ngày cũng không nói chuyện gì nhiều với Nhuệ Dương, đợi đến tối muộn mọi người trong tiệm về hết mới đi thay đồ rồi vào văn phòng của Nhuệ Dương.

Nhuệ Dương vừa đang định uống mấy viên thuốc trên tay, giật mình nhìn thấy Trần Hào đứng bên cạnh mình, " Làm sao mà anh đi không có một tiếng động vậy?" nói xong liền bỏ mấy viên thuốc vào miệng, uống thêm một chút nước.

Trần Hào cười cười, đi đến salon ngồi" Sao lại phải uống thuốc?"

" bị cảm thôi"

Trần Hào gật gật đầu " Tôi có việc đến tìm cậu"

Nhuệ Dương nhìn Trần Hào với bộ dạng như sắp sửa nói chuyện gì rất rất quan trọng, không nhịn được cười phì " Có chuyện gì mà nghiêm túc vậy?"

Trần Hào thở dài " Sư phụ, làm sao mà cậu phát hiện ra bản thân thích con trai vậy?"

Nhuệ Dương ngây ra " Anh..."

” Tôi chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi”

Nhuệ Dương cười nhẹ ” Từ nhỏ đã vậy rồi, tôi chưa bao giờ gặp ba tôi, có lẽ là do thiếu tình thương của cha”

Trần Hào nghe cậu nói vậy tâm trạng trở nên khó xử ” Cậu.... Tôi xin lỗi... tôi”

“Không sao, tôi cũng quen rồi.” Nhuệ Dương không quan tâm nhún nhẹ vai nói, đột nhiên cậu cảm thấy từ mũi mình có cái gì đang chảy ra.

Trần Hào liền đứng dậy, vội lấy khăn giấy đưa cho cậu ” Cậu chảy máu mũi rồi”

Nhuệ Dương đưa tay lên xoa xoa mũi, qua nhiên một bàn tay đầy máu, ” Xin lỗi, cậu về trước đi” Nhuệ Dương nhận khăn giấy từ tay Trần Hào liền bước vào nhà vệ sinh.

Trần Hào nhìn cậu đi vào nhà vệ sinh nói với theo ” Tôi chờ cậu về cùng”

“Tôi ở đây” Nhuệ Dương vừa mở vòi nước, vừa tìm khăn để lau sạch vết máu, cũng may không có gì nghiêm trọng. Cậu bước ra vẫn thấy Trần Hào đứng đó, tay còn cầm chai thuốc trên bàn cậu vừa uống, vẻ mặt rất nghiêm trọng, ánh mắt phức tạp.

Nhuệ Dương thở dài, biết là Trần Hào đã nhìn thấy hết rồi ” Anh yên tâm, không chết nhanh như vậy đâu.”
” Sư phụ”

Nhuệ Dương liền trấn an ” Không sao thật mà, bệnh viện nói có thể chữa được “

“Tôi.... Hai ngày trước đây tôi nằm mơ thấy cậu.” Trần Hào bối rối, tay nắm chặt chai thuốc.

“Không phải là nằm mơ thấy tôi chết đó chứ, yên tâm, giấc mơ luôn trái ngược với sự thật mà ” Nhuệ Dương đùa

” Đừng có nói lung tung” Trần Hào thực sự rất lo lắng.

Nhuệ Dương không biết nên cười hay khóc, nói ra thì Trần Hào lớn hơn cậu 1 tuổi, vậy mà có lúc như một đứa con nít, cũng phải cần cậu an ủi

” Được, không nói lung tung, anh mơ thấy tôi như thế nào?”

“Không biết” sắc mặt Trần Hào đột nhiên đỏ ửng ” Nhưng mỗi lần tỉnh dậy đều rất nhớ cậu, Tôi... tôi... tôi nghĩ là tôi đã thích cậu rồi.”

Nhuệ Dương lập tức ngồi ngậy ra, mở to mắt ngốc nghếch nhìn Trần Hào ” Anh có biết như thế nào gọi là thích không?”

Trần Hào có vẻ không vui ” Tôi cũng đâu phải là con nít”

” Đúng, anh không phải là con nít, cho nên anh càng phải hiểu ý nghĩa của chữ đó. Thích không phải nói ra miệng thích là thích như vậy, có thể anh mới chỉ cảm thấy lạ lẫm mới mẻ thôi.”

” Anh muốn bên cạnh em” Trần Hào cắt ngang lời Nhuệ dương.

Nhuệ Dương cười nhẹ, tay nắm lấy vai của Trần Hào đẩy anh ra cửa ” Anh ở đây 1 năm rồi, trước giờ anh có cảm giác anh thích tôi không?

Trần Hào thật thà lắc lắc đầu.

” Vậy thì đúng rồi, mấy ngày gần đây anh cứ tiếp xúc với những chuyện này, nên mới phát sinh cảm giác sai lầm đó. Hơn nữa, anh xem, bây giờ có thể anh đang thương hại tôi, vì anh biết tôi bị bệnh nên muốn ở bên cạnh tôi. Thêm vào cảm giác sai lầm đó, anh nghĩ đó là anh thích tôi.”

“Bây giờ em cần phải có người ở bên cạnh”

” Trần Hào, tôi rất thích người bạn như anh, mặc dù là bạn, nhưng anh vẫn có thể ở bên cạnh tôi. Con đường này không hề dễ dàng, anh lại không giống tôi, anh còn có người thân, anh nhần tâm vì sự ích kỷ của anh khiến họ thất vọng sao.”

Trần Hào lúc này vừa mới rất hùng hồn với quyết định của mình, bây giờ lại có chút lưỡng lự.

Nhuệ Dương vỗ nhẹ vai” Anh về sớm đi”

“Anh sẽ nghĩ kĩ về chuyện này”

Nhuệ Dương gạt đầu, vẫy tay chào tạm biệt rồi đóng cửa văn phòng.

Trần Hào đứng trước cửa, cảm thấy bản thân thật kích động, nói thật là anh cũng không phân biệt được cảm giác của mình với Huệ Dương. Mấy ngày trước anh suy nghĩ rất nhiều cũng không thể hiểu được. Sau đó biết được cậu đang bệnh nhất thời kích động, cho nên cũng không phản biện được những lời Huệ Dương vừa nói.

10. Chương 10: Tùy Em Muốn Nói Gì, Không Cần Biết Như Thế Nào Anh Vẫn Bên Cạnh Em

Nhuệ Dương cũng không để ý lắm chuyện Trần Hào bày tỏ với mình. Trần Hào nhìn thấy cậu và Châu Sướng hôn nhau, cãi nhau, những điều này có thể đã khiến cho anh cảm thấy lạ lẫm hoặc hiếu kì, đợi qua một thời gian nữa chắc sẽ bình thường lại.

Hai ngày sau, Cậu nhận được điện thoại của bệnh viện, đúng lúc có giường trống, yêu cầu cậu nhập viện. Huệ Dương giao lại phần việc còn lại cho 2 nhân viên khác, dọn dẹp đồ đạc về quê một chuyến.

Căn bệnh này, tuy là bác sĩ có nói chỉ cần kiên trì tuân thủ theo các bước trị liệu, khả năng phục hồi khá cao. Nhưng cậu đối với bệnh tình của mình không mấy lạc quan. Rất rõ ràng cậu cảm giác được sức khỏe của bản thân không còn được như trước. Cũng không biết lần này vào viện rồi còn có cơ hội ra thăm mẹ nữa không?

Nhuệ Dương đến mộ mẹ, thắp nhang, ngồi nói chuyện với mẹ một lúc, rồi về nhà ngủ một đêm. Ngày hôm sau chạy xe về thành phố.

Chỉ là không nghĩ tới lúc bản thân đang làm thủ tục nhập viện thì lại có thể gặp Châu Sướng ở đó.

Nhuệ Dương đeo khẩu trang, đứng đó nhìn thấy anh đang bước đến cố gắng nhìn tránh ra chỗ khác. Tay cầm hóa đơn viện phí định bước nhanh vào thang máy.

Châu Sướng nhìn thấy cậu kéo hành lí, liền chạy lại, đúng lúc Huệ Dương không chú ý giữ chặt vai cậu.

” Em làm sao vậy?”

Nhuệ Dương chau mày, kéo khẩu trang xuống cười nhạt ” Tình cờ vậy”

“Sao em lại phải nằm viện, em bệnh rồi sao?”

” Không có, thang máy đến rồi, em đi trước đây.” Huệ Dương muốn đẩy anh, kết cục lại bị giữ chặt hơn”

” Đàm Huệ Dương, em...”

” Châu Sướng” Châu Sướng chưa kịp nói hết câu thì nghe người gọi tên mình.

Nhuệ Dương và anh cùng quay đầu nhìn sang, thấy Tống Dương đứng đó hai tay đút túi áo, trên đầu có vết thương vừa được băng.

” Nhanh lên”

Nhuệ Dương nhăn mặt

Châu Sướng nhìn Tống Dương rồi lại nhìn cậu, liền buông vai cậu ra, quay lưng đi về phía Tống Dương.

Châu Sướng đi với y ra cửa bệnh viện, không an tâm nên quay đầu lại nhìn, anh nhìn thấy cậu vẫn đứng đó, ánh mắt vẫn hướng về anh.

Châu Sưởng ngậy ra một lúc, quay lại nhìn Tống Dương rồi lại quay lại nhìn về phía cậu, phát hiện cậu đã không còn đứng ở đó nữa.

” Lên xe đi ”

Châu Sưởng và y bước lên xe, y ngồi dựa lưng vào ghế. Soi gương một lúc chau mày hỏi ” Trên xe anh có nón không? ”

” Để anh dẫn em đi mua ” Châu Sưởng khởi động xe.

Y thở dài ” Ba em đúng là ác độc, tiện tay cầm gạt tàn thuốc ném vào đầu em luôn ”

Châu Sưởng châm thuốc, hút một hơi dài ” Bây giờ nhà em đang bao nhiêu việc phải lo, em đột nhiên lại đi nói em là đồng tính, ông ấy không đánh chết em mới lạ. ”

” Em mà không nói, chắc ông ấy mang em bán luôn quá, vừa biết em mới ly dị liền bắt em đi xem mắt hết người này đến người nọ ”

” Em cũng đâu phải không thể thích phụ nữ ” Châu Sưởng không quan tâm nói.

Tống Dương cười ” Châu Sưởng, anh đừng quên chính anh bẻ cong em đó. Nếu không phải anh yêu thầm em hơn mười mấy năm, em có thể thích đàn ông sao? ”

Châu Sưởng đột nhiên thẳng gấp xe, ngậy ra một lúc mới có thể khởi động xe đi tiếp.

” Tiểu Nhuệ sao lại ở bệnh viện ”

Châu Sưởng lắc lắc đầu, ” Không biết, có thể là bệnh, nhưng trước giờ sức khỏe em ấy vốn rất tốt, chắc cũng không có bệnh gì nặng ”

” Anh không hỏi sao? ”

” Hỏi em ấy cũng không chịu nói, bây giờ em ấy chắc chỉ ước gì cả cuộc đời này không quen biết anh ”

Châu Sưởng chau mày, anh định đưa Tống Dương về nhà xong, liền liên lạc với người bạn anh quen biết làm ở bệnh viện hỏi cho rõ chuyện này.

” Đúng rồi, mấy ngày này em dọn qua nhà anh ở nhé ”

Châu Sưởng bất ngờ quay sang nhìn y

” Nhìn đường kia ” Tống Dương nói tiếp ” còn giận em sao, em cũng đã công khai hết rồi, bây giờ thật sự rất thật lòng, anh cũng đừng giận nữa ”

” Anh yêu cậu ấy rồi ”

Tống Dương nói giọng hơi tức giận ” Tại sao anh vẫn chưa hiểu, không phải em nói rồi sao, anh bây giờ chỉ là vì thói quen, là cảm thấy hối hận thấy tội lỗi với cậu ấy.

” Anh thực sự là có lỗi với cậu ấy ”

Tống Dương thở hắt: ” đợi vài ngày nữa mọi chuyện sẽ tốt thôi ”

” Em đến ở nhà anh, anh qua nhà anh trai anh ở tạm ”

Tống Dương ngậy người ” ý anh là gì? ”

” Đúng là anh thích em rất lâu rồi, nên cảm thấy như vậy đối với Nhuệ Dương không công bằng, em nói đúng, anh phải suy nghĩ rõ ràng ”

” Châu Sưởng ”

” Là anh phụ em. Em nói ra sự thật, anh không hề cảm thấy vui, ngược lại còn cảm thấy mệt mỏi. Anh cảm thấy anh có lỗi với em. Tống Dương, anh nghĩ chúng ta cứ trước là bạn bè tốt, được không? ”

Châu Sưởng dừng xe dưới nhà, Tống Dương xuống xe, không lên nhà, đứng đó một lúc liền chạy ra phía ngoài gọi taxi.

Châu Sưởng ngồi trong xe nhắm mắt một lúc, liền gọi điện thoại cho người bạn làm ở bệnh viện đó. Tối đến mới nhận được email của người bạn đó, là bệnh án của Nhuệ Dương. Châu Sưởng xem xong, tay run rẩy trả lời email ” Cái này là cái gì, cậu có nhìn nhầm không?”

Rất nhanh đã có email trả lời ” Không sai, đó chính là bệnh án của cậu ấy.”

Châu Sưởng muốn coi bệnh án của cậu, thuyết phục bạn anh gửi cho anh 1 bản. Ngày trên bệnh án được viết rất rõ ràng, chính là ngày bọn họ chia tay.

Anh ngồi nhìn màn hình máy tính rất lâu. Mắt đỏ ửng. Ngày hôm đó tất cả những gì anh và Tống Dương làm cậu đều đã nhìn thấy rất rõ, anh nhắm mắt dựa vào ghế. Khó trách Nhuệ Dương bây giờ đến hạn cũng không muốn hạn anh. Trong lúc cậu đang cần người ở bên cạnh nhất, là anh bỏ rơi cậu

Châu Sưởng một đêm không thể ngủ được, tất cả đồ đạc của cậu đều đã được dọn đi. Anh muốn tìm một bức ảnh chụp chung để ở đầu giường cũng không có. Bao nhiêu năm nay, bây giờ anh mới hiểu ra bản thân đối xử với cậu ấy như thế nào. Vốn dĩ cứ nghĩ người ở đây thì vĩnh viễn sẽ là của anh. Nhưng lại không biết, ngay từ lúc đầu anh chưa bao giờ thật lòng giữ chặt cậu, người ta gần như giao hết trái tim cho anh. Anh không những vứt bỏ nó lại còn nhẫn tâm giẫm đạp lên tình cảm đó.

Sang đến ngày thứ 2, trời chưa sáng Châu Sưởng liền lái xe đến bệnh viện, thời gian thăm bệnh chưa đến anh ngồi dưới lầu chờ hơn nửa tiếng. Chờ bệnh viện vừa mở cửa anh liền tìm đến phòng của Nhuệ Dương

Nhuệ Dương cũng vừa dậy, sau khi đánh răng rửa mặt, cậu ngồi bên giường xem tạp chí, ngồi chờ y tá đến thông báo cậu phải đi xét nghiệm cái gì.

Châu Sưởng nhìn thấy là phòng bệnh 3 người liền chau mày, tay xoa cằm. Nghĩ một lúc liền đẩy cửa bước vào.

Nhuệ Dương không ngờ sẽ gặp anh ở đây. Tròn mắt nhìn anh: “Sao anh lại đến đây?”

Châu Sưởng đến cạnh giường” Tại sao lại không nói với anh?”

“Có cần thiết không?” Nhuệ Dương cau mày nhìn anh.

Ánh mắt anh xuất hiện những tơ máu đỏ, anh ngồi trên ghế nhẹ nhàng nói ” anh giúp em chuyển bệnh viện, tuy anh không quen biết nhiều bác sĩ chuyên ngành về bệnh này, nhưng anh trai anh chắc chắn sẽ biết.”

Cậu cười nhẹ” Em ở đây rất tốt”

Anh cầm tay cậu nhẹ nhàng ” Những lúc này em đừng giận đối anh nữa, em cứ chuyên tâm chữa bệnh, tiền và bác sĩ anh sẽ giúp em sắp xếp, em đừng quan tâm đến những chuyện đó.”

Nhuệ Dương bắt lực đẩy Châu Sưởng ra ” Em không cần sự thương hại của anh, em cảm thấy ở đây trị liệu rất tốt, còn nữa, tuy là em cũng không giỏi giang gì, nhưng tiền chữa bệnh em vẫn có thể tự lo được.”

Châu Sưởng vội nói” Đây không phải là thương hại, anh thực sự muốn ở bên cạnh em”

” Vậy anh đang cảm thấy tội lỗi, anh đừng tự lừa gạt bản thân nữa, là tại vì em giống với Tống Dương nên anh mới nghĩ là mình có tình cảm với em, anh không cần phải vì em bị bệnh mà miễn cưỡng bản thân.”

“không phải” Anh cắt ngang lời cậu, dùng ánh mắt kiên định nhìn cậu: ” Không liên quan gì đến bệnh tình của em cả, ngày hôm qua anh đi cùng Tống Dương đến bệnh viện là vì...”

“Anh không cần phải giải thích với em”

“Anh nhìn thấy rồi, em không nỡ xa anh đúng không? Tại sao em không cho chúng ta một cơ hội”

Nhuệ Dương cười nhẹ, cắn môi, một lúc sau mới lên tiếng ” Đúng là em không nỡ, nhưng cũng không còn cách nào khác, Châu Sưởng, em thật sự không muốn yêu anh nữa, em cảm thấy một mình em như thế này rất tốt rồi.”

Châu Sưởng ngây ngốc nhìn cậu, 1 lúc sau mới có thể cất tiếng” Chuyện này khoan hãy nói, trước mắt chữa bệnh cho em xong đã”

“Đây là chuyện riêng của em”

“Đứng một bên nhìn em chết, xin lỗi việc đó anh không thể nào làm được.” Anh đột nhiên mất bình tĩnh quát lớn.

“Cho nên anh không cần quan tâm đến chuyện em có đồng ý hay không can thiệp vào cuộc sống của em. Em không cho rằng như vậy là vì anh muốn đối xử tốt với em. Là anh đang chuộc tội, làm như vậy khiến cho trong tâm anh trở nên thoải mái hơn.

“Tùy em muốn nói sao cũng được, bất kể như thế nào anh cũng sẽ bên cạnh em”

Cậu bắt lực nhìn anh, xoa xoa đầu

Đứng lúc Trần Hào gõ cửa liền bước vào” Anh có mua đồ ăn sáng cho em nè”

Nhìn thấy Trần Hào, sắc mặt cậu có chút thay đổi ” Cảm ơn”

Trần Hào coi như không nhìn thấy Châu Sưởng, bỏ đồ ăn ra tô ” Hôm nay anh ở đây với em, đúng rồi chuyện hôm qua anh nói em, em suy nghĩ thế nào rồi?”

Nhuệ Dương ngây ra ” Chuyện gì?”

Trần Hào cười đưa tay sờ nhẹ lên má cậu, nháy mắt với Nhuệ Dương” Chuyện anh nói anh thích em” Giọng nói không lớn nhưng đủ để Châu Sưởng nghe thấy.

“Tôi... tôi đang suy nghĩ” Nhuệ Dương đoán được ý của Trần Hào, nghĩ một lúc mới nói.

Châu Sưởng ngồi bên cạnh nhìn cậu, miễn cưỡng cười,” Anh hiểu rồi, nhưng mà Dương Dương à, anh đã một lần vượt mặt em, lần này chắc chắn sẽ không như thế.”

11. Chương 11: Nếu Như Em Không Giống Cậu Ấy, Anh Có Yêu Em Không?

Nhuệ Dương từ từ im lặng ăn bữa sáng của mình, cũng không để tâm đến lời của Châu Sưởng. Bây giờ anh nói gì cũng hay, làm gì cũng tốt, nhưng bất kể khi nào chỉ cần Tống Dương xuất hiện thì sẽ thay đổi ngay lập tức. Sớm muộn gì cũng thất vọng chỉ bằng ngay từ đầu không tin vào những lời Châu Sưởng nói, như vậy có lẽ tốt hơn. Ăn xong bữa sáng y tá bước vào thông báo Nhuệ Dương phải đi làm kiểm tra sức khỏe, Trần Hào lúc nào cũng ở bên cạnh cậu, Châu Sưởng cứ nhìn hai người như vậy, không bao lâu sau liền bỏ đi.

Anh đi tìm bác sĩ phụ trách bệnh của Nhuệ Dương, rồi lại gọi điện thoại hỏi nhưng người quen biết tìm phòng bệnh riêng cho cậu.

Lúc Nhuệ Dương quay về thì chỉ đi có một mình, vì tiệm bận nhiều việc nên cậu bắt Trần Hào về tiệm giúp đỡ.

Châu Sưởng vẫn ngồi đó, vừa nhìn thấy cậu liền qua đỡ cậu: ” em nghỉ ngơi chút đi”

Nhuệ Dương đưa mắt nhìn anh ” Sao anh vẫn chưa đi?”

Châu Sưởng cười nhẹ:” Anh xin nghỉ phép rồi, anh muốn được bên cạnh em, chăm sóc em.”

Bước chân của Nhuệ Dương hơi khựng lại, cậu lên giường nằm quay lưng lại với anh, tay nắm chặt, thực sự cậu rất phiền, cậu không muốn nhìn thấy anh, thấy anh là cậu lại cảm thấy khó chịu.

Cậu vốn nghĩ rằng trong 3 năm qua cậu đã cố gắng hết sức rồi, kể cả sau này Châu Sưởng có chọn Tống Dương, cậu cũng không bao giờ níu kéo làm phiền đến anh. Nhưng bây giờ thì sao, Châu Sưởng muốn bù đắp cho cậu, lại tìm cậu, anh nghĩ cậu là gì, một món đồ chơi sao? Không thích thì vứt đi, lúc cần lại đi tìm lại.

Châu Sưởng nhìn cậu không nói gì, cũng không nói gì thêm. Dù sao cũng như những lời lúc nãy anh nói với cậu, không cần biết cậu và người đàn ông lúc nãy có mối quan hệ gì, anh cũng không bao giờ bỏ cuộc. Anh

đã 1 lần đánh mất cậu. Trước đây vốn nghĩ rằng thời gian còn nhiều, có thể từ từ bù đắp. Nhưng hoàn cảnh bây giờ khác rồi, anh phải nắm bắt thời gian, phải bên cạnh Nhuệ Dương. Bệnh tình của Nhuệ Dương cũng không khá lạc quan, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển xấu.

Châu Sưởng nhìn bệnh tình của cậu liền nhăn mặt. Trong lòng anh, sự sợ hãi, lo lắng đang từ từ chiếm lấy. Nếu như mọi chuyện lại giống như giấc mơ kinh khủng đó. Nhuệ Dương mất rồi, anh phải làm sao?..... Anh phải làm sao.....

Y tá lại thông báo cậu chuyển phòng bệnh, cậu quay qua nhìn anh, Châu Sưởng khẽ gật nhẹ, ra hiệu thừa nhận anh là người đã đổi phòng bệnh cho cậu.

Nhuệ Dương không nói gì, nhắm mắt thở dài, rồi cũng ngồi dậy dọn dẹp hành lý. Hỏi y tá phòng số mấy rồi trực tiếp đi thẳng đến đó. Chuyển sang phòng cá nhân cũng tốt. Châu Sưởng không ngại làm những chuyện mất mặt trước mặt người khác, nhưng cậu ngại...

Châu Sưởng bắt lực cười, cúi đầu gõ cửa 1 tiếng rồi mới bước vào theo sau đó.

Nhuệ Dương đang được truyền nước, Anh ngồi cạnh bên chăm sóc

“Anh định ở đây với em đến bao giờ?” cậu bắt lực lên tiếng

“Anh sẽ luôn bên cạnh em không đi đâu cả”

Cậu muốn quay lưng lại không muốn nhìn thấy anh, Châu Sưởng nhanh giữ vai cậu lại ” Em đừng động đây”

Cậu cười nhạt, ” Anh làm để cho ai xem vậy, anh nhìn cho kĩ, em không phải Tống Dương, em không cần anh bên cạnh, anh cứ như vậy em sẽ cảm thấy rất rất phiền”

“Vì người đàn ông đó sao? Trần Hào?”

Nhuệ Dương không có gì để nói

” Dương Dương” Châu Sưởng nhìn sắc mặt của cậu trắng bệch, hơi cau mày. ” Lúc trước là anh làm sai, anh không quan tâm đến em, bây giờ anh ở đây, muốn đánh muốn chửi tùy em. Anh không mong em có thể tha thứ cho anh, nhưng anh phải ở bên cạnh em, những chuyện khác để chữa bệnh xong rồi chúng ta nói tiếp”

“Sao anh vẫn chưa hiểu, em không cần lòng tốt giả tạo đó của anh”

Châu Sưởng vuốt mặt ” Anh đúng là thích Tống Dương rất lâu rồi, cậu ấy cũng biết, nhưng trước đó chưa bao giờ có ý đáp trả, Sau khi tốt nghiệp anh cũng có tìm một vài người tình, nhưng ai cũng chỉ qua một tháng thì không thể tiếp tục, sau khi chia tay cũng không có cảm giác luyến tiếc gì. Cho đến khi gặp em, ở bên em suốt 3 năm. Anh vẫn cứ nghĩ rằng là vì em giống với Tống Dương, cho đến lúc chia tay với em, anh mới bắt đầu hối hận”

Tay anh nắm chặt mém giường, thở dài tiếp tục nói ” Là anh sai rồi, tình yêu đích thực không thể nói giống nhau hay không giống nhau, nếu không phải là người đó, thì cũng không thể có được cảm giác yêu như vậy. Người anh yêu là em, có thể không biết từ lúc nào anh đã yêu em rồi. Nhưng anh lại luôn cố chấp cho rằng tình cảm đó là vì em giống với Tống Dương, cho nên mới tạo nên bi kịch như thế này”

“Dương Dương, bây giờ em yêu anh hay không không quan trọng, chỉ cần em cho phép anh ở bên cạnh em là tốt lắm rồi” Nói rồi anh nắm nhẹ lấy tay của cậu, cảm giác rất rõ ràng cậu đang run lên ” Anh biết anh sai rồi, em có thể cho anh một cơ hội để thay đổi không?”

Nhuệ Dương không nói gì, chỉ rút tay lại.

Cậu đợi đã 3 năm rồi, chưa bao giờ nghe anh nói qua 1 chữ ” yêu”, cậu đợi thực sự mệt rồi, lúc cậu không muốn tiếp tục nữa, không nguyện ý tin tưởng nữa, thì con người này lại nói yêu cậu.

Có thể cậu phải cảm thấy may mắn, ít nhất bây giờ cậu còn rất lý trí, 3 năm lừa gạt sớm đã khiến cậu không còn lòng tin với Châu Sưởng, cậu biết anh là người tình cảm, không cần nhiều lý do, chỉ cần vì chuyện cậu

ở bên cạnh anh suốt 3 năm qua, cũng khiến cho anh dù trong lòng không đồng ý nhưng vẫn chấp nhận ở bên cậu.

“Em nói rồi em không hận anh, em chỉ muốn ở một mình”

“Em vẫn không tin tưởng anh?”

“Phải”

Châu Sưởng nhắm mắt, rồi lại nhìn Nhuệ Dương, sắc mặt cậu rất bình tĩnh, nhìn có vẻ không hề tin tưởng những gì anh vừa nói, anh tiện tay tìm trong túi áo, muốn hút một điếu thuốc, nhưng nghĩ đến trong phòng bệnh không được hút thuốc nên lại thôi.

“Anh về đi”

Châu Sưởng ngồi đó ko nhúc nhích, nhìn thẳng cậu

Nhuệ Dương quay mặt đi, không muốn nhìn anh.

Châu Sưởng vuốt mặt, cười đau khổ. nhìn vẻ mặt rất kiên quyết của Nhuệ Dương cảm thấy tim mình như hẫng một nhịp. Anh cũng đứng lên, giúp cậu đắp chăn rồi quay bước ra ngoài.

Châu Sưởng ngậm điếu thuốc, đứng trước cửa phòng bệnh một lúc mới tiến đến khu vực hút thuốc

Anh cầm bật lửa, châm thuốc mà tay vẫn run. Là anh đi sai bước này, bây giờ muốn quay đầu thực sự rất khó. Một khi đã thừa nhận tình cảm của mình, cái cảm giác đau đến khắc cốt ghi tâm, căn bản không cho phép anh mất đi người anh yêu này. Anh biết anh cũng chỉ là một người nhát gan, anh không muốn chấp nhận chuyện này.

Trần Hào đến thăm Nhuệ Dương lúc cậu vừa làm xong xét nghiệm tủy, tùy là có dùng thuốc mê, nhưng vẫn có cảm giác xương cốt đau nhức, cậu cố gắng bò lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trần Hào cố gắng đi nhẹ nhàng, nhưng vừa đến giường cậu đã thấy Nhuệ Dương mở mắt nhìn mình.

“Làm em tỉnh sao?”

Nhuệ Dương cười nhẹ ” không ngủ được”

“Sao lại đổi phòng bệnh” Trần Hào mang hoa đi cắm vào bình, quay đầu hỏi

“Àn, muốn yên tĩnh”

Trần Hào cười ” Tháng sau anh tốt nghiệp rồi, đến lúc đó có thời gian ở bên cạnh em nhiều hơn”

“Công việc thì sao?”

“Trước mắt vẫn cứ làm ở chỗ em, anh không vội, bao giờ em khỏe lại anh tìm việc khác. Bây giờ ở tiệm cũng nhiều việc, anh đi rồi sẽ thiếu thợ”

“Cảm ơn” Nhuệ Dương nhắm mắt ” Anh cũng không cần đến đây nhiều, anh cứ giúp em quản lý tiệm, em sẽ trả thêm lương cho anh”

“Không cần khách sáo” Trần Hào ngồi bên cạnh gọt táo cho cậu, nói chuyện một lúc mới đi.

Châu Sưởng ngồi ở hành lang, chờ Trần Hào đi rồi anh mới vào,

Nhuệ Dương vừa thấy mặt anh liền quay mặt đi, Châu Sưởng cũng sớm biết trước sẽ như thế nên chỉ có thể cười khổ. Anh đứng dựa vào tường nhìn chăm chú vào bình nước treo trên đầu giường. Bởi vì phải truyền nước thường xuyên nên tay cậu trở nên tím ngắt, người cũng gầy đi không ít.

Đối mặt với chuyện Nhuệ Dương không muốn quan tâm đến anh, anh cũng không buồn lắm, kể cả bây giờ Nhuệ Dương có giận như thế nào anh cũng không bỏ đi, anh không nghĩ ra được cách nào khác. Anh không yên tâm để một mình cậu trong bệnh viện, đừng nói đến chuyện anh càng sợ hơn là nhắm mắt người đã mất rồi. Cái cảm giác này không giống với lúc trước. Ít gì lúc thích Tống Dương mà không có được anh cũng không hề cảm giác sợ hãi, vẫn có thể sống tốt cuộc sống của mình.

Nhuệ Dương mở mắt liền nhìn thấy anh đứng đó, muốn xoay người, anh liền chạy lại hỏi” Em còn đau không?”

Nhuệ Dương thở dài, thời gian nay anh vẫn ở bên cạnh cậu, mỗi ngày sáng sớm đã đến. Có nhiều lúc cậu trị liệu đi lại bất tiện, đều là do anh giúp đỡ, Tuy là nói không muốn con người này lừa dối nữa.nhưng sâu trong tâm cậu,vẫn nghĩ, có Châu Sướng bên cạnh, ít gì cậu cũng không cảm thấy cô đơn.

Cậu biết rất rõ, bản thân mình vẫn yêu con người đó, rất yêu.

Châu Sướng đỡ cậu ngồi lên giường, lấy gối để sau lưng giúp cậu dựa vào, cảm thấy thoải mái một chút.

“làm phiền anh rồi” Nhuệ Dương nhìn anh lạnh nhạt nói

Châu Sướng cười, kéo ghế ngồi cạnh “không phiền, anh muốn chăm sóc em” nói rồi nắm tay cậu, khẽ hôn nhẹ, Nhuệ Dương chịu chủ động nói chuyện với anh, tâm tình anh trở nên rất tốt, sắc mặt cũng trở nên tươi tắn hơn.

Nhuệ Dương bị anh hôn lên tay cảm thấy không được tự nhiên, vội vàng rút tay lại.

“Em muốn thuê một y tá, anh sau này không cần đến đây thường xuyên, anh còn đi làm, công việc quan trọng hơn”

“Anh muốn bên cạnh em”

Nhuệ Dương nhăn mặt, đột nhiên hỏi anh” Trước lúc em phát hiện, anh với Tống Dương đến với nhau được bao lâu rồi?”

Châu Sướng ngây ra một lúc, thật thà thú nhận ” cũng được gần nửa tháng”

Nhuệ Dương cười khổ” Từ sau ngày cậu ấy đến ngủ ở nhà chúng ta đúng không? Đáng lẽ em phải sớm nghĩ ra từ trước”

“Dương Dương” Châu Sướng nhìn dáng vẻ cậu bây giờ lòng rất đau, tim như thắt lại.” Những chuyện này để sau hẵng nói được không, bây giờ quan trọng nhất là bệnh của em”

“Ngày hôm đó ” cậu chau mày khi nghĩ đến những chuyện ngày hôm đó, những gì cậu nghe được, thấy được, tim vẫn còn rất đau, giọng nói rất khó chịu ” Anh gọi điện thoại cho em là định nói cho em biết, anh và cậu ấy đã ở bên nhau đúng không?”

Châu Sướng đau khổ lắc đầu ” Lúc đó... anh không biết... anh cũng không biết phải nói thế nào”

“Sau đó anh ko quen, vì em đã ở bên cạnh anh suốt 3 năm, anh nghĩ là anh đã yêu em, nên anh cảm thấy có chút hối hận, rồi tiếp sau đó, anh biết em bị bệnh, cảm giác hối hận đó khiến anh nghĩ là anh đang nợ em”

“Không phải” Châu Sướng cắt ngang ” Em đi rồi anh đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều. Là anh không biết quý trọng, là anh sai rồi, anh sớm đã yêu em rồi.”

“Châu Sướng” Nhuệ Dương nhìn thẳng anh, ánh mắt rất bình tĩnh, kiên định. ” Nếu em không giống cậu ấy, lúc đó anh có yêu em không?”

Châu Sướng nhắm mắt, cơ bản không nhẫn tâm nhìn thấy vẻ mặt của cậu lúc này ” Có lẽ không”

“Anh xem, rõ ràng anh vì cậu ấy mới đến với em, anh yêu cậu ấy nhiều năm như vậy, sao lại có thể vì em mà thay đổi”

“Không, anh có thể phân biệt rõ ràng”

Cậu cười ” Nếu như anh phân biệt rõ ràng, vậy thì anh đã sớm yêu em rồi, sao đến tận bây giờ anh mới phát hiện?”

Châu Sướng bất ngờ nhìn cậu ” Anh không biết, nhưng anh biết tình cảm của anh với lúc trước không giống nhau, em cho anh thời gian, anh sẽ chứng minh cho em thấy, tin tưởng anh”

“Nếu anh bị một người từ đầu đến cuối lừa dối anh suốt 3 năm, anh còn có thể tin tưởng người đó không?” Nhuệ Dương nói xong liền cảm thấy bản thân thèm thuốc lá, nhưng vì bị bệnh nên không thể hút, cả người

trở nên bứt rứt khó chịu, ngữ khí cũng trở nên mất kiên nhẫn ” Em sớm đã biết người anh yêu không phải em. Em vốn dĩ nghĩ rằng sớm muộn gì anh cũng sẽ nghĩ đến em, nhưng anh không hề. Anh luôn xem em là người thay thế, mỗi một câu Dương Dương anh gọi, đều là gọi người đó, đúng không?

“Không phải” Châu Sướng thấp giọng, Anh không biết phải nói sao cậu mới tin anh, Nhuệ Dương nói đúng, nếu như anh bị người khác lừa suốt 3 năm, đến cuối cùng lại đánh 1 đòn nặng vào vết thương đau đớn đến như vậy, thì làm sao anh có thể tiếp tục tin tưởng người đó. Đó là chuyện hoàn toàn không thể. Nếu vậy anh cũng chỉ muốn tránh xa người đó càng xa càng tốt, chỉ muốn xóa sạch kí ức về con người đó.

12. Chương 12: Rồi Cũng Sẽ Có Một Ngày Cậu Quên Được Châu Sướng

Châu Sướng rời khỏi bệnh viện, tâm trạng cảm thấy vô cùng chán nản, đứng dựa vào xe hút liên tục mấy điếu thuốc, rồi mới từ từ lái xe về nhà. Vừa về đến dưới nhà thì có điện thoại của đám bạn, cũng lâu rồi chưa gặp bọn họ, nghĩ thế anh liền đồng ý qua đó.

Tổng Dương cũng ở đó, nhìn thấy Châu Sướng lớn tiếng thoải mái chào anh, sau đó liền quay sang bên cạnh tiếp tục nói chuyện với người kế bên. Y là người kết hôn sớm nhất trong hội, không được đến nữa năm liền ly dị. Tất nhiên không ít người sẽ tiện lý do trêu chọc y thôi.

Châu Sướng vừa ngồi xuống, liền có người rót cho anh ly rượu, là cậu nhóc chọc Nhuệ Dương trong buổi gặp mặt lần trước- Tiểu Bằng.

“anh Châu, anh Đàm không đi cùng anh sao?”

Anh uống một ngụm rượu ” Cậu ấy bệnh rồi, đang nằm trong bệnh viện”

Tiểu Bằng tỏ vẻ tiếc nuối, Tiểu Bằng cũng gặp cậu mấy lần, tuổi tác ngang nhau, nói chuyện cũng hợp. Hội bạn của anh ai ai cũng không coi trọng cậu, họ đều nghĩ rằng nếu như anh thích đàn ông thì Tổng Dương hợp với anh nhất, ít gì 2 người họ cũng là bạn bè nhiều năm nay, mà phương diện nào cũng hợp nhau. Chỉ có Tiểu Bằng là thích nói chuyện làm bạn với Nhuệ Dương.

“Vậy mấy hôm nữa em đi thăm anh ấy”

Châu Sướng cười” cậu ấy đang an tâm dưỡng bệnh, để sức khỏe tốt lên đã rồi tính”

Tiểu Bằng xoa xoa mũi, nhìn điệu cười còn khó coi hơn là khóc của Châu Sướng, cũng đoán được giữa bọn họ xảy ra chuyện, cầm ly rượu ra chỗ khác không làm phiền anh nữa.

Châu Sướng cũng không nhập hội hát hò, chỉ ngồi cúi đầu uống rượu một mình,

Không lâu sau, Tổng Dương ngồi bên cạnh, thấp giọng khuyên anh, ” uống ít thôi”

Xung quanh một vài người huyết sáo, cười lớn ” Châu Sướng, mùa xuân của anh cuối cùng cũng đến rồi kìa”

Châu Sướng trừng mắt nhìn, bọn họ cũng biết ý im miệng, quay sang hỏi Tổng Dương ” Ba em sao rồi?”

Tổng Dương nhún vai” Cũng vậy thôi, nhưng mà cũng không nghiêm trọng như tưởng tượng, cùng lắm cũng chỉ bị điều đi chỗ khác khoảng 2 năm thôi.”

“Xin lỗi, trước đó anh cũng có nói với ba anh...”

Tổng Dương cắt lời” Anh không cần phải lo, vốn dĩ cấp trên muốn đẩy ba em đi. Nếu ba anh còn nói giúp không chừng lại còn thêm rắc rối”

Châu Sướng không nói gì, cầm ly rượu của mình nhìn đám người ồn ào náo nhiệt đó. Tổng Dương cũng không có hứng thú, được một lúc cũng đi ra chỗ khác.

Đợi đến lúc mọi người đi về Châu Sướng uống đến say mềm, vừa ra cửa gió thổi mạnh cảm thấy nhức đầu chịu không nổi, đứng cũng không vững, nhìn cũng không rõ bất cứ ai.

Tống Dương chào tạm biệt hội bạn rồi dìu anh lên xe.

“Em đưa anh về?” Tống Dương khởi động xe, quay đầu nhìn Châu Sưởng.

Châu Sưởng ngồi bên ghế phụ, mơ hồ “Àn ” trả lời 1 tiếng. Nhắm mắt chỉ muốn nằm ngủ.

Đến khuôn viên nhà, Tống Dương vỗ vỗ mặt Châu Sưởng nói ” Xuống xe thôi”

Châu Sưởng mơ mơ màng màng nhìn y, mắt nhắm mắt mở gọi ” Dương Dương”

Tống Dương cười nhẹ, anh nhẹ tay vuốt má y “Dương Dương”

“Àn, em ở đây” Tống Dương phản ứng lại một tiếng.”Xuống xe đi, em đưa anh lên lầu”

Châu Sưởng vòng tay ôm lấy y, hôn nhẹ lên má ” Em đến rồi?”

Tống Dương nằm trên người anh, quay mặt hôn anh, nói nhỏ ” Em biết anh vẫn yêu em mà “

Hơi thở của anh càng lúc càng trở nên nặng nhọc, tháo dây an toàn, y quay người ngồi trong lòng anh, vừa hôn anh một tay vừa lần xuống phía hạ thân anh.

Châu Sưởng ôm siết lấy y ” Đừng quá nữa, bệnh của em còn chưa khỏi”

Tống Dương ngậy ra, toát mồ hôi lạnh, y vuốt mặt bất ngờ nhìn anh ” Anh thực sự yêu cậu ấy rồi sao?”

Châu Sưởng không trả lời, chỉ đang trầm mặc trong tưởng tượng của chính bản thân mình.

Tống Dương mở cửa, quay người xuống xe, dìu Châu Sưởng cùng xuống xe, ” Đi nào, em đưa anh lên nhà”

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Châu Sưởng dụi dụi mắt, định xoay người thì tay phát hiện ra có người nằm kế bên mình.

Châu Sưởng liền ngồi dậy, có gắng mở mắt nhìn rõ người nằm cạnh chính là Tống Dương, đột nhiên cả người ngồi ngây ra.

Tống Dương bị anh động dậy nên tỉnh, mắt nhắm mắt mở nhìn anh hỏi ” Máy giờ rồi?” nói rồi tiện tay mở điện thoại, xem thời gian xong liền ngồi dậy, cũng không nói gì đi xuống giường.

“Sao em lại ở đây?”

Tống Dương tìm quần áo vứt đầy xuống giường, cau mày ” anh đưa quần áo anh cho em mượn”

Nói rồi mở tủ quần áo, nhìn quần áo treo trên tủ đứng suy nghĩ xem bản thân mặc bộ nào thì hợp.

“Tối qua anh uống say rồi, cái gì cũng không nhớ” Châu Sưởng cau mặt, nhìn Tống Dương đang tự tung tự tác trong nhà mình.

Tống Dương cười nhẹ ” Anh uống say đến mức đó, có muốn lên cũng không lên được.” Y quay nhìn anh ” Nói mới nhớ đến lúc học đại học anh ngủ cùng em bao nhiêu lần, em cũng không thấy anh làm gì quá giới hạn a “

Châu Sưởng vuốt mặt lấy tinh thần, bỏ chân bước xuống giường, cầm lấy bộ quần áo đi thẳng vào nhà vệ sinh ” Bữa sáng em thích ăn gì em tự làm đi, trong tủ lạnh có trứng và bánh mì, anh ra ngoài có chút việc.”

“Châu Sưởng đi tắm vội vàng thay quần áo tùy tiện cạo râu sạch sẽ rồi đi ra

Tống Dương vẫn đứng ở cửa nhìn anh ” Em nghe nói hai tuần nay anh không đi làm”

Châu Sưởng “uh” 1 tiếng, ” Có việc”

“Đi gặp tiểu Nhuệ sao? Hai người không phải đã chia tay sao?”

“Cậu ấy bệnh rồi”

“Anh không phải là bác sĩ, anh đến đó có ích lợi gì?”

Châu Sưởng không nói gì, đi loay quanh trong phòng, tìm được chìa khóa xe đi nhanh ra cửa vội vàng thay giày.

Tống Dương cười khỏ, nhìn bóng lưng vội vàng của anh bước đi, nói với theo, " Châu Sưởng, tối qua anh khóc" Y cười nhạt, khựng lại một lúc lại nói tiếp " Lần đầu tiên em nhìn thấy anh khóc"

Châu Sưởng quay đầu nghi ngờ nhìn y, tối qua anh thực sự uống rất nhiều, đến bây giờ đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, cơ bản không thể nào nhớ được những gì Tống Dương nói.

"Anh hỏi em, tại sao anh yêu em nhiều năm như vậy em vẫn không chịu chấp nhận?"

Sắc mặt Châu Sưởng liền trắng bệch

"Rượu vào nói lời chân thật" y nói tiếp " Lời nói này không phải giả tạo. Anh lừa được người khác nhưng không lừa được bản thân mình đâu."

Châu Sưởng định thần lại, miễn cưỡng cười nhạt " Anh thật sự không nhớ cái gì cả "

Tống Dương đứng thẳng người lên bước ra, nhún vai tiện tay với lấy khăn mặt nói tiếp " Nhưng cũng không thể trách anh, em biết là cái gì không có được lúc nào cũng nghĩ nó tốt nhất, sớm muộn gì cũng có ngày anh biết được ai hợp với mình"

Châu Sưởng thở dài, định bước ra ngoài, liền khựng lại quay đầu nói với y " Chuyện với em anh thực sự xin lỗi, anh không bao giờ nghĩ rằng em lại vì anh công khai hướng tính của mình. Đúng thực là anh thích em nhiều năm nay, anh đã từng không phân biệt rõ tình cảm của mình nên có những hành động không đúng, anh không muốn đi sai thêm một lần nữa. Tống Dương, em đừng vì anh mà đi sai đường nữa, về nhà xin lỗi ba một tiếng, cưới vợ sinh con mới là con đường thích hợp với em"

Tống Dương nhìn Châu Sưởng bước đi, trong lòng rất bất lực dựa vào tường, không có được mới là tốt nhất, câu nói này đúng ra phải là nói về y mới đúng. Rõ ràng là người yêu y rất nhiều năm, chớp mắt đi thay lòng yêu người khác. Lại còn dùng những lời nói tuyệt tình như thế đả kích y.

Châu Sưởng vừa đến bệnh viện, Huệ Dương đi khám sức khỏe rồi. Từ lúc đi trên đường đến bây giờ anh luôn cảm thấy bất an, lại sợ trước mặt Huệ Dương lỡ miệng nói gì sai. Chưa kể đến những gì Tống Dương nói lúc sáng khiến anh cảm thấy như mình làm chuyện gì phản bội Huệ Dương vậy.

Huệ Dương nhìn thấy anh có chút bất ngờ " Sao anh lại đến nữa vậy?"

Châu Sưởng cười cười, nhìn viên mắt của cậu chuyển màu đen trong lòng cảm thấy khó chịu " Tối qua em ngủ không được sao?"

Sắc mặt của Huệ Dương rất xấu, có vẻ tối qua ngủ được.

Cậu châm biếm cười, không nói gì.

"Dương Dương"

"Anh không thấy ghê tởm sao?" Huệ Dương cười nhìn anh.

Châu Sưởng toát mồ hôi lạnh. Mấy ngày gần đây thái độ của Huệ Dương đối với anh rõ ràng tốt lên rất nhiều, anh bước tới cẩn thận kéo cậu nằm xuống giường.

"Anh đừng đóng kịch nữa" Huệ Dương bây giờ đến cười cũng không thể nhếch môi nổi, cậu tự bước đến giường, với lấy lọ thuốc chuẩn bị uống " Thật ra nếu anh cố gắng thêm mấy ngày nữa, tôi còn nghĩ là tôi sẽ lại yêu anh một lần nữa"

"Anh đóng kịch cái gì?" Châu Sưởng cảm thấy kì lạ hỏi cậu " Có phải đã có ai nói gì với em chuyện tối qua không, anh với bạn bè họp mặt, có uống ít rượu, là Tống Dương đưa anh về, nhưng không có xảy ra chuyện gì hết"

Huệ Dương cười khỏ mấy tiếng, lấy cái điện thoại trên đầu giường, mở tin nhắn tối qua nhận được đưa anh xem " Tôi thật sự không muốn đánh dấu gì đến anh nữa, tôi xin anh đừng đến kiểm chuyện với tôi nữa được không? Chuyện của anh và Tống Dương không liên quan gì đến tôi hết, anh với cậu ấy thích làm gì thì làm, đừng nói với tôi?"

Châu Sưởng cầm điện thoại xem, trong điện thoại là hình của anh và Tống Dương đang nằm trên giường, dựa đầu vào nhau, anh đang nhẹ nhàng nhắm mắt còn Tống Dương cười rất dịu dàng.

Anh nghĩ tim mình như đóng băng,” Anh uống say, cơ bản không biết đã xảy ra chuyện gì”

“Anh nghĩ tôi nên tin anh hay tin những gì tận mắt tôi thấy?”

Tống Dương nhìn thấy cuộc gọi từ Châu Sưởng cũng không có gì bất ngờ, lại rất thoải mái nghe máy hẹn gặp anh.

Châu Sưởng ngồi trong công viên, tay cầm điều thuốc, hút từng hơi dài. Tống Dương bước đến ngồi kế bên

” Lại cãi nhau à?”

Châu Sưởng không buồn nhìn y, trực tiếp hỏi vào vấn đề ” Em làm như vậy đối với em có gì tốt chứ?”

“Hại người không lợi mình, tất nhiên là không có gì tốt” Tống Dương nhún vai, cũng rút ra một điều thuốc từ từ châm lửa.

“Anh hỏi em tại sao?” Tống Dương cười, nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ” Đơn giản, em bị sự ganh tị lắt át rồi.”

Châu Sưởng không nói gì

Tống Dương hút thuốc nói tiếp ” Xem dáng vẻ của anh có vẻ cậu ta không tin tưởng anh”

Nói rồi Tống Dương cười châm biếm ” Chuyện nhỏ như vậy cậu ta cũng không tin tưởng anh, Châu Sưởng, anh tốn thời gian bên cạnh cậu ấy như vậy có ích gì?”

” Em lúc trước không phải như vậy”

“Lúc trước” Tống Dương nhìn khung cảnh trước mặt, ánh mắt có chút mất mát, ” Lúc trước em có rất nhiều thứ, từ lúc ba em xảy ra chuyện, mọi thứ thay đổi hết, vợ trước sợ em liên lụy cũng ly dị. Còn tưởng có thể bên anh, anh lại nói với em là anh thay đổi. Em còn nghĩ rằng em công khai hướng tính với gia đình, anh sẽ hiểu em thích anh thật lòng. Kết quả đến bây giờ ba em không quan tâm đến em nữa, anh thì luôn ở bên cạnh người khác.”

Y khựng lại một chút, hút một hơi thuốc dài,” Em không còn gì cả, Châu Sưởng, anh còn ghê tởm em. Tối qua anh trên xe vừa ôm em vừa gọi tên một người khác, có phải em cũng nên thấy ghê tởm anh không?”

“Là anh sai” Châu Sưởng nhắm mắt ” Nếu như anh sớm phân biệt rõ ràng, mọi chuyện sẽ không trở nên thế này”

Châu Sưởng nói xong liền quay người bước đi, chỉnh lại quần áo của mình, ” Em đừng đến tìm cậu ấy nữa, sức khỏe cậu ấy không tốt, không thể bị kích động.”

Tống Dương cũng không thể có lại được dáng vẻ tự tin như lúc trước, chờ Châu Sưởng đi xa, anh liền cúi người gục mặt ngồi đó. Chỉ qua một đêm từ thiên đường bị đẩy xuống địa ngục, đại khái là miêu tả dáng vẻ của y bây giờ.

Nhuệ Dương vừa hoàn thành thủ tục xuất viện, cậu thực sự không muốn có bất cứ mối quan hệ nào với Châu Sưởng. Cậu không mong muốn một ngày nào đó nhớ lại chuyện tình cảm này lại toàn những thứ không hay về nhau. Cậu chỉ muốn nhớ về những lúc anh dịu dàng với cậu.

Bác sĩ kê cho cậu 1 đơn thuốc, và dặn dò kĩ càng anh phải quay lại tái khám.

Lúc cậu đến không lái xe, nên cậu liền kéo hành lý đứng chờ xe ở trạm xe bus gần đó. Bước lên xe, vừa ngồi xuống dựa vào kiếng cửa sổ, cậu liền nhìn thấy xe Châu Sưởng chạy tới hướng bệnh viện.

Nhuệ Dương thở dài, không quay đầu nhìn để rồi thêm vấn vương.

Thế sự vô thường, rồi cũng có một ngày cậu có thể quên được anh, nếu như bệnh của cậu có thể tốt hơn, có thể cậu cũng bắt đầu được một mối tình khác. Còn 3 năm vừa rồi, là hồi ức mà cậu vĩnh viễn khóa chặt trong lòng.

13. Chương 13: Kể Cả Ở Ngay Trước Mắt, Anh Làm Sao Cũng Không Thể Đuổi Theo Kịp

Châu Sưởng tới bệnh viện chỉ thấy một phòng trống trải, đồ đạc trong tủ cũng dọn đi mất. Anh liền vội vàng chạy xe đến gara xe, xe vừa dừng trước cửa tiệm liền thấy Trần Hào bước tới.

“Anh về đi, không sửa xe” Trần Hào vừa nói vừa chỉ anh bằng đóng cửa được treo ở cửa.

Châu Sưởng chau mày ” Tôi tìm người”

“Ông chủ không có ở đây, tiệm cũng đóng cửa “

Châu Sưởng nghi ngờ nhìn Trần Hào, trực tiếp bước lên lầu. Trần Hào nhún vai, tiếp tục cùng những vị sư phụ khác dọn dẹp đồ đạc. Châu Sưởng quả nhiên không tìm thấy ai trong văn phòng, những đồ đạc cá nhân cũng không thấy bóng dáng đâu.

Anh bước xuống lầu gặp một vài nhân viên, đưa cho họ mấy điều thuốc ” Đóng cửa bao lâu rồi?”

Trước giờ anh có đến tiệm vài lần, nhưng nhân viên này cũng nhận ra anh, người có vẻ lớn tuổi nhất trong hội vừa châm thuốc vừa nói ” Cách đây mấy hôm, Tiểu Huệ chỉ gọi điện thoại thông báo, cả tháng nay cậu ấy cũng không xuất hiện, nếu không nghe tiểu Trần nói cậu ấy nằm viện, tụi này còn tưởng cậu ấy phạm tội gì trốn mất kia.”

Châu Sưởng quay đầu hướng về phía Trần Hào

Trần Hào liên tục lắc đầu, ” đừng hỏi tôi, tôi chỉ biết cậu ấy nằm viện, không phải lúc nào anh cũng ở bên cạnh cậu ấy sao, đến anh còn không biết cậu ấy ở đâu làm sao tôi biết được.”

Châu Sưởng không biết đi đâu chạy khắp thành phố mấy vòng, tìm khắp các bệnh viện, đến tối vẫn không có một thông tin gì.

Ngày thứ hai sáng sớm anh liền chạy về nhà ở quê của cậu, cả nhà đều khóa cửa cẩn thận, anh nhìn qua cửa sổ trong nhà vẫn không thay đổi gì, y như lúc anh cùng cậu về.

” cậu trai trẻ, đến nơi rồi”

Nhuệ Dương mở mắt, nhìn khung cảnh quen thuộc phía ngoài, cúi đầu xin lỗi bác tài vội vàng kéo hành lý xuống xe.

Cậu không muốn làm phiền đến ai, liền bỏ số điện thoại cũ, mấy ngày hôm nay cậu thuê phòng ở một khách sạn nhỏ, việc ở tiệm cũng nhờ vả mọi người giải quyết ổn thỏa, bản thân cũng không lộ mặt kể cả với Trần Hào.

Trong trấn cũng không có bệnh viện nào lớn, cậu chỉ cầm đơn thuốc của bác sĩ đến bệnh viện nhỏ mua thuốc.

Châu Sưởng đã 2 tháng rồi không tìm thấy bóng dáng của cậu. Bình thường ngày nghỉ hoặc có thời gian rảnh anh liền chạy về nhà ở quê của cậu. Đến bây giờ cũng về được năm sáu lần rồi. Nhưng tuyệt đối vẫn không thấy bóng dáng của ai ở trong nhà. Nhưng ngoài ở đây ra, anh không biết đi đâu tìm cậu, anh chỉ biết đây là nhà của Huệ Dương và mẹ của cậu lúc cậu đang học cấp 3 thì qua đời, ngoài ra, anh không biết bất cứ thông tin gì về cậu.

Ở đây gần biển, đến mùa hè là không khí hơi khó chịu, Châu Sưởng lái xe vào trấn đột nhiên cảm thấy khung cảnh xung quanh thật quen thuộc, đến cả cảm giác không khí ngột ngạt khiến người khác không thở được cũng giống như trong giấc mơ.

Châu Sưởng cảm thấy căng thẳng, vừa đậu xe anh liền nhanh chân bước vào. Lần này thì nhà không khóa cửa. Anh nhắm mắt thở hắt, thật giống quá, anh sợ bước vào không phải nhìn thấy Huệ Dương mà là nhìn thấy như trong giấc mơ cả vườn đầy cỏ dại.

Đi vào nhà xem thử, tìm Châu Sưởng như muốn nhảy vọt ra ngoài, mắt đỏ tự dưng lại ướt ướt, trong vườn có treo quần áo, là quần áo của Nhuệ Dương.

Nhưng cửa phòng thì vẫn khóa chặt, anh gọi cửa rất lâu cũng không ai mở cửa.

Bà thím sống ở kế bên đi ngang qua tình cờ nhìn thấy anh, liền gọi anh " Chàng trai trẻ, tìm người sao?"

Châu Sưởng bước ra ngoài, " Bác ạ, người trong nhà này có phải vừa về phải không bác?"

Bà thím gật gật đầu " đúng là vừa về, nhưng chắc là sẽ không về được nữa"

Châu Sưởng đột nhiên khó khăn cất tiếng " Như thế nào là không về được nữa ạ?"

Bà thím thở dài" Bà ấy qua đời được mấy năm rồi, chỉ để lại một đứa nhỏ, đứa nhỏ đó cũng về đây một vài lần. Trước đây mấy ngày còn nghe nói cậu ấy nằm ở bệnh viện trong trấn, bị bệnh gì đó, là bệnh khó chữa. Tuần trước vừa xuất viện về nhà ở được 2 ngày. Nửa đêm đột nhiên phát hiện nằm giữa một vũng máu, bị mang đến bệnh viện cấp cứu rồi, mãi vẫn chưa thấy về. Tôi nghe y tá trong bệnh viện nói, bệnh này kể cả có nhiều tiền cũng không chữa khỏi đâu"

Mắt bà thím ướt ướt xúc động nói tiếp, " Tạo nghiệp a, mẹ cậu ta năm đó cũng vậy, cũng bị mang đến bệnh viện sau đó không bao giờ quay lại nữa."

Châu Sưởng chạy xe vào bệnh viện ở trấn, tay vẫn không ngừng run. Lúc trước anh mặc kệ cậu ghét anh đến như thế nào, hằng ngày anh vẫn đến bệnh viện chăm cậu là vì sợ một ngày nào đó bệnh tình cậu trở nên xấu đi, anh sợ anh sẽ không bao giờ nhìn thấy cậu nữa, không ngờ rằng ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Bệnh viện nhỏ nằm ở trung tâm thị trấn, anh mỗi lần đến đây đều đi ngang qua, nhưng lại không bao giờ nghĩ Nhuệ Dương sẽ nằm ở đây, trong trấn bao nhiêu bệnh viện lớn anh đã tìm hết, không ngờ lại bỏ qua bệnh viện nhỏ này.

Trong bệnh viện không khí lạnh lẽo, ở khu hướng dẫn chỉ để 1 cái bàn nhỏ, không có y tá ở đây. Ở phía trong chỉ có vài ba người bệnh nhân đang xếp hàng lấy số để đóng tiền viện phí.

Châu Sưởng nhìn bảng hướng dẫn đi thẳng vào khu dưỡng bệnh, ở phòng y tá có một vài người trực.

"Có thể giúp tôi tra ở đây có bệnh nhân nào tên Đàm Nhuệ Dương không? Tôi là người nhà cậu ấy" Anh vội vàng hỏi.

Cô y tá ngồi trước máy tính, hỏi lại một vài lần tên cậu, xem qua dữ liệu trên máy tính liền nói " Bệnh nhân mấy ngày trước chuyển viện rồi"

"Cô có biết được chuyển đến viện nào không"

"Xin lỗi, cái này chúng tôi không rõ lắm"

"Cảm ơn cô" nói rồi quay người bước đi một đoạn liền quay lại hỏi " cho hỏi bệnh tình cậu ấy có phải rất nghiêm trọng không?"

Đại khái là nhìn bộ dạng của Châu Sưởng bây giờ, căng thẳng mồ hôi đầy người, nhìn rất giống với người nhà của bệnh nhân, y tá lại lật ra bệnh tình của Nhuệ Dương" Cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là ở đây chúng tôi không có nhiều điều kiện, đến bệnh viện lớn thì an toàn hơn"

"Cảm ơn" Châu Sưởng vẫn không cảm thấy an lòng, vừa ra khỏi bệnh viện lại lái xe đi khắp nơi.

Anh gần như phát điên lên rồi, không dễ dàng gì mới có được một chút tin tức, anh không muốn chậm trễ, nếu không phải lúc trước anh không quan tâm đến cậu, thì cũng không đến mức đến bây giờ muốn tìm cậu ngoài nhà ở quê ra, anh không biết đi đâu để tìm. Ngay cả ngoài Trấn Hào, ngoài những người ở tiệm, đến bạn bè của cậu anh cũng chẳng biết ai.

Nhuệ Dương ngay lúc đó đang ngồi trên xe bus về nhà, cậu dựa đầu vào cửa sổ ánh mắt vô hồn nhìn ra ngoài, đã tiếp nhận một liệu trình trị liệu, nhưng bệnh của cậu rõ ràng không có chuyển biến gì tốt, cả người lúc nào cũng ngầy ngỗ, hốc mắt cũng chuyển màu thâm quầng.

Bác sĩ yêu cầu cậu làm phẫu thuật, có thể không chế sự chuyển biến xấu của bệnh, nhưng hành lý cậu đều ở nhà, tối hôm đó nhập viện vội vàng, không mang theo đồ đạc gì cả.

Khi xe chạy vào trạm thu phí trên đường cao tốc cậu đột nhiên thấy xe của Châu Sướng đang chạy ngược lại phía mình, Nhuệ Dương quay đầu nhìn, không hiểu sao người đó cũng có linh cảm quay đầu lại nhìn.

“Đàm Nhuệ Dương” Châu Sướng hét to.

Châu Sướng liền tắt xe vào lề, cũng không quan tâm gì khác nữa, liền bước xuống xe nhảy qua rào phân cách chạy theo, vừa chạy đến phía sau xe bus đó, thì chiếc xe bus đó nổ máy chạy tiếp.

Châu Sướng liền chạy theo, nhưng được một lúc xe càng chạy càng xa, tầm nhìn cũng dần dần bị những chiếc xe khác che khuất mất. Anh ôm đầu, tự nhiên lại nghĩ tình cảnh này thật giống mối quan hệ của anh và Nhuệ Dương, cho dù là ngay trước mắt, nhưng anh có đuổi theo thế nào cũng không kịp. Anh còn có thể trách ai, không phải lúc đó chính anh là người buông tay cậu ra sao?

Nhuệ Dương vừa về đến nhà, đã nhìn thấy Lý Thắm ở nhà kế bên đang ngồi sưởi nắng.

Lý Thắm chào cậu ” Về rồi đấy hả?”

Nhuệ Dương cười, chào lại: “Lý thắm!!”

Lý Thắm thở dài:” Về là tốt rồi, về nhà là tốt rồi, bệnh tình cháu sao rồi? Tối ngày hôm đó có vẻ nghiêm trọng vậy, đi vội không khóa cả cửa nhà lại?”

“Không có gì, chỉ là sơ ý té thôi ạ” cũng không trách được Lý Thắm sao lại biết nhiều vậy, cái trấn nhỏ này, cũng chỉ có mấy hộ gia đình. Nhiều lúc ngày hôm nay ở nhà kia có ai cãi nhau, ngày hôm sau cả trấn đều biết chuyện. Huống gì cậu là bị xe cứu thương đến tận nhà đưa đi.

Nhuệ Dương định bước vào nhà thì Lý thắm nói với theo. ” hôm nay có một thanh niên trẻ đến tìm cháu, dáng người cao lớn, nhìn có vẻ là người thành phố, dáng vẻ rất là gấp gáp”

Nhuệ Dương ngây người, cậu cứ cho rằng lúc này nhìn thấy Châu Sướng là ngẫu nhiên, không ngờ tới là anh đặc biệt đến tìm cậu, cậu cũng vốn nghĩ rằng, anh và Tống Dương đã ở bên nhau rồi.

“Cháu biết rồi, cảm ơn Lý thắm, cháu vào nhà trước” Nhuệ Dương chờ Lý thắm gạt đầu đi rồi mới quay trở vào nhà

Nhuệ Dương bước vào phòng, uống thuốc xong dọn dẹp đồ đạc, đang định nằm nghỉ một lúc thì có tiếng gõ cửa dồn dập

Châu Sướng đứng ngoài cửa, nhìn thấy Nhuệ Dương như gỡ được tảng đá trong người, nhưng nhìn thấy cậu vì bệnh tật mà sắc mặt đặc biệt không tốt, tim anh cảm thấy như bị bóp nghẹn, rất đau.

Cảm thấy có chút bất ngờ cậu hỏi anh: ” Anh tìm em?”

Châu Sướng ngây ra, thái độ anh rõ ràng như thế tại sao cậu lại không có một tí phản ứng, việc này ngoài dự đoán của anh, anh uống một hớp nước nghĩ một lúc nói: “anh tìm em hai tháng rồi”

“Có việc sao?”

“Tại sao em lại trốn tránh anh?”

Nhuệ Dương bị anh hỏi cười khóc không xong, ” Em trốn anh làm gì?” lúc đó cậu mới hiểu ra vấn đề gì, có chút bất lực ” Em đóng gara xe, về quê là vì muốn chuyên tâm dưỡng bệnh, không muốn bị những chuyện khác làm phiền”

” Anh xin lỗi, anh không muốn làm phiền đến em, tấm hình đó...”

Nhuệ Dương cười nhẹ: ” Anh không phải đã nói rồi sao, anh uống say nên không biết gì hết?”

“Em tin anh sao?” Châu Sướng nhìn cậu, nhưng ánh mắt của cậu rất bình tĩnh, không có một chút gì lay động, rõ ràng là dáng vẻ không quan tâm, anh cảm giác cậu vốn không để tâm đến việc này, hay có thể nói cậu đã không còn để tâm đến anh nữa rồi.

Anh có rất nhiều điều muốn nói với cậu, nhưng nhìn đáng về cậu bây giờ anh không muốn nói gì khiến cậu mất đi vẻ bình thản của hiện tại.

“Bệnh của em có phải trở nên nghiêm trọng không? Anh có liên lạc với một vài bác sĩ chuyên khoa, trước mắt em cứ về với anh, đợi bệnh em chữa khỏi chúng ta nói tiếp những chuyện khác được không?”

Nhuệ Dương không nói gì, cậu đứng dựa vào kệ cầm ly nước, ánh mắt có chút mơ hồ, nghĩ một lúc cậu gật đầu. “Được, anh về trước đi, mấy hôm nữa em đến tìm anh, em muốn ở đây thêm vài ngày nữa”

“Anh có thể ở lại bên cạnh em không?” Châu Sưởng thấp giọng nói lên yêu cầu của mình.

“Em không chạy đi đâu cả, em chỉ muốn ở một mình một vài ngày, còn nữa, chữa bệnh phải mất thời gian, em còn phải sắp xếp một số việc”

Châu Sưởng không còn cách nào khác, tuy rằng anh thực sự không an tâm nhưng cậu vốn dĩ không muốn anh ở lại đây, anh cũng không muốn cậu thêm ghét anh, tốt nhất là anh nên về chờ cậu liên lạc.

“Khi nào xong việc em gọi điện thoại cho anh, anh về đón em”

Nhuệ Dương gật gật đầu, đợi Châu Sưởng đi liền khóa cả cổng lớn vào.

14. Chương 14: Cậu Chạy Quá Mệt Mỗi, Muốn Nghỉ Ngơi, Đến Bản Thân Mình Cũng Không Muốn Thức Tỉnh, Cậu Muốn Mình Mãi M

Đàm Nhuệ Dương đi thăm mộ mẹ, cậu thấp nhang, quỳ gối trước bia mộ không nói câu nào.

Đợi đến khi hương cháy gần một nửa mới xực nhớ ra, thấp hương lên trước bia. Khi thu tay về cậu vô tình nhìn thấy chính đôi tay mình chi chít những vết kim khiến cho bàn tay chuyển sang màu tím xanh.

Bệnh của cậu tuy là mãn tính, nếu phát hiện sớm thì có thể có hy vọng, nhưng cậu lại kéo dài thời gian trị bệnh, bây giờ trị liệu đối với cậu mà nói cơ bản cũng không có tác dụng nhiều.

Con đường về sau còn rất dài, cậu cũng không biết làm sao để đi tiếp, không có người thân, không có bạn bè, không có người yêu, hơn nữa thời gian dài trị liệu không có hiệu quả khiến dũng khí tiếp tục sống tiếp đều biến mất sạch.

Cậu ở trước mộ mẹ quỳ rất lâu, đợi đến trời nhá nhem tối mới xuống núi.

Châu Sưởng cũng không rời trấn, anh lo cho tình trạng của cậu, ở trên trấn tìm một khách sạn nhỏ, hiện tại bên phía công ty cũng không có bao nhiêu công việc quan trọng cần anh xử lý, chỉ cần dùng laptop xử lý một vài văn kiện là được.

Điện thoại di động ngoài việc công ty ra thì vẫn giữ nguyên trạng thái im lặng, đến buổi tối thứ hai anh mới nhận được tin nhắn của cậu.

“Châu Sưởng, chuyện trước kia anh cũng đừng tự trách mình, em không bao giờ trách anh, bây giờ anh có Tống Dương rồi, đừng bỏ lỡ cơ hội này, chúc anh hạnh phúc”

Châu Sưởng xem đi xem lại tin nhắn trên, sắc mặt trở nên trắng bệch, vội lấy áo khoác chạy xe đến nhà Nhuệ Dương

Buổi tối trong trấn cũng không quá nhiều người, anh chạy xe rất rất nhanh, chỉ sợ khi mình đến thì Nhuệ Dương cũng đã bỏ đi rồi.

Khi vừa đến nhà, thấy trong nhà vẫn sáng đèn, Châu Sưởng mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh gõ cửa, không chờ người ra mở cửa, trong lòng vẫn cảm thấy thấy không an nên trực tiếp mở cửa sắt phía ngoài, cũng may cửa trong cũng không khóa nên anh nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, anh cảm tưởng có thể nghe được bước chân của chính mình, với tay bật đèn, đột nhiên nghĩ thấy thoáng thoáng vị tanh của máu. Châu Sưởng đột nhiên cảm thấy trong lòng dấy lên cảm giác bất an, anh dọc theo hành lang đi vào phòng, vị tanh càng lúc càng đậm. Mỗi bước của bản thân trở nên nặng nhọc gian nan, anh ước mình có thể nhìn thấy một căn phòng trống, nhưng tiếc là không phải như anh nghĩ.

Cửa phòng vừa mở, Nhuệ Dương nằm trên giường, một cánh tay buông bên mép giường, trên cổ tay máu vẫn tiếp tục chảy không ngừng, tấm trải giường đều bị nhuộm một màu đỏ đến đau lòng. Dưới ánh đèn mờ nhạt khuôn mặt cậu lại trở nên trắng bệch, không còn một chút sinh khí.

Châu Sưởng ngậy ra nhìn mọi thứ trước mắt, chỉ hận không thể tự giết luôn bản thân mình. Ngày hôm qua Nhuệ Dương đối với anh bình tĩnh như vậy, thậm chí đáp ứng anh cùng anh về thành phố chữa bệnh, anh thế nào cũng không nghĩ tới, thế nào cũng không nghĩ tới.

Châu Sưởng run rẩy cầm điện thoại gọi 120, sau đó vội vàng trấn tĩnh bản thân đến xem người trên giường kia còn thở hay không, cũng còn may, tuy rằng nhịp đập còn yếu, nhưng vẫn tốt hơn là không còn thở. Anh không kịp lấy hộp cứu thương, trực tiếp cắt một miếng vải của tấm trải giường làm sơ cứu cho Nhuệ Dương.

Sau khi băng bó cho cậu xong, cả người anh không còn một chút khí lực, chân mềm nhũn, ngã quỵ bên cạnh giường.

Châu Sưởng vò tóc, thống khổ hét lên một tiếng, ôm mặt gào khóc.

“Anh sai rồi” Châu Sưởng nhìn hai bàn tay đầy máu, lập lại liên tục ” Anh sẽ đối với em tốt hơn....”

Thế nhưng không ai trả lời anh, cũng không có ai cẩn thận nhìn anh, nói ” Em rất sợ”

Sợ anh rời xa em

Trời đêm tối đen như mực bao trùm xung quanh bệnh viện, ngoài hành lang phòng cấp cứu chỉ thấy một người co ro ngồi dưới đất, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất, không nhúc nhích.

Đèn phòng cấp cứu vẫn sáng, đã được 2 giờ đồng hồ, ngoài trừ nữ y tá cầm túi máu đi ra đi vào, không còn một ai khác bước ra từ phòng cấp cứu nữa.

Châu Sưởng cả người căng thẳng không nhúc nhích, trước mặt anh lại hiện lên những hình ảnh lúc này ở nhà Nhuệ Dương, anh cố gắng trấn tĩnh bản thân, nhưng tay lại càng trở nên run rẩy hơn.

Từng giây từng giây trôi qua, cửa phòng cấp cứu cũng mở, cô y tá đứng phía sau bác sĩ kêu ” Thân nhân của bệnh nhân” Châu Sưởng mới hốt hoảng ngẩng đầu lên.

Thấy bác sĩ chuẩn bị đi, Châu Sưởng vội vã đứng lên, ngăn bác sĩ định hỏi về tình hình bên trong, nhưng rốt cuộc vẫn là mở miệng không thốt được lên câu nào.

” Bệnh nhân tạm thời đã không sao, nhưng đối với bệnh của cậu ấy không thể kéo dài thêm nữa, điều kiện ở đây không được tốt, tốt nhất sáng mai chuyển cậu ấy đến bệnh viện lớn tiến hành trị liệu. Nếu có điều kiện thì cũng không nên để chậm trễ, càng sớm càng tốt. Lần này cậu ấy bị mất máu quá nhiều, đã xuất hiện tình trạng bị nhiễm trùng, bất cứ lúc nào bệnh cũng sẽ nhanh chuyển xấu”

“Phẫu thuật...”

Bác sĩ có chút mệt mỏi gật đầu, ” Làm phẫu thuật thay tủy, nhưng tâm trạng bệnh nhân không ổn định, tốt nhất nên để bệnh nhân gặp bác sĩ tâm lý một thời gian”

Nói xong bác sĩ vỗ vỗ vai anh, xoay người đi

Lúc đang nói chuyện thì Nhuệ Dương đã được chuyển từ phòng cấp cứu ra phòng bệnh, cậu phải đeo mặt nạ hỗ trợ hô hấp, sắc mặt vẫn không khá hơn bao nhiêu.

Châu Sưởng đi tới, Nhuệ Dương miễn cưỡng mở mắt nhìn anh một chút, lại nhắm lại tiếp tục ngủ say.

Anh liên lạc với bệnh viện lớn, sắp xếp phòng và xe cứu thương, sáng sớm qua đón cậu chuyển viện, xong xuôi liền quay trở lại bên giường canh chừng cậu.

Nhuệ Dương sốt nhẹ mãi không hạ, Châu Sưởng ngồi một đêm không dám rời, theo lời của y tá nhìn chăm chăm vào đồng máy móc ở đầu giường, anh sợ có việc gì phát sinh.

Nửa đêm Nhuệ Dương tỉnh, cả người cậu không còn chút khí lực, vết thương trên tay cũng khiến cậu một trận đau đớn, Cậu miễn cưỡng giương mí mắt lên, rũ mắt nhìn tay của mình.

Từ lúc một mình quay lại trần, tâm trạng của cậu không lúc nào là tốt cả. Trước mặt người khác đều phải kiềm chế cảm xúc của bản thân. Đến bây giờ cảm giác như muốn nói ra hết. cảm giác mệt mỏi, cả đêm lại mất ngủ. Cứ nghĩ đến bệnh tình của mình, nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm đó, còn có bức ảnh được gửi đến đó. cậu không có cách nào không chế tâm tình của mình.

Thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến chết, cậu cảm thấy cả người trở nên dễ dàng hơn, còn đường phía trước cũng không mơ hồ nữa. dường như cả người được giải thoát.

Trên cổ tay vết thương sâu đến tận xương, cậu còn tưởng rằng chính mình sẽ không bao giờ phải đối mặt với tất cả nữa, không ngờ đến bản thân còn có khả năng tỉnh lại.

Châu Sưởng nhìn cậu, mắt đỏ ửng

“Tại sao?” Anh thì thào mở miệng ” Em thà chết cũng không tin tưởng anh?”

Nhuệ Dương nhắm mắt, mệt mỏi không trả lời.

Châu Sưởng dựa vào ghế, anh muốn chạm vào cậu nhưng sợ cậu sẽ phản ứng kịch liệt, căn bản không dám tiến tới.

” Chờ sáng mai anh sẽ đưa em chuyển đến bệnh viện lớn, anh sẽ đi, em cố gắng chữa bệnh, anh sẽ không làm phiền em.” Nói xong anh liền nhắm chặt mắt, đây là lần đầu tiên anh khóc trước mặt cậu.

Đêm Nhuệ Dương tỉnh được một lúc lại hôn mê, Châu Sưởng ngồi bên cạnh nhìn cậu một đêm, nhất quyết không ngủ. Đầu óc một đám hỗn loạn, anh biết giữa bọn họ đã thực sự kết thúc. Đêm Nhuệ Dương dùng biện pháp kinh khủng nhất nói cho anh biết, bọn họ chính là không thể, cậu nguyện ý chết đi, cũng không cho anh thêm bất cứ cơ hội nào.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng, anh liền theo y tá đưa cậu lên xe cứu thương để chuyển viện. Tình trạng Nhuệ Dương có thể coi là ổn định, chỉ là lúc tỉnh liền mở mắt to, không có bất kỳ tâm tình gì, nhìn không ra cậu đang suy nghĩ cái gì, được một lúc lại hôn mê.

Bác sĩ tiếp nhận là bạn của Nhuệ Dương, đã giúp anh sắp xếp phòng bệnh, giới thiệu anh với bác sĩ trưởng để trao đổi tình hình của cậu.

Châu Sưởng không vội quay lại phòng bệnh, ngồi ở khu hút thuốc, một đêm không ngủ, mắt anh xuất hiện tơ máu rõ rệt, Bạn của anh ngồi bên cạnh thở dài ” Làm sao mà đến bước này?”

Châu Sưởng hút thuốc, không nói gì.

Vỗ vỗ vai anh, ” Tổ đã liên lạc bác sĩ khoa tâm lý, chờ cho cậu ổn định sẽ làm một cuộc kiểm tra tâm lý, buổi chiều tổ còn có việc, đi trước để chuẩn bị, có gì tổ sẽ liên lạc sau”

Châu Sưởng mệt mỏi gật đầu “Cảm ơn”

Đi đến cửa anh bạn liền quay lại nói tiếp ” hình như 2 ngày nay Tống Dương đang tìm đây, đến xem cậu ấy thế nào đi”

Vừa dứt lời xong thấy Châu Sưởng dơ nắm đấm, tỏ vẻ khó hiểu hẳn cũng quay người bước đi.

Đêm Nhuệ Dương đã lâu chưa ngủ một giấc sâu như vậy, lúc nào cũng chỉ chấp chờn mộng mị. Trong giấc mơ lúc nào cũng hiện lên một làn sương trắng, cậu luôn chạy, mồ hôi đầm đìa, thế nhưng chạy thế nào cũng không thoát ra khỏi được giấc mơ đó.

Những người trước đó đi cùng cậu từng người từng người đều đột nhiên biến mất, mẹ cậu qua đời, người cậu yêu cũng vì đuổi theo người mình yêu mà rời bỏ cậu, chỉ còn lại một mình cậu đơn độc. Cậu chạy quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, đến bản thân mình cũng không muốn thức tỉnh, cậu muốn mình mãi mãi chìm trong giấc ngủ.

Vậy mà lúc tỉnh dậy lại là bệnh viện, hai mắt đỏ ửng ngấn lệ, muốn vươn tay gạt đi những giọt nước mắt đơn độc đó thì mới phát hiện ra tay của bản thân không còn một chút khí lực.

Đột nhiên có một bàn tay ấm áp vươn tới, ngón tay nhẹ nhàng lau giọt nước mắt còn vương trên khóe mắt cậu. Nụ cười hiền lành khiến Nhuệ Dương không nhận được mỉm cười nhẹ nhàng

“Mẹ”

Ngồi cạnh giường bệnh một người phục nữ trung niên vỗ về lên chiếc chăn được đắp ngay ngắn trên người cậu: ” Con trai ngoan, có mệt không? Ngủ đi con”

“Mẹ”

Nhuệ Dương không muốn khóc nhưng trong lòng không kiềm được, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Thanh âm rất ôn nhu, như là bài hát khi còn bé mẹ cậu hát ru cậu ngủ vậy, Đàm Nhuệ Dương rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Nhìn cậu ngủ một lúc, không còn chau mày như trước nữa, người phụ nữ trung niên nở nụ cười nhẹ nhàng, đóng lại bệnh án đang cầm trong tay.

Châu Sưởng đứng ở bên cạnh một lúc, bây giờ mới bước tới ” Bác sĩ Khương”

Bác sĩ Khương gật đầu, nhỏ giọng nói ” Tình trạng của bệnh nhân tôi cũng đã nắm rõ, đợi cậu ấy tỉnh tôi sẽ làm một bài kiểm tra tâm lý cho cậu ấy, đến lúc đó tiến hành khai thông tâm lý đồng thời uống thuốc, bệnh sẽ nhanh chóng đỡ thôi”

“Làm phiền bác sĩ” Châu Sưởng bắt tay tiễn bác sĩ ra đến tận cửa.

Tuy là lúc trước anh hứa với Đàm Nhuệ Dương sau khi đưa cậu đến bệnh viện anh sẽ rời đi, thế nhưng nhìn tình trạng của cậu bây giờ, anh không an tâm đi.

Anh mời một người chăm sóc có chuyên môn tốt để chăm sóc Nhuệ Dương, lúc rảnh rỗi anh cũng sẽ ghé bệnh viện, nhưng tuyệt đối khi cậu tỉnh anh không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu, tuyệt đối không.

Anh cũng tắt luôn số điện thoại cá nhân, tình trạng bây giờ anh không mất thời gian chú ý đến những việc khác.

Kết quả xét nghiệm tủy phải chờ 1 tuần sau mới có, vì Nhuệ Dương không còn người thân, nên anh cũng tham gia hiến tủy. Khi cầm kết quả trong tay anh rất cuộc thử pharaoh nhẹ nhõm, có hai người có tủy thích hợp và một trong hai người đó chính là anh – Châu Sưởng

15. Chương 15: Thế Nhưng Chỉ Cần Gặp Cậu Một Lần, Nghe Được Tin Tức Của Cậu Trong Lòng Liền Cảm Thấy Tốt Lên Rất N

Mọi thứ đều được an bài rất thuận lợi, bởi vì tình trạng của Đàm Nhuệ Dương không thể kéo dài thêm được nữa, đối với cậu đã không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Đàm Nhuệ Dương vẫn đang trong thời gian tiến hành điều trị tâm lý, cũng có thể vì bác sĩ Khương rất giống mẫu thân cậu, cậu cũng không bài xích các phương pháp trị liệu mà còn có thể tùy tiện nói chuyện phiếm với bác sĩ. Tâm lý của cậu bây giờ cũng nhẹ nhàng rất nhiều, cũng đồng ý giải phẫu. Chỉ là người hiến tủy nhất định không xuất đầu lộ diện, nên cậu chỉ có thể thông qua bệnh viện để chuyển lời cảm ơn đến người đó.

Châu Sưởng đứng ngoài bệnh viện bồi hồi rất lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí bước vào.

Đàm Nhuệ Dương khép lại cuốn sách trên tay, quay đầu nhìn anh, cười nhẹ ” Anh đến rồi sao”

Châu Sưởng bước lại gần, kéo ghế ngồi sát cậu ” Anh nghe nói em đang chuẩn bị làm phẫu thuật ghép tủy”

“Cảm ơn anh, nếu không phải được anh giúp đỡ, mọi thứ sẽ không được thuận lợi như thế này”

Châu Sưởng vuốt nhẹ tóc, cười cười ” Không có gì, vừa đúng lúc viện trưởng có chút quen biết với ba anh, con trai ông ấy lại là bạn học của anh, nên nhờ giúp đỡ một tí chuyện này cũng là thuận tiện thôi”

Lúc nói chuyện anh luôn dán mắt lên cổ tay của cậu, những vết cắt trên cổ tay vẫn chưa liền hoàn toàn, lúc đó bị thương sâu đến tận gân nên bây giờ vẫn phải băng bó cẩn thận.

Nhuệ Dương cũng theo ánh mắt của anh mà nhìn, Châu Sưởng vội vã gấp gấp ” Xin lỗi”

“Đã không sao rồi” Nhuệ Dương nói rồi cúi đầu lấy dưới gối một tấm thẻ ngân hàng, ” Đây là tiền anh giúp em trả viện phí, trước giờ vẫn chưa có cơ hội để trả lại cho anh. Mật mã vẫn như cũ, anh vẫn còn nhớ chứ?”

Châu Sưởng sững sốt ngây ra một chút, nhìn cậu một hồi lâu mới cầm tấm thẻ ngân hàng, gật đầu ” Còn nhớ”

Nhuệ Dương cũng không nói gì nữa, cúi đầu sửa kéo chăn đắp lại nằm xuống.

“Tiểu Nhuệ”

Người đối diện mình vẫn không có phản ứng, Châu Sưởng tay cầm thẻ ngân hàng, miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Tiểu Nhuệ” Châu Sưởng lại tiếp tục gọi cậu.

Đàm Nhuệ Dương mới chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Châu Sưởng, một lát sau mới có phản ứng ” Anh gọi em sao?”

“Sau khi em làm phẫu thuật chắc anh không có nhiều thời gian đến thăm em thường xuyên, công ty điều anh đến nơi khác công tác, lần này đi chắc phải đi mấy tháng. Anh cũng có nói chuyện với bác sĩ Khương, bà ấy vẫn sẽ tiếp tục giúp em làm tâm lý trị liệu”

Đàm Nhuệ Dương trong lòng ko yên gật gật đầu.

“Anh đi đây”

Nhìn thấy Nhuệ Dương không có ý muốn trả lời, anh cũng đứng lên bước ra khỏi phòng bệnh. Quay đầu lại đóng cửa phòng bệnh, anh nhắm mắt đứng dựa vào tường, trong nháy mắt cả tâm ngội lạnh.

Nhuệ Dương thấy cửa phòng đóng chặt, quay đầu về phía cửa sổ, thần sắc mệt mỏi nhưng tâm trí từ từ bình tĩnh lại. Không gặp nhau nữa đối với bọn họ đều tốt.

Cậu và Châu Sưởng vốn dĩ không phải là những người cùng một thế giới. Cậu theo đuổi anh, đến lúc nhìn lại toàn thân đầy thương tích. Đến bây giờ chỉ nghĩ muốn có một cuộc sống an tĩnh, mặc dù không có người yêu bên cạnh nhưng ít nhất cậu có thể sống cuộc sống bình thần của mình.

Bây giờ tin hay không tin anh có thật sự yêu cậu hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.

Giải phẫu thành công, tình trạng hồi phục của Nhuệ Dương cũng không tệ.

Khi cậu xuất viện Châu Sưởng đứng xa nhìn theo, lòng tràn đầy vui mừng nhưng rốt cuộc cũng không có dũng khí xuất hiện trước mặt cậu

Hai năm sau

Nhuệ Dương vừa trở về từ thành phố A, mấy ngày trước cậu nhận được điện thoại của Trần Hạo, nói là sắp kết hôn, tối nay tổ chức tiệc rượu mừng. Đàm Nhuệ Dương vội đến nhà hàng, sau khi chuẩn bị tiền mừng, bước vào liền thấy Trần Hạo áo vest giày tây đứng ngay cửa.

“Sư phụ”

Cậu cười bước tới vỗ vỗ vai Trần Hạo ” Cũng nhanh quá đó ha”

Trần Hạo ho nhẹ một tiếng ” Cái này... là muốn lấy mạng đó, cả nhà ai cũng thúc giục”

Vừa nói vừa đưa Nhuệ Dương vào bàn nhập tiệc, ” Sư phụ ngồi đây trước đi, em đi chào hỏi khách, một lúc nữa chúng ta nói chuyện sau.”

Nhuệ Dương gạt đầu, lúc đó sau khi cậu phẫu thuật thành công, lại được trị liệu về tâm lý cùng lúc cậu cũng bắt đầu liên lạc lại với những người bạn trước kia, Trần Hào biết được bệnh tình của cậu cũng đã ổn định cũng không nhắc đến chuyện trước kia nữa, an phận tiếp tục làm việc ở tiệm.

Bản thân cậu cũng có một cuộc sống mới, cũng không gặp qua Châu Sướng lần nào. Thậm chí những chuyện xảy ra mấy năm vừa rồi cậu cũng ít khi nghĩ đến. Chỉ là thỉnh thoảng nhìn những vết thương trên cổ tay mới biết những gì bản thân trải qua không phải là một giấc mơ. Cậu đã từng rất yêu một người, chỉ là hiện tại người đó không còn bên cạnh nữa rồi.

Người người mời rượu khắp bàn, đến lượt cậu, Trần Hào đột nhiên đưa cậu một chén trà” sư phụ không thể uống rượu, thay bằng trà đi”

Sau khi uống một hơi cạn sạch Trần Hào giới thiệu vợ mình với cậu, Nhuệ Dương hí mắt một cái, chỉ là cảm thấy cô dâu ngày hôm có điểm nhìn quen quen.

Trần Hào cười to, nhỏ giọng bên tai cậu: ” là hoa khôi năm đó, nhớ không?”

“Cậu cũng bản lĩnh đó”

Trần Hào một tay đưa ly rượu cho rể phụ, một bên nói với cậu ” Năm đó em không lừa anh, lúc đó em thực sự rất thích anh. Nhưng.... Cảm ơn anh”

Lúc đó Nhuệ Dương không coi hấn là người gỡ cứu mạng mà ôm chặt, ngược lại còn thấy lúc đấy chưa lẩn sau liền dứt khỏi rời đi. Trên thực tế hấn cũng thấy rất đáng tiếc khi trong lúc Nhuệ Dương khó khăn nhất lại không thể bên cạnh cổ vũ cho cậu, nhưng mà người cùng giới duy nhất hấn có tình cảm bây giờ đang có cuộc sống rất tốt, điều đó cũng khiến lòng hấn thư thả rất nhiều.

Ăn xong tiệc rượu, vừa bước ra khỏi nhà hàng điện thoại của cậu liền vang lên.

Nhìn dãy số điện thoại quen thuộc cậu cười nhẹ nhàng ” Tiệc rượu vừa kết thúc, em đi gặp bác sĩ Khương một chút, chắc tối nay sẽ về kịp thôi”

“Để anh đến đón em” Điện thoại di động bên kia truyền đến một giọng nói ôn hòa, là người yêu hiện tại của cậu.

” Không cần đâu, anh nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai em qua gặp anh, mình cùng ăn trưa” Nhuệ Dương nói rồi cúp máy.

Cậu ở đây cũng có thêm nhiều bạn mới, người yêu bây giờ chính là nửa năm trước cậu được hội bạn giới thiệu, tuy rằng cũng không phải là tình yêu nồng nhiệt gì, chỉ là lâu lâu gặp mặt hẹn hò, cũng không phải một mình chán nản qua ngày.

Châu Sướng tan ca về nhà, anh vẫn ở tại căn hộ lúc trước cùng khi mà anh còn ở cùng với Nhuệ Dương, chỉ là ở đây không giống như lúc trước, trống rỗng vì chỉ còn một mình anh.

Anh cũng đã hơn 30 tuổi rồi, gia đình biết anh vẫn còn độc thân nên đối với anh cũng trở nên ôn hòa hơn. Mẹ anh lúc nào cũng giới thiệu cho anh hết mối này mối nọ, anh nghe lời mẹ lần nào cũng đồng ý đi xem mắt nhưng sau đó cũng không có tiếp tục liên lạc với ai.

Tổng Dương đến bây giờ cũng vẫn độc thân, bạn bè trong hội cũng hay đùa giỡn ghép đôi tìm cơ hội cho y gặp anh, nhưng về phía Châu Sướng thẳng thắn từ chối anh bây giờ cũng lười đi những bữa tiệc gặp mặt như vậy.

Anh cũng không thể trách những việc Tổng Dương đã làm, dù sao cũng chính anh gieo gió gặt bão. Nếu không phải ngay cả tình cảm bản thân anh cũng không thể nhận thức rõ ràng, bỏ qua tình cảm của người bên cạnh thì chuyện của anh và cậu cũng không đi đến bước như ngày hôm nay.

Châu Sướng đi vào bếp nấu mì, bưng mì đến vừa xem máy tính vừa anh.

Máy vừa mở, email mới cũng nhanh chóng hiện ra, là email về tình hình của Nhuệ Dương ở thành phố A

Khi vừa mới bắt đầu anh còn có thể hỏi thăm tình hình của cậu từ chỗ bác sĩ Khương, thế nhưng từ lúc tình hình bệnh tình cậu trở nên tốt hơn, cậu chỉ cần uống thuốc không cần trị liệu nữa thì bác sĩ Khương

cũng không có gì để báo cáo tình hình với anh. Có một khoảng thời gian anh không có được một chút tin tức nào về cậu, cả người lúc nào cũng nồn nóng không yên, mãi cho đến một năm trước khi anh đến thành phố A công tác vô tình gặp được Nhuệ Dương, lúc ấy anh mới cho người hỏi thăm tình hình của cậu.

Anh biết được cuộc sống của cậu đang dần ổn định, mở một tiệm mới, có người yêu mới, sớm đã không thêm quan tâm anh là ai nhưng anh vẫn không ngừng được muốn biết tin tức của cậu.

Mặc dù biết mình như vậy có vẻ như một tên điên đi rình rập người khác nhưng cơ bản là anh không dừng được.

Nhìn cậu và người khác tay trong tay, trong lòng liền khổ sở, thế nhưng chỉ cần gặp cậu một lần, nghe được tin tức của cậu trong lòng liền cảm thấy tốt lên rất nhiều.

Đã hai năm rồi, Châu Sướng cũng chỉ có thể nhìn cậu từ xa, khi cửa hàng mới khai trương, anh cũng giấu tên gửi đến một lẵng hoa nhưng cũng không có cách nào để bước vào. Lúc đó cũng nói rõ, là sẽ không bao giờ quấy rầy cậu, đã từng nói sẽ đối tốt với cậu nhưng lại không làm được, anh không muốn đến chuyện cuối cùng này cũng không thể thực hiện được.

Mỗi khi nhớ đến cậu, anh rốt cuộc vẫn không kiềm chế được tâm trí kích động liền lái xe đi cả đêm để gặp cậu.

Đến thành phố A, biết được người yêu của cậu cũng ở đây, thì hô hấp của anh cũng không còn dễ dàng nữa. Xe dừng ở ngoài tiệm, mãi đến chưa hôm sau anh mới nhìn thấy Nhuệ Dương đi ra từ cửa tiệm, lái xe đi ngang qua xe anh.

Châu Sướng tham lam nhìn với theo, đợi chiếc xe đi xa khuất tầm mắt, anh thở dài nhưng khóe miệng vẫn cong lên một chút.

Nếu như có báo ứng, vậy đích thị anh là một ví dụ thiết thực nhất, không hiểu được quý trọng người ngay trước mắt, kết quả là bây giờ tất cả những gì có liên quan đến cậu đều trở nên rất xa xỉ.

Lúc đang định lái xe đi Châu Sướng mới phát hiện không nổ máy được, anh ngồi một lúc, nhìn mấy tiệm sửa xe trên con đường này, nghĩ một lúc liền quyết định đi đến tiệm của Nhuệ Dương. Anh quyết định sửa xe ở đó.

Nhuệ Dương đứng dưới lầu công ty của Từ Minh, gọi điện thoại xong mới biết con người đó đã ngồi chờ mình ở tiệm cơm dưới lầu rồi. Từ Minh chính là người yêu của cậu bây giờ, cũng đã được nửa năm nay.

Vừa bước vào tiệm ăn, Từ Minh vẫy vẫy tay ra hiệu gọi cậu. Nhuệ Dương kéo ghế ngồi nói ” Trên đường kẹt xe nên em đến hơi chậm”

Từ Minh mỉm cười đưa thực đơn cho cậu ” không vội đâu, anh đã gọi cho em một phần cơm trưa rồi, em xem còn muốn ăn gì nữa không?”

“Cảm ơn anh” Nhuệ Dương xem qua thực đơn một chút, cũng không đặc biệt muốn ăn thêm gì nên cũng để thực đơn qua một bên.

Từ Minh cười nhẹ ” Cũng đã lâu rồi, sao em vẫn khách khí với anh vậy.” Y tháo mắt kính xuống lau nhẹ ” Đúng rồi, lần trước anh có nói với em về chuyện em dọn đến nhà anh ở, em suy nghĩ sao rồi?”

Nhuệ Dương hơi sững sốt ” Lúc khác nói đến đi, dạo này ở tiệm cũng đang rất nhiều việc ”

Cậu nói xong cúi nhẹ đầu, bàn tay vô thức xoay xoay nhẹ đồng hồ trên cổ tay phải, đang che vết sẹo ở đó. Nhìn Từ Minh vì cậu cự tuyệt có chút không vui, nên vội chuyển sang một chủ đề khác.

Từ Minh không phải lần đầu tiên nhắc đến chuyện này, nhưng Đàm Nhuệ Dương hết lần này đến lần khác tìm đủ các loại nguyên do từ chối y. Cậu đúng thực là đang hẹn họ với y, thế nhưng muốn cậu đối đãi với y như với Châu Sướng lúc trước, dọn đến ở cùng với y cậu chưa chuẩn bị tốt tâm lý để đi đến bước đó.

Nghe cậu nói sang chuyện khác, Từ Minh thở dài ” Em suy nghĩ thêm về chuyện này đi” nói đến nửa chừng y cũng bỏ giữa chừng.

Vừa lúc thức ăn vừa lên, Nhuệ Dương cười nhẹ ” Được rồi, chờ em giải quyết xong đồng việc này đã”

Buổi chiều Từ Minh phải đi ra ngoài có chút việc, xe của y hôm qua đã để ở tiệm của cậu sửa sang lại chút đỉnh, nên sau khi ăn cơm y quá giang xe cậu qua tiệm để lấy xe.

Trong tiệm làm ăn rất tốt, Nhuệ Dương sau khi vào tiệm liền nói nhân viên giao xe cho Từ Minh, y bước đến phía trước tính tiền, Nhuệ Dương kéo y lại vội nói

“Được rồi, đừng khó chịu với em nữa, nhanh đi gặp khách hàng đi”

Từ Minh bị cậu kéo ra phía ngoài, nhỏ giọng nói ” Chúng ta hẹn hò cũng đã hơn nửa năm nay, sao lúc nào em cũng khách khí với

anh như vậy, anh không giận được sao?”

Nhuệ Dương cười, vừa quay đầu tầm nhìn dừng lại trên chiếc xe đậu trước cửa tiệm, cậu sững sốt một chút liền nhận ra bằng số xe quen thuộc.

“Em sao vậy?” Từ Minh nhìn thấy cậu đứng đó không nhúc nhích, tay còn nắm chặt vạt áo của bản thân

” Em không sao” Cậu đẩy y đi liền nói ” Đừng giận nữa, sau khi tan ca em sẽ tìm anh”

Từ Minh nghe xong liền cảm thấy vui hơn, thừa lúc cậu còn đang đứng đó liền hôn lên má cậu ” Nói rõ rồi nha, tối nay qua nha anh đó”

16. Chương 16: Cậu Nghĩ Cậu Đã Không Còn Yêu Còn Người Đó Rồi

Sau khi tiễn Từ Minh đi, cậu đứng thẳng người, xoay người chậm rãi bước vào tiệm, cửa hàng này so với cái trước lớn hơn không ít, mặt tiền của tiệm sáng sủa rộng rãi rất nhiều. Bên trong rất đông khách và nhân viên, người mà vừa rời đi là người yêu của cậu, lớn hơn cậu hai tuổi, trông cũng sáng sủa dễ nhìn. Tuy thế nhưng tất cả đều là của cậu, ở đây không có ai nhìn mặt cậu lại nghĩ đến người khác, không có ai nắm tay cậu, vuốt má cậu nhưng lại nói cho cậu rằng trong tâm lại nghĩ đến người khác.

Những chuyện kia, không thể nghĩ thêm nữa, chỉ cần nghĩ thêm liền cảm giác trong tâm đặc biệt khó chịu, khó chịu đến không thở nổi.

Nhuệ Dương bước vào phòng khách, đang định bước lên lầu thì khựng lại. Cái người ngồi ở khu vực chờ kia, ánh mắt luôn dõi theo cậu, khi bị cậu phát hiện thì đột nhiên dời tầm mắt đi chỗ khác, rất nhanh giống như cậu học sinh nhỏ bị phát hiện đang làm chuyện gì xấu vậy.

Hai năm không gặp, anh không thay đổi một điểm nào, chỉ là có gầy hơn trước, không giống như trước đây thần sắc tràn đầy nhưng vẫn khiến cho người khác nhìn không dời mắt.

Châu Sướng nắm chặt tay, từ lúc Nhuệ Dương bước vào tiệm anh đã nhìn thấy, nhìn thấy cậu cười cười nói nói với một người khác, lại còn nhìn thấy người đó hôn cậu. Cái tên đeo mắt kiếng tầm thường đó, hôn lên người anh yêu nhất. Gần như anh muốn xông ra ngoài đâm cho người đó một trận nhưng rốt cuộc vẫn cố gắng bình tĩnh lại.

Sớm biết như thế, anh đã không tới, hà tất gì mà phải đến nhìn để khiến cho bản thân phải dằn vặt như vậy. Thế nhưng lại nghĩ dù sao cũng có thể nhìn, có thể biết cậu vẫn đang sống tốt, dù sao cũng tốt hơn là suốt ngày tự biên tự diễn suy nghĩ lung tung.

Trước mắt bỗng nhưng trở nên mơ hồ, Châu Sướng ngẩng đầu lên, mắt bỗng nhiên sáng rực, Nhuệ Dương hiện tại đang đứng trước mặt anh, khóe miệng cười tươi ” Hi, sao trùng hợp vậy”

Châu Sướng rối loạn cười, gật đầu ” Em cũng đến sửa xe hả?”

Nhuệ Dương cũng không muốn vạch trần anh, ” Không phải, đây là tiệm em hun vốn với bạn để mở “

Châu Sướng nhìn quanh, cảm thấy rất căng thẳng đảo mắt một vòng ” Cũng được đó “

Cậu gật đầu, " Anh ngồi đi, em vừa hồi rồi, xem anh sắp làm xong rồi. Em lên văn phòng trước". Nói xong liền vẩy vẩy tay không nhanh không chậm rồi đi.

Châu Sướng nhìn bóng lưng của cậu, Nhuệ Dương bình tĩnh như vậy, chào hỏi anh như là một người bạn bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa. Không giống như anh, cật lực chịu đựng nhưng vẫn là khẩn trương đến mức tay run rẩy không dừng được.

Xe rất nhanh được sửa xong, Châu Sướng trước khi đi cũng không nhận được mà nhìn vào trong tiệm một lần, không buông tha một ngõ ngách nào, thế nhưng từ khi cậu lên lầu liền không bước xuống nữa.

Nhuệ Dương dựa người trên ghế làm việc, đã cai thuốc rất lâu rồi nhưng lần này không nhận được lại hút, một điều rồi lại một điều không nhanh không chậm hút hơn nữa ngày, tâm trạng mới có thể bình tĩnh lại.

Sau khi tan việc, cậu trực tiếp đến nơi ở của Từ Minh, chìa khóa sớm đã đưa cho cậu nhưng thật ra cậu cũng chỉ mới đến có một hai lần. Nhắc đến việc này, đến bây giờ cậu cũng chưa bao giờ qua đêm ở nơi này, miễn bàn đến việc chuyện tiếp xúc thân thiết hơn với Từ Minh, mỗi lần cũng chỉ đến một giới hạn nhất định, cậu cũng phải kiên trì cái gì, chỉ là đối với Từ Minh vẫn là chưa từng phát sinh ham muốn.

Lúc Từ Minh trở về cậu đã chuẩn bị một bữa cơm tối thịnh soạn, ngồi ở phòng khách chờ y rồi.

"Anh về rồi " Nhuệ Dương nhìn y cười cười, kéo y vào bàn dùng cơm tối.

Thừa lúc Nhuệ Dương đang bày chén đĩa y vòng tay ôm cậu từ phía sau " Đêm nay ở lại, đừng đi nhé "

Nhuệ Dương nhắm mắt, ngờ nghệch đáp trả " Được rồi"

Hai người cùng dùng bữa, Nhuệ Dương mở một chai vang đỏ, uống một ngụm rồi quay qua nhìn Từ Minh, vươn người tới hôn y, đưa hết phần rượu trong miệng sang cho Từ Minh. Rượu đỏ theo khóe miệng cậu còn vương một ít, Từ Minh cười nhẹ một tiếng, hung hăng kéo cậu hôn thật sâu.

Trong phòng không khí thật ám muội, hai người quần áo xốc xếch nằm trên ghế salon, Từ Minh nhẹ nhàng bôi thuốc bôi trơn vào phía sau đột nhiên cậu giữ chặt tay y.

"Em làm sao vậy?"

Tim Nhuệ Dương bỗng nhiên đập mạnh, trong đầu ngập tràn hình ảnh con người mình đã gặp trong tiệm buổi chiều, thế nào cũng không xóa bỏ được

"Tiểu Dương..."

"Em có chút khó chịu, để lần sau đi" Nhuệ Dương toan đứng dậy, thấy hạ bộ của y đã cương cứng, lấy tay đụng nhẹ, " Để em dùng tay giúp anh"

Từ Minh đen mặt hất tay cậu ra đi thẳng vào phòng tắm.

Nhuệ Dương nhìn phòng khách hỗn loạn, đứng lên tìm quần áo của mình mặc vào, nhặt chai thuốc bôi trơn đóng nắp lại. Chai thuốc không phải vừa được mở hơn nữa lại dùng còn phân nửa, cậu nhú mi trực tiếp ném chai thuốc vào ngăn kéo không nói gì.

Dọn dẹp xong đồ đạc, cậu nằm ở salon phòng khác, một tay nhẹ nhàng vuốt ve vết xước trên cổ tay, dấu vết rất rõ ràng, thịt lồi lên một khối trong rất khó coi. cậu phải mua một cái đồng hồ bản lớn để che đi.

Bên trong phòng tắm vang lên tiếng nước xả, cậu suy nghĩ một lúc, thừa lúc Từ Minh chưa ra cậu nên đi về trước.

Trời ở ngoài tối đen mịt mờ, lại còn bắt đầu đổ mưa, Nhuệ Dương lên xe, mở cửa sổ xe, từng hạt mưa thuận theo gió nhẹ nhàng hất lên mặt cậu.

Nhuệ Dương lại dựa lưng vào ghế bắt đầu hút thuốc, hút xong thì gọi điện thoại cho Từ Minh, y không nghe máy, có vẻ lần này y thực sự rất tức giận. Nhuệ Dương không nói gì, cũng không gọi điện thoại nữa, nổ máy xe rời khỏi.

Lúc đầu, Nhuệ Dương phải uống rất nhiều thuốc, do đó ít nhiều đối với phương diện đó đều bị ảnh hưởng. Cho đến sau này, khi sức khỏe dần hồi phục thì cậu lại đối với cuộc sống đó đã quen rồi, cũng lười suy nghĩ xem bản thân có phải vì uống thuốc nên mới không có phát sinh dục vọng hay không.

Sau này qua bạn bè giới thiệu mới quen với Từ Minh, tự nhiên thì cũng sẽ nghĩ đến chuyện đó, chỉ có là nghĩ đến chuyện làm chuyện đó cùng Từ Minh cảm giác không được tự nhiên, bản thân cũng không thể nào cương lên được.

Nhuệ Dương sau khi trở về nhà, liền gọi cho Từ Minh, lần này thì y nghe điện thoại, ở bên kia đằng hắng hai tiếng, rộng lượng hỏi cậu ” Trời đang mưa, em về nhà chưa?”

“Em về rồi” Nhuệ Dương cúi đầu cười ” Chuyện tối này em xin lỗi”

Từ Minh im lặng một lúc lâu mới lên tiếng ” Thôi bỏ đi, em nghỉ ngơi đi ” nói rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Nhuệ Dương cũng ném điện thoại sang một bên, tắm rửa xong cũng lên giường nằm.

Cậu nhắm mắt lại, không thể khống chế sự xuất hiện của hình ảnh đó, dùng mọi cách cũng không thể xóa bỏ được, tựa như là những thước phim của phim truyền hình, vĩnh viễn ở đó mặc dù mơ hồ nhưng không thể xóa được. Trừ khi cắt bỏ đoạn phim, chỉ là nếu cắt bỏ thì cậu cũng biến mất.

Kì thật trong hai năm qua cậu rất ít khi nhớ đến những chuyện quá khứ, nghĩ nhiều nhất chính là về người mà cậu đã yêu. Chỉ là càng nghĩ đến cuối cùng thì lại mơ thấy anh, gương mặt anh cũng dần dần mơ hồ, đến lúc tỉnh dậy cũng chỉ là những khoảnh khắc mơ hồ, không giống như trước kia nhớ đến rõ từng nét khuôn mặt của con người đó.

Cậu nghĩ cậu đã không còn yêu còn người đó rồi.

Đã không yêu nữa, mặc dù cậu vẫn chưa thể tiếp nhận một người khác, thế nhưng cậu đã có khả năng bình tĩnh đối mặt với người cậu đã từng rất yêu.

Nhuệ Dương trần trọc rất lâu, cũng không biết qua bao lâu cậu mới chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy đã là buổi trưa ngày hôm sau, sau khi rửa mặt, cậu uống thuốc tâm lý. Hai năm trước cậu đã dùng uống, nhưng bệnh tình đôi lúc lại bộc phát, nên sau này cậu phải uống thường kì.

Hôm nay là cuối tuần, cậu cũng không ra tiệm, sau khi dọn dẹp quyết định qua nhà Từ Minh. Chuyện tối qua đối với Từ Minh thật lòng cậu thấy có chút hổ thẹn, tuy là không thể với Từ Minh yêu đương thăm thiết, nhưng chí ít cũng có thể ổn định cuộc sống sau này.

Nhuệ Dương mua một phần cơm ở dưới lầu, trực tiếp lên mở cửa.

Khi cậu bước vào nhà, chỉ là đứng ở cửa khựng lại vài giây, liền nhanh chóng bước ra.

Căn nhà này tuy rằng cậu chưa quen thuộc, thế nhưng đóng quần áo đồ dùng hỗn loại ở ngay cửa, kể cả đôi giày lạ ở ngay cửa cậu cũng biết rõ ràng là không phải của Từ Minh, không cần suy nghĩ cậu cũng biết tối qua sau khi rời đi ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Trên thực tế trong lòng cậu cũng rất rõ. cậu không ham muốn, không có nghĩa là Từ Minh phải cùng cậu mà kiểm chế ham muốn.

17. Chương 17

Đàn Nhuệ Dương yên tĩnh đóng cửa, đứng dựa một hồi liền xuống lầu lên xe.

Hắn ngồi trên xe lấy ra phần cơm vừa mua, từng miếng to miếng to nuốt vào miệng. Cứ ăn như vậy hy vọng sẽ khống chế được nước mắt đừng rơi. Trong lòng cậu trở nên hoảng loạn, nhưng hình ảnh của mấy năm về trước từng chút từng chút một lại hiện ra.

” Xin lỗi... xin lỗi, anh sẽ đối với em thật tốt”

.....

” Anh yêu em”

.....

” Anh chờ em gần 10 năm rồi”

.....

” Em ngốc nghếch cái gì vậy, anh biết em là Đàm Nhuệ Dương, là Dương Dương của anh ”

.....

” Dương Dương.... Tống Dương, là em sao? Tống Dương”

.....

Châu Sương uống say nằm cạnh cậu, hưng hăng vùi mặt vào người cậu nhưng trong miệng gọi lại chính là tên của người khác.

Nếu như em không giống cậu ấy, anh có thể yêu em không?

Điện thoại nhanh chóng vang lên kéo Nhuệ Dương quay trở về hiện tại. Cậu cảm thấy dạ dày thật khó chịu, vội vàng phun hết cơm trong miệng ra, uống hộp nước súc miệng rồi mới nghe điện thoại.

” Em đang ở đâu?” Đầu dây bên kia giọng Từ Minh lười biếng nói

Cậu xoa xoa trán, mệt mỏi ” Ở dưới lầu nhà anh”

Điện thoại bên kia truyền đến một loạt âm thanh hoảng loạn, Từ Minh vội vàng nói ” Sao tự nhiên lại đến, em chờ anh một chút, anh lập tức đi xuống”

” Không cần đâu”

” Tiểu Dương...” Từ Minh trầm mặc một hồi, thử dò xét hỏi ” Em đã lên nhà rồi sao?”

” Đã lên”

Bên kia lại truyền đến một loạt âm thanh gấp gáp của bước chân, không lâu sau điện thoại liền cúp.

Nhuệ Dương dọn dẹp sạch sẽ trong xe, đang chuẩn bị đi thì thấy Nhuệ Dương từ trong tòa nhà chạy ra.

Trên người y chỉ khoác một áo khoác lớn, tùy tiện mặc một cái quần đùi, đứng trước lầu lạnh run. Nhuệ Dương nhấn còi xe ra hiệu, y thấy xe liền chạy qua trực tiếp vào xe.

Y dồn dập thở hổn hển một hồi, mới hỏi cậu ” Đều nhìn thấy hết?”

Nhuệ Dương gật đầu cười có chút bất đắc dĩ: ” Xem ra có lẽ em phải gọi điện thoại cho anh trước khi đến”

Từ Minh vò đầu, hình tượng khí chất ôn nhu trước mắt Nhuệ Dương đã không còn nữa, cười khổ:” là người bạn cũ của anh”

” Vẫn liên lạc sao?”

” Liên lạc một vài lần”

Đàm Nhuệ Dương từ trong ngăn kéo lại đốt thuốc, dựa vào ghế hút.

Từ Minh cũng đang tâm phiền ý loạn, sự tình đã như vậy y có giải thích gì cũng là dư thừa. Y thực tâm đối với cậu là có tình cảm, về ngoài cũng rất ưa nhìn, tâm tính lại hiền lành, là một đối tượng gặp gỡ tốt, y thật lòng muốn cùng cậu yên lành đi tiếp quãng đường sau này, cũng nghĩ tới giữa bọn họ cũng không thể có chuyện chia tay đau khổ gì gì đó, nhưng cơ bản không ngờ đến hai người lại bị vướng vào tình trạng khó xử này.

” Tiểu Dương, không phải là em không tốt, nhưng em đối với anh thực sự rất lạnh nhạt, nhiều lúc anh thực sự không biết trong lòng em đang nghĩ đến ai, nhưng anh khẳng định người đó không phải là anh”

Nhuệ Dương quay đầu nhìn y, đến lúc tàn thuốc cháy xém đến tay mới nói ” Xin lỗi”

” Thôi bỏ đi” Từ Minh vỗ vỗ vai cậu, ” Việc này anh cũng không đúng, hai ta tám lạng nửa cân, cứ tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa gì, anh lên nhà trước ”

Đám Nhuệ Dương gạt đầu, nhìn Từ Minh đóng cửa xuống xe cũng không quay đầu nhìn lại cứ thế đi lên lầu.

Cậu xoa xoa ngực mình, nơi đó rất bí bách, liền lái xe đi dạo hơn nửa thành phố rồi mới trở về nhà. Về chuyện tình cảm, chính cậu cũng lười suy nghĩ, cậu thực sự không yêu Từ Minh, thế nhưng chuyện lúc này vẫn như khối đá đè nặng trong tâm cậu. Khó chịu không thể nói ra được.

Như là cậu kinh doanh được hai năm một cuộc sống mới, đột nhiên lại quay về thời điểm xuất phát, hoặc có thể nói cậu chưa từng bắt đầu, là bản thân tự bày ra cho bản thân một cục diện, tự bước vào không muốn bước ra. Nhưng cậu vẫn chỉ có thể ở trong đó nằm mơ, khi tỉnh lại cậu vẫn chỉ đơn độc một mình.

Trong quán bar âm thanh tạp nham vang lên, trên sân khấu nhỏ cũng có một vài MB đang uốn éo khoa tay múa chân, phía dưới truyền đến hàng loạt tiếng huýt gió và hoan hô. Châu Sướng ngồi một mình ở quầy bar, đối với những chuyện đó không chút hứng thú. Một hơi uống hết rượu trong ly, gõ gõ lên bàn ra hiệu cho phục vụ lên thêm rượu cho anh.

Hôm nay sau khi tan việc, mẹ anh lại sắp xếp cho anh đi xem mắt, đối phương là con gái của một người bạn của mẹ anh. Châu Sướng theo thường lệ đưa người đó đi ăn một bữa cơm sau khi trả tiền liền rời đi.

Anh cũng nghĩ qua về việc đi theo con đường mà gia đình sắp xếp, tìm kiếm một người con gái thích hợp, kết hôn sinh con, an an tĩnh tĩnh bình đạm đi hết đời. Thế nhưng trong lòng lúc nào cũng như có một cái gai, vẫn là không cam tâm. Anh còn muốn cùng với người kia, mặc dù là không thể nhưng ít nhất anh cũng có thể theo dõi cuộc sống của cậu, nếu như anh kết hôn, thì đến lý do để đi gặp người kia cũng trở nên xa vời.

Phục vụ lại đưa cho anh thêm một ly rượu, Châu Sướng đang định vươn tay lấy thì lại bị người vừa đi tới kéo bên cầm lấy. Anh có chút không vui, quay lại nhìn, thì thấy Tống Dương rõ ràng ngồi bên cạnh anh, trong tay cầm ly rượu của anh đưa lên miệng nhấp một hơi.

Châu Sướng hí mắt nhìn, khuôn mặt giống đến bảy tám phần này khiến anh trong nháy mắt trở nên thất thần.

Hai năm nay anh cũng không gặp Tống Dương mấy, gặp thì anh cũng không biết nói gì nhiều. Năm đó vì đi sai một bước đã khiến anh mất rất nhiều. Anh không muốn tiếp tục dây dưa mối quan hệ của ba người. Mặc dù là rất giống, anh cũng không muốn một lần nữa qua Tống Dương lại nhớ đến khuôn mặt của Nhuệ Dương, đã sai một lần anh không muốn tiếp tục sai thêm lần nữa.

Tống Dương hất cằm, miệng cong lên một tia cười, chào hỏi Châu Sướng

Châu Sướng từ trong túi lấy ra bao thuốc bắt đầu hút ” Em ở lại chơi anh đi trước ”

Tống Dương cười một tiếng ” Lâu lắm không gặp nhau, sao không ở lại tâm sự?”

” Trò chuyện cái gì?” Châu Sướng hít một hơi thuốc, móc bóp ra trả tiền cho nhân viên, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Tống Dương lại một hơi uống hết ly rượu ” Em còn tưởng anh cả đời này cầm dục luôn chứ, không phải đến đây tìm MB sao?”

Y nói rồi liền đứng trước mặt anh, ngực của hai người như là dính vào nhau ” Cùng nhau được không?”

Châu Sướng cười nhẹ, ngậm thuốc đi ra ngoài. Tống Dương nhìn thấy vậy nhún nhún vai cũng không đuổi theo liền tiến sân khấu nhỏ. Phía dưới rất nhanh truyền đến một trận nhiệt liệt hoan hô, Châu Sướng tựa ở cửa quay đầu nhìn lại. Tống Dương đứng ở sân khấu uốn éo thân thể, cao hứng cởi áo ném xuống đám người đứng phía dưới.

Thấy Châu Sướng quay đầu lại, khoe miệng y cong lên, nhảy điên loạn, xoay người ôm chầm người đứng kế bên hôn xuống. Chờ đến lúc y buông người đó ra, thì anh đã sớm rời đi từ lúc nào rồi. Trong mắt y một mảnh cô đơn thể nhưng rất nhanh cũng qua đi, y liền hòa mình vào không khí xung quanh.

Châu Sướng đứng ngoài quán bar, một trận gió lạnh thổi qua, hắn mặc áo khoác đứng chờ taxi. Anh cũng loáng thoáng nghe được Tống Dương hai năm nay không mấy về nhà. thường xuyên chơi bời bên ngoài. Chỉ là anh không nghĩ đến y có thể chơi điên đến mức vậy. Nhóm bạn của anh vốn dĩ cũng rất chơi bời nhưng bọn họ luôn có cái giới hạn của mình. Cũng toàn là con cháu nhà quyền thế, ít nhiều cũng nên có chút đàng hoàng, không thể làm loạn.

Chỉ là Tống Dương đi đến bước này ít nhiều gì cũng vì anh, nghĩ một lúc, ngăn chặn bản thân nghĩ về những chuyện lúc trước. Tống Dương cũng là người trưởng thành, còn đường là do mình chọn. Huống chi, không cần biết là còn bao nhiêu khả năng anh cũng không muốn tạo ra hiểu lầm gì với Nhuệ Dương.

Châu Sướng bắt được xe, sau khi lên xe liền gọi điện thoại cho một người bạn khác, kêu họ đến đón Y.

Taxi chạy về đến khu nhà quen thuộc, anh trả tiền liền xuống xe. Anh uống không nhiều lắm, ngồi trên xe gió thổi lạnh cũng khiến anh tỉnh táo lại không ít.

Anh đứng ở dưới lầu chuẩn bị bấm mật mã để vào nhà, tùy ý đưa mắt nhìn sang bên cạnh. Có một chiếc xe dừng bên đường, số xe giống y hệt với xe của Nhuệ Dương đang chạy bây giờ, híp mắt nhìn một hồi lâu, xuyên thấu qua cửa kính xe đã đóng, anh thấy được người ngồi trong xe có gò má cực kì giống cậu.

Châu Sướng ngăn người, tưởng chính bản thân uống quá nhiều trở nên hoa mắt. Người trong xe hình như ý thức được có người nhìn chăm chú vào mình, quay đầu nhìn thoáng qua.

Chỉ một ánh mắt, cả hai người đều ngây ra một lúc.

Nhuệ Dương trong tay còn kẹp thuốc đang hút dở, liền vội vàng ném thuốc vào gạt tàn, nổ máy xe chạy đi.

Châu Sướng lúc này phải có phản ứng, theo bản năng chạy đuổi theo sau xe. Kết quả xe càng lái càng nhanh, rất nhanh thì biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Anh chạy đến mặt đỏ đến mang tai, chống tay thở hổn hển, trong lòng hứng phần không chịu được, Nhuệ Dương đến tìm mình? cậu muốn gặp mình sao? Nhuệ Dương là nhớ mình sao?

Nhuệ Dương tay nắm chắc vô lăng nhưng vẫn không hết run trong tâm rất loạn. Mặc dù biết Châu Sướng căn bản là không đuổi theo kịp nhưng cậu vẫn một chân đạp ga vượt cả đèn đỏ chạy về phía trước.

Hôm nay cậu đến chỗ bác sĩ Khương tái khám, sau đó không biết thế nào lại chạy xe đến tận nơi này. Cậu cơ bản không nghĩ là sẽ gặp anh ở đây, tâm ý cảm thấy phiền phức liền dừng xe hút mấy điếu thuốc, không ngờ đến lại bị Châu Sướng bắt gặp.

Nhìn thấy anh trong nháy mắt trong đầu cậu trở nên trống rỗng, giống như là đứa trẻ lấy trộm đồ nhưng bị bắt gặp, theo bản năng liền chạy đi.

18. Chương 18

Nhuệ Dương chạy mấy vòng thành phố, rồi chạy suốt đêm về thẳng chỗ cậu đang ở.

Về đến nhà thì trời cũng đã sáng, cậu chạy xe cả một đêm, mệt mỏi không chịu được, tùy tiện tắm rửa một tí, còn chưa kịp nghĩ về cuộc gặp gỡ vô tình với Châu Sướng thì điện thoại đã reo lên một hồi chuông dài.

Người gọi đến là công an khu vực ở nhà cũ, có lẽ đã xảy ra chuyện gì.

Nhà ở quê cậu cũng đã cũ lắm rồi, ở đó đa phần là người gia sinh sống, thanh niên lớn lên ở đó học xong đều đi khắp các nơi làm việc sinh sống. Buổi tối mùa đông thật lạnh, một số gia đình vì tiết kiệm tiền, không dùng đến máy điều hòa nên nhóm lò than cũ để sưởi ấm. Hàng xóm ngay sát vách nhà cậu vì quên tắt lửa

cả một buổi tối, bình thường thì cũng không có chuyện gì, nhưng hôm nay gió lại thổi rất to. Lửa cứ như thế mà hắt qua nhà cậu rất nhanh thiêu rụi sạch.

Ba năm nay lần đầu tiên Châu Sưởng mới có một giấc ngủ thật an ổn. Trong mơ anh thấy cậu đã không còn lạnh mặt mà đối với anh đã nở một nụ cười dù chỉ là một chút, tựa như thời gian trước khi họ sống cùng nhau.

Châu Sưởng ôm chần, cùng cười cười theo, khóe mắt có chút ướt. Kiếp này, nếu chia tay như vậy, thật là đáng tiếc.

Anh tăng ca liên tục hai ngày, xử lý hết công việc đang dở dang, xin nghỉ phép hai ngày. Liền lái xe đi đến thành phố cậu đang ở. Chỉ cần có một chút hy vọng, anh cũng sẽ vững chắc nắm lấy. Năm đó nếu không phải người đó quyết liệt muốn đoạn tuyệt tất cả với anh, thì làm sao anh có thể dễ dàng buông tay mà rời đi như vậy.

Chỉ là khi đến nơi Châu Sưởng không tìm thấy cậu, đợi chờ rất lâu liền hỏi nhân viên ở đó thì mới biết cậu đã về quê nhà rồi.

Anh một giây cũng không muốn chậm trễ, anh thực sự rất muốn gặp cậu, dù chỉ là đứng xa nhìn cậu. Anh cũng biết chuyện này không thể gấp gáp được nhưng ít nhất anh muốn cậu biết anh vẫn còn yêu cậu rất nhiều, anh không có ai khác không hề thay đổi.

Nhưng đợi chờ anh ở quê lại là một căn nhà đã bị thiêu rụi, đại hỏa đêm qua đã khiến cho bầu không khí bây giờ cực kì bụi bặm, người nhân viên dọn dẹp vệ sinh phải mang mấy lớp khẩu trang.

Châu Sưởng không chạy xe đến trước nhà mà dừng ở ngoài bãi đầu xe, rút chìa khóa vội vàng chạy đến. Tuy rằng anh đến đây không thường xuyên nhưng chỉ cần nhìn là anh cũng nhận ra là nhà cũ của Nhuệ Dương, toàn bộ tường ngoài bị hun khói đen như mực, cửa sổ sớm bị đốt rụi không cần đi vào anh cũng tưởng tượng ra được cảnh tượng bên trong vô cùng thê thảm. Trong tâm anh đột nhiên trầm lại một chút, cầm điện thoại lên mới nhớ ra đến số điện thoại của cậu anh cũng không có. Anh đành phải ngồi bên ven đường chờ một lúc, cũng chẳng thấy ai liên lạc đến xung quanh hỏi thăm, mới biết được cậu đang ở đồn công an, sau khi hỏi địa chỉ chính xác liền chạy tới.

Vừa đến cửa đồn công an thì thấy Nhuệ Dương từ bên trong đi ra.

Trông cậu sắc mặt tái nhợt, hai con mắt tràn đầy tơ máu, còn lún phún râu vì mấy ngày không cạo, thoát nhìn cũng biết mất ngày nay chắc chắn không được nghỉ ngơi tốt, vừa mệt vừa buồn ngủ.

Nhuệ Dương ra khỏi cửa một lúc mới nhìn thấy anh đang đứng ở đó, cậu mệt mỏi vuốt mặt ” Sao anh lại tới đây?” nói xong cũng đứng dựa vào cửa, cúi đầu hút thuốc trên tay.

Thanh âm có chút khàn khàn, khiến cho Châu Sưởng tự nhiên lại cảm thấy cực kì đau lòng.

Châu Sưởng hít một hơi thật sâu, anh thầm nghĩ muốn ôm chặt cậu, trong lòng nghĩ vậy anh liền hành động như vậy. Anh giữ chặt vai Nhuệ Dương, kéo cậu dựa trên vai mình không nói một câu mà ôm chặt cậu.

Nhuệ Dương cũng không muốn đẩy anh ra, từ từ nhắm mắt yên lặng mà dựa vào anh. Cúi mặt khiến anh không nhìn rõ, khóe mắt cậu đỏ ửng lên, căn nhà mẹ cậu để lại cũng đã không còn nữa. Tuy rằng Nhuệ Dương không nói ra, nhưng việc Châu Sưởng đến cũng khiến tâm cậu ổn định lên rất nhiều, như là đột nhiên có một nơi để dựa vào.

Trên đường về nhà, Châu Sưởng chỉ lẳng lặng đi theo sau lưng cậu, một bụng lời an ủi khi nhìn thấy cậu anh không thể thốt ra được dù chỉ một câu, anh chỉ muốn ở bên cạnh cậu lúc này.

Trong nhà tối đen, cậu bước vào, đồ đạc trong phòng ngủ của mẹ cậu đã không còn hình dạng như trước. Nhuệ Dương đứng trước tủ quần áo, tìm thấy album ảnh hồi xưa ở nhà, tấm hình chụp mẹ cậu lúc trẻ bị cháy chỉ còn một nửa. Cậu thận trọng lấy ra, quỳ xuống lấy áo lau thật sạch liền cất vào ví của mình.

Châu Sưởng quỳ bên cạnh nhìn cậu, trong hình người phụ nữ có cặp chân mày tinh xảo rất giống Nhuệ Dương, khác hẳn với tấm hình trắng đen trên tấm bia mà anh đã từng thấy.

Anh đặt tay lên vai cậu bóp nhẹ, Nhuệ Dương cúi đầu, lúc nói chuyện thanh âm có chút nghẹn ngào ” Lúc còn nhỏ em đã không có ba, mẹ em cũng không lấy ai, một mình mẹ nuôi em lớn, tưởng như thêm vài năm nữa có thể hưởng phúc tuổi già, kết quả lại bị bệnh rồi mất”. Cậu nhắm mắt ” Cũng bị bệnh giống em, nhưng lúc đó điều kiện không tốt như bây giờ, trong nhà lại không có tiền, không thể làm phẫu thuật. Lúc còn sống thì em là gánh nặng của bà, người đi rồi đến căn nhà bà để lại em cũng không giữ được.”

Nghe Nhuệ Dương nói, Châu Sưởng thương tâm đến khó chịu, anh nhớ lại thời gian lúc cậu chờ đợi kết quả sức khỏe, thì cả ngày lúc nào anh cũng chạy đi tìm Tống Dương. Khi đó con người này tuyệt vọng đến mức nào, thậm chí anh còn đâm thêm một dao vào tâm cậu khiến cho cậu không còn lối thoát.

Châu Sưởng nhẹ nhàng xoa tóc cậu, đem cậu vùi vào lồng ngực mình ” Đây là ngoài ý muốn, không thể trách em được”

Nhuệ Dương cũng không nói thêm gì, anh cảm nhận được đôi vai nhỏ của cậu khẽ run lên, ôm chặt lấy cậu vào lòng, phần áo trước ngực anh ướt một mảnh.

Châu Sưởng nghiêng mặt nhìn cậu, khẽ vuốt tóc cậu, anh lúc này cũng không có cách nào nói những tâm sự từ đáy lòng mình, anh không muốn tạo thêm áp lực cho Nhuệ Dương. cũng không có tâm trạng suy nghĩ về những gút mắc trong chuyện tình cảm của hai người, anh chỉ muốn ở bên cậu, không để cậu giống như mấy năm trước, chỉ vì không có lý do sinh tồn nên đi đến bước đường tuyệt vọng đó.

Đợi đến lúc ra khỏi nhà trời cũng đã tối, Nhuệ Dương cũng không muốn nhắc anh về nhà, đương nhiên anh cũng sẽ không nói đến chuyện đó, im lặng đi theo cậu đến khách sạn, mỗi người thuê một phòng.

Nhuệ Dương mất ngày nay mệt mỏi không chịu được, về đến phòng tắm rửa sơ liền leo lên giường ngủ. Châu Sưởng ở ngay phòng sát bên. Anh yên lặng nghe tiếng nước tí tách vang lên ở phòng bên kia, nghe âm thanh đi tới đi lui cũng phòng bên kia, tiếc nuối nhắm mắt lại, đối với anh mà nói, biết được người kia ở sát bên, nghe thấy âm thanh của người đó, trong lòng anh đã cảm thấy rất thỏa mãn, hưng phấn tràn trề.

Sang đến ngày hôm sau, mọi thủ tục cũng đã giải quyết ổn thỏa, Nhuệ Dương cũng phải về xem tiệm của mình. Cả hai cùng lái xe về, đi đến đoạn ngã ba về hai thành phố thì Châu Sưởng theo quán tính muốn đi theo Nhuệ Dương về nhà cậu. Châu Sưởng vừa đánh lái theo thì xe của cậu ở phía trước từ từ dừng lại. Cậu mở cửa sổ, anh vội dừng xe chạy qua xem có chuyện gì.

Nhuệ Dương vừa định xuống xe nhìn thấy anh đang chạy tới thì cũng ngồi chờ anh.

” Cảm ơn anh”

Châu Sưởng chống tay ở thành xe, cúi người nhìn cậu có chút không yên lòng ” Để anh đưa em về”

Cậu cười nhẹ ” Không cần đâu, em không sao, không muốn cản trở thời gian của anh”

Châu Sưởng còn muốn kiên trì nói tiếp đột nhiên nhớ ra cậu còn có người ở phía đó chờ, cũng không phải chỉ có mình anh, cười khổ ” Vậy em đi cẩn thận”

Nhuệ Dương gật gật đầu

Châu Sưởng vuốt tóc hời, ý tứ muốn thăm dò: Trong nhà có chuyện lớn như vậy mà người kia không đi cùng em sao?”

Cậu mở mắt lớn nhìn anh, nghĩ một lúc mới ý thức được người mà Châu Sưởng đang đề cập tới, cậu nhún vai ” em chỉ có một mình”

Châu Sưởng chậm rãi nở nụ cười, rất vui mừng nhưng phải cố gắng giấu đi, nhìn trông rất hài hước.

Nhuệ Dương vẫy tay chào anh ” Em đi trước”

Châu Sưởng đứng thẳng người nhìn cậu đi một đoạn mới lên xe trở về. Anh hít một hơi thật sâu, lâu rồi không có tâm trạng vui như vậy, từng bước từng bước cẩn thận, tuy là nghĩ đến con đường phía trước rất nhiều trắc trở nhưng cơ bản vẫn không ngăn được khóe miệng đang tươi cười của anh.

19. Chương 19

Châu Sưởng lái xe trở về nhà, trong lòng cảm thấy mấy năm nay chưa bao giờ nhẹ nhõm như bây giờ. Hoặc có thể nói, anh sống hơn ba mươi năm nay chưa trải nghiệm qua cảm giác này bao giờ, cái loại cảm trong giấc trong khổ lại xen lẫn một tia ngọt ngào. Mơ hồ chờ mong nhưng bảy tám phần căng thẳng khiến cho cả người anh trở ra không ít.

Lúc trước anh cùng với Nhuệ Dương ở cùng nhau cũng chỉ là thuận theo tự nhiên, Nhuệ Dương thích anh, anh thì thích cậu vì cậu có khuôn mặt giống Tổng Dương, không có tổ tính, không có thể non hèn biển, một lần gặp nhau sau đó liền lên giường, ổn định thì tự nhiên như vậy mà dọn đến ở chung với nhau.

Bây giờ anh lại càng không nhớ rõ khoảng thời gian mình thích Tổng Dương cảm giác như thế nào, lúc biết được hướng tính của mình, thì người gần gũi thân thiết với mình nhất là Tổng Dương, như là nói với bản thân rằng mình thích Tổng Dương, không giải thích được cứ như vậy là thích thôi.

Lần đầu tiên trải qua cảm giác vui mừng nhưng lại cũng có tí bất an, như là anh có thể đến gần cậu là một đại ân do cậu ban cho vậy.

Lái xe được một lúc thì trời bắt đầu có tuyết. Châu Sưởng bật nhạc, mỗi bài hát vang lên như được chọn sẵn vậy rất phù hợp với tâm trạng của anh bây giờ. Sợ hãi, hưng phấn, rồi lại vì con người ở xa kia mà bất an, vì bất an mà lo lắng.

Tuyết càng lúc rơi càng nhiều, Châu Sưởng một bên nghe nhạc, một bên suy nghĩ về mấy ngày anh ở bên cạnh cậu, nhớ đến nhiệt độ của cơ thể cậu khi dựa vào anh, âm điệu khi cậu nói, từ đầu đến cuối anh đều nhớ.

Anh biết những hồi ức ngắn ngủi này có thể giúp anh sống qua những ngày tháng tiếp theo không có cậu bên cạnh, anh cũng biết những hồi ức này có được vì chuyện không vui của cậu, nhưng anh cũng không ngăn được bản thân.

Vì quá yêu, mỗi khắc mỗi giây đều trở nên quý giá, anh không nỡ không nghĩ tới.

Suy nghĩ chuyên tâm quá mức, Châu Sưởng không để ý đến tốc độ của chiếc xe đi phía trước dần chậm lại, đến lúc ngừng hẳn thì anh vội vã đạp thắng nhưng vẫn không kịp, trực tiếp đâm thẳng vào đuôi xe của người ta.

Cái ngày mà hai người gặp nhau ở quê cậu, Nhuệ Dương cũng không hỏi anh tại sao lại xuất hiện ở đây, cậu biết là Châu Sưởng đến tìm cậu, nhưng để tránh cho cả hai khó xử, cậu cũng không vạch trần anh làm gì.

Đến hôm nay có thể bình thường đối mặt với Châu Sưởng, hai người gặp nhau như hai người bạn cũ đối với cậu mà nói là giới hạn cuối cùng rồi. Cậu không muốn đâm lên vết xe đổ của chính mình, nhưng trong lòng cậu vẫn ánh lên một tia hy vọng có thể cùng anh gương vỡ lại lành. Cho nên lúc vừa khỏi bệnh cậu liền rời thành phố đến nơi khác dốc sức trong nhiều năm để bắt đầu lại từ đầu.

Mặc dù cậu biết biểu hiện bình tĩnh này chỉ là vẻ bề ngoài giả tạo mà cậu đang cố gắng tạo ra, mặc dù cậu biết cuộc sống mới này chỉ là một giấc mộng do tự mình biên kịch lên nhưng cậu vẫn không muốn thoát ra, không muốn tỉnh dậy.

Cậu ở trong giấc mộng đó không yêu Châu Sưởng, cậu sống rất tốt.

Tình trạng của cậu hai năm nay cũng không phải là tốt lắm, bệnh tình lúc tốt lúc xấu, đến bây giờ hầu như mỗi ngày cậu đều phải uống thuốc. Mà chuyện chấy cắn nhà đó lại khiến cho cậu thêm phiền muộn, không có tâm trạng làm việc, buổi tối không thể ngủ được. Nghiệm trọng nhất là có những lúc cậu cảm giác như khí quản của mình có ai bóp nghẹn, không thể thở nổi.

Cậu ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, bản thân cũng không muốn như hai năm trước nằm vậy chờ chết. Cậu liền gọi điện thoại cho bác sĩ Khương đặt cuộc hẹn khám bệnh rồi lại lái xe qua bên đó.

Mối quan hệ của anh và cậu ngoài trừ bản thân hai người họ thì bác sĩ Khương là người ngoài biết rõ nhất. Sau khi nói chuyện với Nhuệ Dương lại thở dài. Xét đến cùng nguyên nhân bệnh vẫn là chuyện năm đó.

Bệnh nhân chính là không muốn buông bỏ để đi tiếp, có dùng nhiều thuốc hay làm nhiều lần trị liệu cũng không có tác dụng gì.

Mà có thể khiến cho cậu hoàn toàn hồi bệnh từ đầu đến cuối chỉ có thể là người đó.

Khi Nhuệ Dương cầm thuốc chuẩn bị đi thì học sinh của bác sĩ Khương bước vào, người đó là bạn của Châu Sướng. năm đó chính hắn giúp đỡ mới tìm bác sĩ Khương trị liệu cho cậu.

Hắn vừa vào cửa, nhìn thấy Nhuệ Dương, tùy ý hỏi vài câu lại nói:” Vừa lúc Châu Sướng đang nằm viện, người có thuận tiện đi thăm hắn không?”

Nhuệ Dương sững sốt ” Anh ấy nằm viện sao?”

Người kia nhìn thấy Nhuệ Dương không biết gì liền muốn thu lại lời vừa nói, nhưng lời đã nói ra rồi làm sao có thể thu lại được, ho khan một tiếng liền tiếp tục ” Chuyện của ba ngày trước rồi, trên đường cao tốc thì xảy ra tai nạn xe. Đầu bị thương nên bây giờ còn nằm ở bệnh viện để quan sát trị liệu”

Ba ngày trước, là lúc Châu Sướng từ quê lên thành phố với cậu. Cậu không biết thì thôi chứ biết rồi thì bất luận thế nào cũng nên ghé bệnh viện thăm anh.

Nhuệ Dương lấy số phòng bệnh, trực tiếp đi đến đó.

Cửa phòng khép nhẹ, cậu đi tới đi lui ngoài cửa, chính ra chưa nghĩ ra nên nói cái gì khi bước vào. Cảm ơn? Xin lỗi? Cậu lại bắt đầu cảm thấy căng thẳng không biết đối diện thế nào với anh.

Trong phòng bệnh anh có tiếng người nói chuyện. Nhuệ dương nhìn xuyên qua khe hở của cánh cửa, bên trong là Châu Sướng và người bạn làm ở bệnh viện này. Lúc cậu bị bệnh người đó cũng giúp đỡ không ít.

Người đó cứ ngồi cười, như là đang cười nhạo Châu Sướng. ” Chạy có một chút máu, mà hôn mê đến tận bây giờ, người có phải là đàn ông không vậy?”

Châu Sướng buồn bực nói ” Tôi bị bệnh sợ máu”, từ lúc thấy Nhuệ Dương của anh trước mặt mình trên người đầy máu thì anh liền mắc cái chứng này.

Người nọ cười” Sợ máu? Hai năm trước người đi hiến tủy sao ta không nghe thấy người nói sợ máu”

Đám Nhuệ Dương ngẩn ra, lảng lảng đứng ở bên cửa, bên trong còn nói cái gì nhưng cậu không nghe rõ.

Hiến tủy, hai năm trước,..... thì ra người năm đo hiến tủy cứu cậu một mạng chính là Châu Sướng?

Cậu nắm chặt tay nắm ở cửa, hít một hơi sau, chuẩn bị đẩy cửa bước vào nhưng lại lùi về phía sau, tay siết chặt, xoay người chậm rãi bước ra ngoài.

Châu Sướng cứu cậu hai lần, cậu không thể xem như không có chuyện gì, cậu phải lấy cái gì để trả món nợ này đây?

Nhuệ Dương ngồi ở dưới vườn hoa dưới lầu, trước mặt cậu là tàn thuốc đồng lớn đồng nhỏ. Châu Sướng muốn cái gì, cậu đương nhiên biết rõ, nhưng vẫn không cam lòng, xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, nhất quyết quên đi được người đó để sống cuộc sống mới. Kết quả vòng quay định mệnh xoay một vòng, cũng đem cậu trở lại nơi đó.

Hai tiếng sau cậu mới quay lại lên phòng bệnh, sau khi rửa mặt tỉnh táo đi vào thì trong phòng chỉ có mỗi Châu Sướng.

Trên đầu anh dán băng gạc, chỉ là vết thương nhỏ nhưng vì đụng phải trên đầu nên phải ở lại quan sát, xác định không có di chứng thì mới có thể xuất viện.

Châu Sướng nhìn thấy cậu, tâm tình rõ ràng tốt lên rất nhiều, ngồi trên giường vẫy tay chào ” Em đến rồi hả”. Cậu đi vào mới xức nhớ là mình đi tay không đến, có chút xấu hổ, ” em đi gấp quá nên không mua gì cho anh”

Châu Sướng cười nói” Em đến là tốt rồi” Lúc này người học sinh của bác sĩ Khương có gọi cho anh, nói cho anh biết Nhuệ Dương đã tới, anh đã đợi gần hai tiếng vốn tưởng rằng cậu đã về rồi.

Nhuệ Dương kéo ghế ngồi cạnh giường, hai tay đặt lên đùi, cảm giác bản thân vô cùng khản trương, với tay lấy con dao gọt đĩa trái cây trước mặt mình.

” Nhà ở sao rồi?” Châu Sướng duỗi chân ngồi trên giường nhìn chằm chằm cậu, chỉ sợ chỉ chớp mắt là con người này liền biến mất.

” Vốn dĩ cũng đã quá cũ rồi, thời gian tới chắc sẽ sửa lại.”

” Vậy em thì sao?”

Nhuệ Dương cười một chút” Em không phải là trẻ con, ở đâu cũng có thể ngủ được, hơn nữa lúc đó mỗi nhà cũng được cấp một căn hộ ở tạm”

Châu Sướng nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của cậu thở phào nhẹ nhõm ” Vậy là tốt rồi”

Trong phòng yên tĩnh một hồi lâu, không ai nói thêm gì nữa, đều là có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết nói từ đâu.

Nhuệ dương gọt xong trái cây, lại cắt những miếng nhỏ để trong đĩa rồi đưa cho anh, rốt cuộc cũng nhớ đến hỏi anh về ” Vết thương trên đầu anh...”

Lời nói chưa dứt đã bị Châu Sướng cắt ngang, ” Không việc gì, nhưng bệnh viện cũng không cho xuất viện, tuy nhiên anh cũng không thể nằm ở đây lâu, thôi cũng có thể nghỉ ngơi vài ngày.”

Nhuệ Dương nhẹ nhàng ” Ân ” một tiếng, gọt táo xong cậu cũng không tìm thêm được việc gì để làm cảm thấy có chút không tự nhiên, nhú mi lại một lúc lại đứng lên ngồi xuống, trong phòng đi loanh quanh tìm gì đó để làm.

” Anh có quần áo dơ không? Đưa đây em giặt giúp cho, đúng rồi, anh có cần đi lấy thuốc không? Có khó chịu không? có cần phải kêu bác sĩ không?”

” Không cần đâu” ánh mắt Châu Sướng vẫn đuổi theo cậu, tay nắm chặt đĩa trái cây quên cả buông ra.

Nhuệ dương đi đến cửa lại bước trở về, mặt mày nhìn có vẻ rất lo lắng. Đi lòng vòng trong phòng lại ngồi xuống ” Em giúp anh gọt thêm trái cây”

Châu Sướng ngây ngốc ” Oh” một tiếng, nhìn cậu gọt vỏ táo, đặt lên đĩa anh đang cầm trên tay. Khi cậu định tiếp tục gọt thêm nữa, Châu Sướng liền vội vàng nắm tay cậu lại, ” được rồi đừng gọt nữa, ngày hôm nay anh ăn hết chỗ trái cây này chắc no đến mức không thể ăn cơm tối mất”

Nhuệ Dương vội vã thu tay về, Châu Sướng ngẩng đầu nhìn cậu, bốn mắt chạm nhau cậu liền vội quay đi nơi khác, căn bản không thể bình tĩnh nhìn vào mắt anh.

Nhuệ Dương cắn nhẹ môi, một lát sau lại nói” Cơm bệnh viện rất khó ăn, anh chờ một chút, em tìm chỗ để làm cơm cho anh, một lúc sau mang đến.”

Châu Sướng sững sốt một chút, kéo trong ngăn kéo ra chùm chìa khóa ” Em qua nhà anh?”

“Có tiện không?”

” Tiện, anh vẫn ở một mình” Châu Sướng sợ không kịp bày tỏ thái độ, trong lòng ngược lại mơ hồ cảm thấy bất an, không phải vậy chứ, Nhuệ Dương đã nghĩ thông rồi? Thế nhưng cho dù nghĩ thông rồi cũng không phải tiến triển nhanh vậy chứ?

“Em làm sao vậy?” Anh nhìn Nhuệ Dương đang đi nhanh ra về, thận trọng hỏi.

Cậu quay đầu nhìn anh ” ở bên anh, anh đồng ý không? nếu anh thích em sẽ luôn ở bên anh”

Anh ngây người, lăm lăm ” Thích chứ, anh thích phát điên lên được”

Nhuệ dương khoe miệng khe cười, xoay người bước ra cửa.

Châu Sướng nắm chặt chần, hạnh phúc đến quá bất ngờ, anh cơ bản không thể tin được.

20. Chương 20: Một Chiếc Giường, Hai Chiếc Chăn, Đồng Miên Cộng Chấm, Đồng Sàng Dị Mộng

Đây là lần đầu tiên từ khi hai người chia tay, Nhuệ Dương quay lại căn hộ này. Trong nhà vẫn như là ba năm trước, không có gì thay đổi. Kể cả những đồ cậu không mang theo, vẫn được đặt tại chỗ cũ không di chuyển. Tựa như trong nhà vẫn như trước có hai người ở cùng nhau.

Nhuệ Dương đảo mắt nhìn một vòng rồi tiến vào nhà, cậu lấy chìa khóa ở ống đựng bút trên bàn, mở ngăn kéo. Nếu như thói quen của Châu Sưởng không có gì thay đổi, cậu chắc rằng mọi thứ vẫn y nguyên đặt ở chỗ đó.

Nhuệ Dương xem từng trang từng trang văn kiện, quả nhiên tìm thấy một tài liệu nói về việc năm đó Châu Sưởng đã từng hiến tủy. Trên đó không ghi tên người nhận tủy là Nhuệ Dương, nhưng ngày giờ thì cùng với ngày cậu phẫu thuật.

Nhuệ Dương thở dài, đặt tài liệu và chìa khóa về chỗ cũ, không nghĩ được gì gục mặt trên ghế một lúc lâu.

Quay đi quay lại qua hai năm, tất cả mọi thứ đều quay về lúc bắt đầu.

Cậu sớm đã không muốn nghĩ đến chuyện yêu anh, thậm chí còn ích kỷ đến mức hy vọng bản thân cái gì cũng không biết, nhưng cậu không có sự lựa chọn nào khác, cậu chỉ có thể tiếp nhận. Cậu không muốn nợ anh, Châu Sưởng muốn gì, cậu có thể cho sẽ cho. Nếu như Châu Sưởng muốn cậu, cậu sẽ dùng chính cái mạng được anh cứu về để ở bên anh.

Châu Sưởng thấp thỏm bất an chờ đợi cậu, cơm canh nóng hổi được để cẩn thận trong hộp, vừa mở ra thơm lừng, trong lòng đột nhiên cảm thấy nghẹn ngào, lại không tự chủ được khoe miệng cười nhẹ.

“Sao lại chỉ làm có một phần? Em thì sao?”

“Em ăn rồi” Nhuệ Dương thản nhiên nói, xoay xoay người nhìn ra cửa sổ.

Châu Sưởng ăn rất ngon miệng, tay nghề của cậu vẫn không thay đổi, vẫn là hương vị đó.

Cậu nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, trước mặt Châu Sưởng cậu không tìm được việc gì làm cả người trở nên gấp gáp, không thể làm gì khác nên lại rút ra một điều thuốc, nhưng không châm lửa chỉ ngậm ở miệng.

“Mấy năm nay cuộc sống anh thế nào?” Nhuệ Dương cắn cắn điều thuốc vừa hỏi.

Châu Sưởng ngẩng đầu lên nhìn cậu, cười nhẹ ” Cuộc sống độc thân, cứ như vậy sống qua ngày. Thành thạo theo yêu cầu của mẹ anh đi xem mắt, sau đó thì như thế nào vẫn như thế đó, không có gì thay đổi.”

Nhuệ Dương rũ mắt cúi đầu nhìn xuống mặt đất ” Có tìm được ai thích hợp không?”

Châu Sưởng vui vẻ được một lúc, trả lời chắc chắn ” Không có, anh cũng không thể đi hại cuộc sống con gái nhà người ta chứ”

“Vậy anh với Tống Dương, hai người thế nào rồi?”

Châu Sưởng cảm thấy kì lạ ngẩng đầu nhìn cậu ” Rất ít khi liên lạc”

Nhuệ Dương không để ý đến anh nữa, xoay xoay người nhìn ra cửa sổ, cứ như vậy mà im lặng một hồi lâu, giống như là hạ quyết tâm rất lớn. Dựa vào cửa sổ nghiêng đầu hỏi Châu Sưởng ” Hiện tại anh đang muốn gì?”

” Anh muốn gì?” Châu Sưởng dù có ngốc cũng có thể nhận biết con người đang đứng trước mặt anh có gì đó không được bình thường, anh liếm môi cười khê ” Nhưng gì anh muốn, em cho sao?”

” Nếu như không phải anh hiến tủy, em sớm đã chết rồi.” Nhuệ Dương thản nhiên nói.

Châu Sưởng đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu, buông đôi đũa trong tay, cố gắng kiềm chế cơn khó chịu đang cuộn trào mãnh liệt trong tâm, thong thả lấy khăn giấy lau miệng.

“Anh muốn em” từng câu từng chữ Châu Sưởng nói ra nguyện vọng của mình.

Nhuệ Dương hình như đã dự đoán được câu trả lời, mặt không thay đổi chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Châu Sưởng nhắm mắt, cố gắng ngăn cảm giác chua xót đang dâng tràn nuốt ngược vào lòng. Trước mặt anh bao nhiêu món ngon anh đều ăn không nổi, cả người mệt mỏi nằm xuống giường, thờ dài.

Anh không phải là người cao thượng gì cả, Nhuệ Dương đã nói như vậy anh không có cách nào để mất cậu thêm một lần nữa, chỉ cần Nhuệ Dương đồng ý ở bên cạnh anh là tốt rồi, không cần biết là lí do gì, dù sao vẫn tốt hơn không nhìn thấy người bên cạnh.

Vết thương của Châu Sưởng sau khi cắt chỉ, để lại một vết sẹo dài, tuy là cũng không đau người nhưng khiến cho khuôn mặt thêm phần sắc bén.

Sau ngày hôm đó Nhuệ Dương cũng không đến bệnh viện nữa, lúc anh xuất viện cũng không thấy bóng dáng của cậu.

Châu Sưởng còn nghĩ rằng cậu đổi ý rồi, nên trong tâm cũng an tâm vài phần, cho dù Nhuệ Dương thấy lí do gì để quay lại bên cạnh anh, anh cũng đều không từ chối. Nhưng anh cũng hy vọng cậu không tự miễn cưỡng bản thân tiếp nhận anh, anh không muốn dùng việc đó để trói buộc cậu, anh muốn cậu cam tâm tình nguyện ở bên anh, chứ không lúc đó anh cũng có thể trực tiếp nói với cậu vấn đề này, đâu cần khổ sở chờ đợi đến bây giờ. Ngày hôm đó, câu “Anh cần em” chỉ là trong lúc kích động anh nói ra cũng không nghĩ là cậu dễ dàng đồng ý như vậy.

Châu Sưởng vừa về đến nhà, bước vào nhà đã ngửi thấy mùi đồ ăn quen thuộc, Nhuệ Dương đang ở trong bếp chuẩn bị cơm tối.

Nghe phòng khách có động tĩnh, Nhuệ Dương đứng ở phòng bếp lộ mặt ra, nói với anh “Anh về rồi”

Châu Sưởng cất hành lý xong đi tới cửa nhà bếp, cậu đứng quay lưng vào anh, vẫn đang tiếp tục công việc của mình, nồi canh trên bếp vẫn còn đang nóng, nhìn mọi thứ có vẻ đã được chuẩn bị từ sáng.

Châu Sưởng ngây ra một lúc, khó khăn lắm mới mơ hồ cất tiếng “Anh nghĩ em đã về nhà rồi”

Cậu dọn đồ ăn ra đĩa, cũng không quay đầu lại “Hai ngày nay em quay về bên đó sắp xếp một ít việc, sáng sớm nay đã quay về đây, nhà anh cũng không đổi khóa, hôm đó em sẵn tiện lấy chùm chìa khóa ở bàn, còn sử dụng được nên em giữ lại luôn”

Châu Sưởng vẫn đứng yên đó, nhìn khói từ nồi canh từ từ bay lên rồi biến mất, suy nghĩ một chút rồi nói “Em phải đi đi về về như vậy cũng bất tiện”

“Ừ, bây giờ thì hơi bận, nhưng qua một thời gian sắp xếp ổn định xong thì có thể ở hẳn bên đây”

“Em có thể suy nghĩ kĩ”

“Suy nghĩ về cái gì?” Nhuệ Dương quay đầu nhìn anh, trong mắt cậu dường như muốn nói, chỉ cần Châu Sưởng nói không cần cậu, cậu lập tức thu dọn đồ đạc rồi đi không quay lại nữa.

Châu Sưởng hút vài hơi thuốc, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm lên người Nhuệ Dương.

Bất luận như thế nào anh cũng không thể nói được rằng anh không cần Nhuệ Dương bên cạnh, chính bản thân anh cũng cực kì mâu thuẫn, tuy là không nhẫn tâm để Nhuệ Dương ôm lấy áp lực mà ở bên cạnh mình, nhưng lại càng không nỡ để cậu rời đi.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng rời đi. Nhuệ Dương đứng tại chỗ một hồi, như không có chuyện gì tiếp tục làm công việc của mình.

Trên bàn ăn hai người đối diện không nói một lời nào, rời xa hơn hai năm, một lần nữa quay lại bên nhau, mọi thứ đều thay đổi quá nhiều, dường như không thể trở lại như lúc trước.

Ăn cơm xong, Châu Sưởng ngồi ở ghế nhìn Nhuệ Dương rót nước uống thuốc, sau đó cùng với cậu vào bếp rửa chén dọn dẹp, tựa như cuộc sống sinh hoạt lúc trước của hai người. Nhuệ Dương cũng giống như lúc trước đứng ở bếp nhìn anh rửa chén.

Châu Sưởng len lén liếc mắt qua nhìn, Nhuệ dương nhoẻn miệng cười so với lúc trước ôn hòa hơn, trong ánh mắt còn có cảm giác rất nhẹ nhõm, anh nhìn rồi lại nhìn, không dời mắt đi được.

Cảm giác được ánh mắt của Châu Sưởng, ánh nhìn của cậu cũng chuyển sang hướng khác, có vẻ ý thức được bản thân có chút thất lễ, luống cuống nhìn anh, đứng thẳng người chỉnh sửa y phục rồi bước ra ngoài.

Châu Sưởng cười khỏ, có lẽ trong lòng Nhuệ dương vẫn có hình bóng của anh, chỉ có là không biết cậu chôn chặt ở góc nào, chỉ sợ hình ảnh đó sắp tan biến luôn rồi.

Đêm đầu tiên ở cùng nhau, hai người ngủ cùng một giường, cũng chẳng làm gì.

Châu Sưởng cúi đầu hôn nhẹ lên trán cậu ” Ngủ ngon”

” Ngủ ngon” Nhuệ Dương trở mình, quay lưng lại về phía anh liền nhắm mắt.

Một chiếc giường, hai chiếc chăn, đồng miên cộng chằm, đồng sàng dị mộng

ĐỒNG SÀNG DỊ MỘNG cùng nhà khác ngõ (cùng sống chung, làm việc với nhau, nhưng tính toán, suy nghĩ, chí hướng khác nhau)

21. Chương 21: Châu Sưởng Ngây Người Nhìn Cậu, Vừa Cười Vừa Khóc

Ngay từ lúc đầu, một tuần Nhuệ Dương chỉ đến một lần. Cậu cũng không đưa địa chỉ chính xác nhà cậu cho anh biết. Mỗi tuần cứ đến thứ sáu là tâm trạng anh cực kì mong đợi, chỉ cần vừa tan ca liền về nhà nhìn thấy Nhuệ Dương thì mới thở phào nhẹ nhõm, Nhuệ Dương thì lúc nào cũng yên tĩnh làm đồ ăn trong bếp.

Lần bắt đầu lại này, tuy là mới đầu Châu Sưởng cũng đấu tranh tư tưởng với bản thân, nhưng sau một tháng, anh cảm thấy anh không thể nào quay lại khoảng thời gian chỉ có thể nhìn cuộc sống của cậu ở đằng xa, điều đó đối với anh bây giờ quá khó khăn. Anh trở nên ích kỉ khi hy vọng Nhuệ Dương giống như lúc trước từ đầu đến cuối hoàn toàn thuộc về anh, không cần phải lo lắng mỗi cuối tuần về nhà, đợi anh chỉ là một căn phòng trống lạnh lẽo.

Ngày hôm nay hai người dùng bữa tối xong, ai nấy đều ngồi tựa trên ghế salon.

Châu Sưởng dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn cậu, bỗng nhiên nói: ” Em cứ như thế chạy tới chạy lui sẽ rất mệt, không thì em đưa anh địa chỉ nhà em, để anh qua bên đó”

Nhuệ Dương đang chăm chú xem máy tính, cũng không ngắt đầu lên nói:” Tuần trước em đã trả phòng bên kia rồi, nếu anh thấy không thuận tiện thì em có thể dọn ra ngoài”

Châu Sưởng nghe xong không ngừng gật đầu ” Tiện, rất tiện, sao lại không tiện chứ, sức khỏe em không được tốt, anh chỉ lo lắng em ăn không được”

” Tiệm ở bên đó cũng đã đi vào quy trình rồi, cũng đã tìm được người quản lý, nói chung sau này em sẽ ở bên đây nhiều hơn, em định mở thêm một tiệm nữa, khoảng thời gian nữa sắp xếp được tiền vốn em sẽ bắt đầu tìm mặt bằng cho tiệm”

Châu Sưởng trong lòng vui vẻ ” vậy em cứ ở đây luôn đi, không cần tìm phòng đâu”

” Cảm ơn anh” Nhuệ dương gật đầu. Trên thực tế bọn họ cư xử với nhau rất bình thường, cũng giống như những cặp tình nhân khác, chỉ cần không nhắc đến chuyện cũ, ai cũng có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, ít nhất vẫn luôn duy trì vẻ mặt hiền hòa với đối phương.

Chỉ là hiện tại số lần Nhuệ Dương phải đi gặp bác sĩ Khương càng ngày càng nhiều, trong lòng Châu Sưởng rất lo lắng, nhưng chỉ có thể theo dõi không làm gì được. Anh cũng có hỏi thăm cậu một vài lần, nhưng cậu đều qua loa trả lời, anh cũng biết cậu không thích anh can thiệp vào cuộc sống cá nhân của mình nên chỉ có thể giữ khúc mắc đó trong lòng.

Nụ hôn chúc ngủ ngon vào buổi tối có thể xem là hành động thân mật nhất của hai người trong thời gian này.

Châu Sướng vẫn luôn cố gắng kiềm chế bản thân muốn ôm cậu, anh chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, anh thử thăm dò hôn nhẹ lên môi cậu, rõ ràng cảm giác được hô hấp cậu trở nên rất nặng nhọc, tuy là cách một tấm chăn nhưng cũng có thể cảm giác được nhiệt độ người đó tăng cao.

Nhuệ Dương đối với phản ứng của cơ thể cảm thấy có chút bối rối. Cậu tức giận trừng mắt nhìn anh, đang chuẩn bị xoay người, thì anh vội kéo cậu lại hôn sâu.

Hai người hôn đến lúc hô hấp trở nên khó khăn, Châu Sướng mở khớp hàm của cậu, hai đầu lưỡi quần quít lấy nhau.

Nhuệ Dương kéo chăn qua một bên, hai tay vòng ra sau ôm lấy lưng anh, run rẩy vuốt ve lưng anh. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cậu cũng không chống lại được sự ham muốn mãnh liệt của dục vọng bản thân. Cậu phát hiện cậu vẫn như trước khát khao cơ thể của Châu Sướng, vẫn muốn cùng anh triển miên quần quít lấy nhau, dây dưa mãi không dứt.

Châu Sướng hôn nhẹ xuống yết hầu, hận không thể đem người phía dưới mình dung nhập vào cơ thể mình, anh muốn hôn toàn thân cậu, trên người chỗ nào cũng phải có dấu hôn của anh. Khi hôn xuống đến ngực cậu, cảm giác được người này gầy đi rất nhiều. Trong lòng tự dưng dâng lên một trận chua xót.

Anh nhắm mắt lại, cúi đầu ngậm hạ bộ của cậu, Nhuệ dương run rẩy nắm lấy tóc anh, co rúm người lại. Sức khỏe của cậu trước giờ vốn dĩ không tốt, hai năm nay cơ bản cơ thể không có trải qua một cảm giác kích thích mãnh liệt như thế. Rất nhanh đã bắn ra.

Châu Sướng không nhịn được hôn lên khoe miệng cậu ” Em chờ anh một chút”. Anh vội xuống giường lục trong ngăn kéo, mới nhớ ra trong nhà rất lâu rồi đã không có bao cao su và gel bôi trơn. Anh liền lấy chút kem dưỡng, tự xoa hạ bộ của bản thân, hạ bộ được kích thích cũng rỉ ra một ít dịch trắng, chờ đợi được bao bọc ấm áp.

Nhẹ nhàng tách chân cậu, dùng một ít kem dưỡng bôi vào phía sau, tay anh đột nhiên run rẩy, cẩn thận từng chút nhìn thấy cậu nhắm mắt cau mày, anh rất sợ đột nhiên cậu kêu dừng lại, cho đến lúc chậm rãi đưa hạ bộ vào sâu bên trong cảm thấy thoải mái mới thở phào nhẹ nhõm.

Châu Sướng cúi mặt hôn lên khắp trên mặt cậu, như được sự đồng ý, liền gia tăng tốc độ. Nhuệ Dương ngẩng đầu cảm giác được sự công kích mãnh liệt phía dưới, vội vàng bấu chặt lấy vai anh. Châu Sướng chống tay trên người cậu, mồ hôi từng giọt rơi lên mặt cậu.

Đột nhiên một tay vươn lên vuốt tóc cậu nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi trên đó. Đàm Nhuệ Dương trong đầu trống rỗng, thất thần nhìn anh, không còn là ánh mắt lạnh lùng khi xưa, Châu Sướng nhìn thấy rất rõ, ở trong ánh mắt đó chính là tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Cậu thực sự vẫn rất yêu anh, yêu rất nhiều. chỉ là không muốn thừa nhận. Càng nghĩ thì tốc độ phía thân dưới của anh cũng càng nhanh.

Đến lúc cao trào hai người vẫn quần quít lấy nhau, Châu Sướng đã bắn ra một lúc rồi, nhưng vẫn ôm chặt lấy cậu, người run rẩy vùi mặt vào cổ cậu, ngửi ngửi mùi hương quen thuộc đó.

” Đàm Nhuệ Dương, tiểu Nhuệ, anh yêu em” Châu Sướng đột nhiên khóc.

Đêm đó hai người làm rất nhiều lần, Nhuệ Dương vòng tay ôm anh rất chặt, để mặc anh trên thân mình thể hiện tình yêu. Cậu rõ ràng nhìn khuôn mặt anh, người trước mắt cậu liên tục gọi tên của cậu, dùng hết toàn lực, mỗi cái hôn, mỗi cái vuốt ve đều bao hàm tràn đầy ý nghĩa yêu thương. Đàm Nhuệ Dương không kiềm chế được bản thân run rẩy khóc.

Khi nửa đêm cậu tỉnh lại cả người đang nằm trong lòng Châu Sướng, trong người cũng cảm thấy nhẹ nhàng sạch sẽ, có lẽ lúc hôn mê anh đã giúp cậu tẩy rửa sạch sẽ.

Nhuệ Dương nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay anh, xoay người ôm chăn từ từ cũng đi vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau đó cậu cũng ở lại luôn bên này, cũng dành một ít thời gian về quê để theo dõi chuyện bồi thường từ sau lúc cháy nhà. Nhưng việc này hiệu suất làm việc chậm, cậu cũng không vội, chỉ cần cậu quay về kí tên hoặc bàn chuyện với nhân viên bảo hiểm.

Sức khỏe của cậu bây giờ cũng không như lúc trước, bệnh lớn thì không có nhưng bệnh nhỏ chưa bao giờ hết, đi tới đi lui hai bên cũng khiến cậu mệt mỏi ăn uống không được, thôi thì ở lại luôn hẳn bên đây, tìm mặt bằng tốt mở thêm chi nhánh sửa xe.

Trên thực tế cuộc sống của hai người vẫn như cũ, không có chuyện bởi vì phát sinh quan hệ trên giường mà có thể trở nên thân mật, có một số chuyện đã khắc vào trong tâm, không thể quên được, chỉ có thể thử đi tiếp nhận nó, cũng không phải một sớm một chiều mà có thể thay đổi hết tất cả.

Năm mới sắp đến, Châu Sướng nhận được điện thoại từ nhà, muốn anh về nhà ăn tết.

Hai năm qua, mối quan hệ giữa anh và gia đình tốt lên rất nhiều, thỉnh thoảng ba anh cũng gọi về nhà ăn cơm gia đình. Châu Sướng cũng nói với anh trai mình về mối quan hệ của mình và Nhuệ Dương, khiến anh trai tức giận không nói được gì, trực tiếp cúp máy.

Châu Sướng rời khỏi phòng ngủ, Nhuệ Dương đang ngồi trên salon xử lý văn kiện

Anh đi đến bên cạnh cậu, nắm lấy tay cậu ” Cuối tuần cùng anh về nhà bố mẹ ăn cơm ”

Nhuệ Dương ngẩng ngốc, quay đầu nhìn anh, từ trước đến nay, khoảng thời gian bên nhau ba năm đến bây giờ thêm nữa năm, Châu Sướng chưa bao giờ nhắc đến người nhà, càng không nói tới việc cậu cùng anh về nhà bố mẹ anh.

Anh cúi đầu nhìn con người trước mặt mình, trong nháy mắt có chút thất thần, từ sau khi bọn họ làm tình với nhau Nhuệ Dương luôn trong trạng thái hốt hoảng, cảnh tượng như vậy khiến anh hận bản thân mình từ từ lùi lại.

Cậu vô phương phủ nhận, mỗi lần gần nhau đều khiến khát vọng trong lòng cậu càng lúc càng lớn. Thậm chí đôi khi quên mất nguyên do lúc đầu tại sao cậu vẫn tiếp tục ở đây. Thế nhưng càng gần gũi, cậu lại càng không thể đối mặt với bản thân mình.

Châu Gia ở một thành phố khá náo nhiệt, nhưng vẫn muốn yên tĩnh, nên cả căn biệt thự được thiết kế rất yên bình, sân vườn thanh tĩnh.

Ba của Châu Sướng là một nhân vật làm trong chính quyền thành phố, đứng trong khu vườn tay dắt theo hai con chó ngao tây tạng lớn. Tuy là tuổi đã ngoài 60 nhưng không vì vậy mà giảm bớt đi khí chất của ông.

Châu Diễm sợ ba bị Châu Sướng làm tức chết, đã sớm nói riêng chuyện này với ba, nhưng khi ông nhìn xe Châu Sướng từ ngoài đi vào, còn nắm tay một thanh niên sắc mặt nhợt nhạt thì cũng không nhận được mà nhăn mặt.

” Ba ”

Ba anh hừ lạnh một tiếng

Châu Sướng nắm chắc tay của Nhuệ Dương ” Đây là Tiểu Nhuệ, anh trai con chắc cũng đã nói trước với ba về chuyện này đúng không ”

” Đây là ba anh ” Châu Sướng quay nhìn cậu, sắc mặt ôn hòa nở nụ cười.

” Cháu chào bác ” Nhuệ Dương hiểu ý, ngoan ngoãn chào một tiếng.

Sắc mặt của ba anh không có chuyển biến gì tốt đẹp, ông liền giao hai con chó tây tạng cho người làm ở gần đó, liếc mắt nhìn Châu Sướng, hét lớn ” Cút vào trong nhà cho ta ”

Vừa bước vào phòng khách, gạt tàn thuốc từ bàn uống trà bay tới, Châu Sướng vội vã kéo Nhuệ Dương đứng phía sau mình, bản thân cũng không tránh đi, gạt tàn thuốc va vào vai anh, phát ra một âm thanh khiến cậu rất khó chịu.

Sắc mặt của ba anh cực kì xấu xí, ngày hôm nay vốn gì ông muốn sắp đặt cho Châu Sưởng gặp một cô gái tốt, nếu không phải Châu Diễm nói trước một tiếng, vậy ngày hôm nay mặt mũi của Châu gia không phải là mất hết rồi sao.

Trên lầu mẹ anh nghe âm thanh, vội vàng chạy xuống, vừa đến phòng khách liền nói ” Con trai đồng ý về nhà, sao ông còn đánh nó?”

Ba anh cười nhạt, chỉ thẳng mặt Châu Sưởng ” bà xem chuyện tốt con trai bà làm”

Mẹ anh thấy người đứng phía sau con trai mình, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch. Liền đi đến trước mặt con trai, nhìn vào vết thương mà đau lòng, cẩn thận nắm tay con không nhịn được mà nói ” Không phải bệnh này đã hết rồi sao? Hai năm gần đây không thấy con qua lại với ai? Làm sao mà... làm sao mà lại....?”

Mẹ anh giọng nói ngắt quãng, mắt đỏ ửng ” Con nói mẹ phải làm sao đây?”

” Mẹ” anh cúi đầu đến gần ôm mẹ ” Con xin lỗi”

Mẹ anh trong lòng anh nhẹ nhàng đánh lên người anh, có người mẹ nào không thương con mình, hai năm gần đây những chuyện Châu Sưởng trải qua làm gì có chuyện nào bà không biết, chỉ là giấu trong lòng không muốn nói ra.

Ba anh tức giận đi tới đi lui, dù sao ông cũng là người có địa vị, trước mặt người ngoài dạy dỗ con mình như vậy cũng không tốt, liền ra hiệu cho Châu Sưởng, lên lầu cùng ông nói chuyện.

Châu Sưởng xoay người nhìn cậu, néo nhẹ tay cậu ” Em ở đâu nói chuyện với mẹ anh”

Nhuệ Dương cắn môi không nói gì, mắt nhìn chằm chằm vào vết thương trên vai anh. Châu Sưởng kéo cậu đến ghế salon để cậu ngồi đó, quay người rót hai ly nước đặt trước mặt hai người. Lúc đi qua chỗ mẹ anh ngồi, thì quỳ xuống nhìn mẹ cười khổ ” Mẹ, mẹ biết con không phải chơi đùa, con thực sự rất yêu em ấy”

Mẹ anh vuốt nhẹ tóc anh ” Con bảo mẹ còn có thể làm gì, đi đi, nói chuyện thuyết phục ba con, đừng để ông tức giận nữa”

Một phòng khách lớn chỉ còn lại Huệ Dương và mẹ anh hai người họ.

Mẹ anh thở dài ” con là Tiểu Huệ đúng không, bệnh của con sao rồi?”

Đàm Huệ Dương ngẩng đầu nhìn, người phụ nữ này rất trẻ, không nhận ra là đã 60 tuổi, bà vẫn đang cẩn thận đánh giá cậu qua ánh mắt.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Huệ Dương, bà miễn cưỡng nở một nụ cười ” Thời gian con nằm bệnh viện, bác có ghé thăm con”

Con trai bà muốn hiến tủy, chuyện lớn như vậy sao bà có thể không biết, nhưng chồng mình thì chỉ bận rộn công vụ, tính tình lại nóng nảy, bà cũng không dám bàn bạc với chồng sợ con trai mình bị đánh, nên chỉ có thể một mình đến bệnh viện định lời Châu Sưởng về.

Khi đó Châu Sưởng quỳ khóc lóc cầu xin mẹ mình đồng ý, nói rằng đây là việc cuối cùng, mà anh có thể làm vì người kia.

Bà cũng hết cách với con trai mình, sau này cũng len lén đi thăm Huệ Dương đôi ba lần, bản thân cũng làm mẹ, nhìn con người yếu ớt nằm trên giường yên tĩnh tiếp nhận trị liệu, làm sao không đau lòng, không thể làm gì khác chỉ có thể đồng ý với anh.

Hai năm qua, Châu Sưởng cả người lúc nào cũng vô tri vô giác như thế mà sống, bà ở bên cạnh nhìn, trong lòng vốn đã đồng ý, nếu không phải còn một chút hy vọng con trai mình có thể cưới vợ sinh con như người bình thường, thì chắc bà cũng chủ động đi tìm Huệ Dương về cho anh.

Nhuệ Dương cầm ly nước uống một hớp, những lời nói của mẹ anh khiến cậu rất bất ngờ, từ lúc đồng ý về sống với anh cậu cũng đã tưởng tượng được ít nhiều về chuyện đối mặt với viễn cảnh này. Ba anh nhất định sẽ rất giận dữ, mẹ anh sẽ đuổi anh ra khỏi nhà. Trong lòng thấp thỏm lo sợ đồng thời cũng mơ hồ đang mong đợi một điều gì đó. Cậu cái gì cũng không sợ, cậu chỉ sợ lại một lần nữa chọn lựa sai, yêu sai người.

Hai người tùy ý trò chuyện, Mẹ anh hỏi cậu về chuyện nhà cậu như thế nào, biết được hoàn cảnh nhà cậu trong lòng bà cũng cảm thấy đau lòng.

Bà vỗ nhẹ lên tay cậu ” Chờ ông ấy bớt giận, thì hãy thường xuyên về bên đây chơi”

Đàm Nhuệ Dương cười nhẹ ” Cháu cảm ơn bác “

Trên lầu bỗng nhiên vang lên nhiều âm thanh hỗn loạn, mẹ anh vội vã đứng lên, lo lắng hướng lên lầu nhìn, không nhìn được gấp gấp chạy lên lầu.

Nhuệ Dương theo sau lưng, cũng theo mẹ anh lên lầu.

Mẹ anh vừa mở cửa, đã thấy anh quỳ rạp dưới sàn, lưng không thể đứng thẳng, kế bên còn thấy một cái ghế bị vứt sang đó, liên vệt vàng.

” Ông làm sao, ông làm sao lại đánh con trai ra như thế này?” Bà nhìn thấy trên trán anh có một vết thương, nứt toác ra, máu theo đó chảy xuống, thì không nhìn được mà khóc toáng lên.

Ba anh tức giận dựa vào bàn ” Tao không có đứa con như mày”

“Ông đương nhiên không có đứa con này ” Mẹ anh vừa khóc vừa chạy đến ôm anh ” Ông không sinh ra nó, không chăm sóc nó, trong đầu ông chỉ có công việc của ông, đâu bao giờ để ý đến mẹ con tôi”

” Mẹ” Châu Sưởng vuốt mặt, cố gắng thẳng người nhìn ” Con không sao”

Anh nói xong liền nhìn cậu đang đứng ngoài cửa, vừa gấp gáp vừa sợ hãi, sợ Nhuệ Dương quay lưng bỏ đi. Cục diện này anh sớm đã dự liệu, anh không sợ đánh, chỉ sợ khiến cho Nhuệ Dương không an tâm. Anh muốn nói cho cậu biết, anh thật lòng yêu thương cậu, bất luận với ai cũng không có quan hệ gì.

Lúc hỏi cậu trong lòng anh chỉ có một tia hy vọng, cậu đồng ý quay lại với anh, anh mừng rỡ phát điên lên được.

Ba anh bị vợ mình la mắng tức giận không nói được câu nào, hừ lạnh một tiếng, chỉ nhìn Châu Sưởng nói ” Mày quỳ ở đây” rồi quay lưng đi. Đi ngang qua Nhuệ Dương cũng đặc biệt nhìn cậu vài lần. Cũng là người một mũi hai mắt, thế nào lại khiến Châu Sưởng tiểu tử kia mê mẩn đến ngu ngơ lại còn dẫn về ra mắt ba mẹ.

Châu Sưởng an ủi mẹ mình, lau nước mắt cho bà ” Đừng khóc nữa, mẹ “

Bà vuốt nhẹ mặt anh ” Để mẹ đi lấy thuốc”

Đàm Nhuệ Dương vẫn đứng ở cửa, chờ mẹ anh đi ra mới chậm rãi đi tới. Không nói câu nào, chỉ là ở bên cạnh Châu Sưởng quỳ xuống.

Châu Sưởng ngẩng người nhìn cậu, vừa cười vừa khóc.

22. Chương 22: “anh Yêu Em, Tiểu Nhuệ”

Châu Sưởng kéo ghế ở gần đó, cố ý ấn Nhuệ Dương ngồi xuống. anh xoa nhẹ đầu gối cậu ” Anh hiểu, nhưng sức khỏe của em không tốt, em không cần quỳ với anh”

Nhuệ Dương vươn tay chạm nhẹ vào vết thương của anh, nhỏ giọng ” Chảy máu rồi”

Châu Sưởng nắm lấy tay cậu ” Đừng nhìn, anh sợ máu, nhìn sẽ ngất đấy “

Cậu cười nhẹ nhàng ” trước đây không thấy anh có bệnh này”

Châu Sưởng “uh” 1 tiếng, anh bị ba anh lấy nguyên cái ghế đập vào phía sau lưng, trên người đau không chịu được, nhưng cố gắng chống cự.

Cậu nhìn anh chau mày, sắc mặt căng thẳng, trong lòng cảm thấy rất khó chịu ” Đau không?”

” Em đừng rời xa anh” Châu Sưởng gục đầu lên đùi cậu, vòng tay ôm nhẹ eo cậu, ” Em ở gần bên anh, anh sẽ không thấy đau nữa”

Cậu nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh, chậm chậm vuốt tóc anh.

” Anh đã suy nghĩ kĩ chưa? cũng có thể bất cứ lúc nào em sẽ giống như lúc trước, anh biết trong lòng em vẫn hận anh, bất cứ lúc nào cũng có thể phát bệnh, muốn rời khỏi anh” Nhuệ Dương thì thào nói, cậu không nhận thức được lúc cậu tiến đến quỳ bên cạnh anh, trong tâm cậu sớm đã bỏ đi ý nguyện thù hận rồi.

” Anh muốn ở bên cạnh em, em nguyện ý yêu anh hay không không còn quan trọng, chỉ cần em đồng ý ở bên anh, đồng ý cho anh thương yêu em, để cho mọi người biết anh rất yêu em” Châu Sưởng cười nhẹ, trong ánh mắt ngây ngốc nổi lên một tầng nước.

” Em cũng không cần cảm thấy áp lực, chỉ cần坦然 tiếp nhận tình yêu của anh, những thứ của anh, anh đều cho em”

“Anh biết anh rất ích kỉ, từ đầu đến cuối đều vì ham muốn cá nhân, không suy nghĩ về cảm giác của em”

” Em không nợ gì anh cả, lúc anh biết được tủy của anh phù hợp với cơ thể của em... anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như lúc đó, anh chỉ mong em được sống tốt”

” Ở bên cạnh anh... em ở bên cạnh anh được không? anh không thể không có em”

“Anh yêu em, tiểu Nhuệ”

Mẹ anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, đặt hộp thuốc ngay trước cửa, lau nước mắt xoay người đi, con trai bà như vậy rồi, không lẽ bà có thể mở mắt nhìn con mình chết đi hay sao? Nhà nào cũng có chuyện khó nói, làm mẹ, cũng không thể chặn cả con đường hạnh phúc của con mình.

Đến nửa đêm Châu Sưởng cũng không thể chống cự, đau đến hôn mê, lập tức được mang đi bệnh viện.

Anh bị thương ở lưng, phải nằm trên giường mấy ngày.

Ba anh cũng không xuất hiện, mẹ anh cũng ghé nhà anh một vài lần, mỗi lần đều chờ Nhuệ Dương ra khỏi nhà thì mới vào nhà, tuy là tiếp nhận rồi, nhưng trong lòng vẫn không cảm thấy tự nhiên. Trước đây luôn cảm thấy Châu Sưởng chỉ là vui đùa mà thôi, lần này thực sự muốn thực sự tiếp nhận việc con trai mình yêu một nam nhân, lại còn muốn bên nhau cả đời, nhất thời vẫn cảm thấy khó chịu.

Lần này mẹ anh ghé nhà, Châu Sưởng vẫn nằm ở trên giường. Thấp giọng kể hết những chuyện của bản thân và Nhuệ Dương cho mẹ mình nghe, không sót một tiểu tiết nào. Tuy rằng không nhắc đến tên Tống Dương, nhưng mẹ anh cũng đoán được 10 phần chính là Tống Dương.

Mẹ anh đau lòng nhìn con trai mình, lại hận không thể lôi ra đánh cho anh một trận ” Mẹ thật sự không ngờ con có thể làm ra những chuyện vô liêm sỉ như vậy”

Châu Sưởng lắc lắc đầu ” Không bằng mẹ tát con hai cái “

” Vậy cũng là quá nhẹ cho con, lần này con phải tử tế cho mẹ, đừng có lảng nhăng như trước, đừng nghĩ rằng Tiểu Nhuệ tính khí tốt như vậy lại chạy qua bên kia”

“Con có hồ đồ như thế nào, cũng không thể một lỗi phạm hai lần” Châu Sưởng thì thầm, lại có ý tứ làm nũng nhìn mẹ mình. ” Bằng không mẹ sinh con ra một lần nữa, con đảm bảo người đầu tiên con yêu sẽ là tiểu Nhuệ, không để cho em ấy chịu khổ nữa”

Mẹ anh khẽ hừ một tiếng ” Nếu sinh lại con thêm lần nữa từ nhỏ mẹ đã không cho con chạy lung tung làm loạn”

Anh khẽ cười, cầm tay mẹ ” Mẹ, con cảm ơn mẹ”

Mẹ anh lau khóe mắt ” Mẹ không có cách nào ủng hộ hai con, nhưng cũng sẽ không phản đối”

Châu Sưởng cúi đầu ” Con xin mẹ giúp con một việc”

“Con nói đi”

“Tiểu Nhuệ từ nhỏ không cha, mẹ của em ấy lại qua đời sớm, đến bây giờ chỉ có một mình, con sẽ nghiêm túc yêu thương em ấy, nhưng có một số thứ con không thể đem lại cho em ấy được. mẹ xem như có thêm một người con trai, đối với em ấy tốt một chút, được không?” Châu Sưởng thận trọng câu chữ, sợ chọc giận mẹ mình.

Mẹ anh thở dài, Châu Sưởng là đứa con được bà nuông chiều từ nhỏ, muốn cái gì thì được cái đó, cũng chưa bao giờ nghe con trai dùng giọng điệu này cầu xin bà, vốn dĩ cũng rất thương Nhuệ Dương, nay nghe Châu Sưởng nói vậy, cũng không nói gì nhiều nhưng trong tâm cũng đã thầm đồng ý.

Nhuệ Dương vừa về nhà thì gặp mẹ anh, cậu biết mấy ngày nay mẹ anh đều ghé nhà thăm anh, đến giờ chiều cậu lại tìm lí do để đi ra ngoài, tránh khiến cho mẹ anh không yên tâm

” Bác...” Nhuệ Dương đứng trước cửa nhà, tiến cũng không được lùi cũng không xong ” Con đi làm cơm, tối nay bác có ở lại ăn cơm không ạ?”

Mẹ anh đứng lên, đi đến chỗ Nhuệ Dương, kĩ lưỡng quan sát cậu. Đứa trẻ này, nhìn rất nhu thuận, chắc là cũng chịu khổ rất nhiều, thiếu chút là cũng mất mạng.

” Không gấp, con có mệt không, ngồi nghỉ đi, đừng nghĩ bác mấy năm nay ít nấu cơm, nhưng kĩ nghệ bác không tệ đâu, tối nay bác sẽ cho cháu nếm thử” Mẹ anh ôn nhu nói, ánh mắt từ ái nhìn cậu.

Nhuệ Dương đang bị mẹ Châu nhìn không hiểu ra làm sao, nghe được mẹ Châu nói ra nhất thời ngây ngốc nhìn bà.

Châu Sưởng len lén đối với mẹ mình giơ ngón tay cái, lòng tràn đầy vui mừng nhìn cậu ” Tiểu Nhuệ”

Đàm Nhuệ Dương liếc nhìn anh, rồi lại nhìn mẹ Châu, mấp máy môi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì.

” Ta thật là có phúc mà, đứng ngay ra đây làm gì, con đi nghỉ ngơi đi”

Mắt cậu trở nên hồng hồng, cậu có thể cự tuyệt Châu Sưởng, nhưng không thể cự tuyệt tình thương của một người mẹ.

Thanh âm khàn khàn, cậu dùng nỗ lực rất lớn mới có thể cất tiếng ” Mẹ”

Nói ra chữ đó liền cúi đầu cắn nhẹ môi, lệ rơi đầy mặt.

Đàm Nhuệ Dương vĩnh viễn không thể quên được ngày đó, một tiếng mẹ phát ra khiến cho toàn bộ bức tường phòng bị của cậu sụp đổ, tình cảm của cậu từng chút từng chút một nghiêng về phía Châu Sưởng.

Châu Sưởng quá hiểu rõ cậu, biết rõ nhược điểm của cậu, bây giờ cậu không thể rời đi cũng không muốn rời đi.

Cậu thích mẹ Châu vuốt tóc mình hỏi sức khỏe có tốt không, thích cùng mẹ Châu bận rộn trong bếp, càng thích lúc cậu gọi 1 tiếng mẹ, đáp lại là nụ cười từ ái của mẹ Châu.

Châu Sưởng từ từ nhắm hai mắt tựa đầu giường, ngực thở phào nhẹ nhõm. khi hắn thấy vẻ mặt của Nhuệ Dương anh biết cậu sẽ không bao giờ rời anh mà đi nữa.

Lễ mừng năm mới hai người đều ở nhà của mình. Lúc trưa mẹ Châu nói anh trai ghé qua đưa cho bọn họ 100 cái hoành thánh do chính tay ba làm, đều là vị mà bọn họ rất thích ăn.

Châu Diễm không vào nhà, tuy là đã nhiều năm nhưng anh cũng không thể nào bước vào căn nhà mà em trai mình sinh sống cùng với một người đàn ông khác.

Hai người bọn họ đứng ở ngoài hành lang nói chuyện, Châu Diễm trong lòng rất tức giận, ngày Châu Sưởng về nhà là lúc anh đang đi công tác nước ngoài nên cũng không biết trong nhà đã náo loạn một trận long trời lở đất như vậy.

” Em xem em đã làm nên chuyện gì? Ở ngoài đường em muốn làm gì thì làm ba cũng không quản, sao lại cứ phải về nhà làm loạn khiến ba khó chịu” Châu Diễm vừa tới đã la mắng anh một trận.

Châu Sưởng dựa vào tường, miệng cắn điều thuốc ” Dù sao cũng là chuyện sớm muộn gì cũng phải biết, trước sau gì em cũng dẫn cậu ấy về nhà ra mắt “

” Em định làm thiệt sao, không muốn kết hôn nữa sao? không muốn sinh con nữa sao?” Châu Diễm tức giận quay mòng mòng, công việc anh bận rộn, không có thời gian dạy dỗ đứa em trai này, trước giờ vốn nghĩ là đứa nhỏ này chỉ chơi đùa, đến tuổi rồi cũng sẽ biết an phận thu hồi tâm ý.

” Chưa bao giờ là đùa giỡn” Châu Sưởng gần đây tâm trạng không tồi, hiếm thấy bản thân nhẹ nhõm thế, giọng nói cũng buông lỏng ” Em cũng chỉ có thể cương lên khi với cậu ấy”

” Còn đặc ý nữa, người nhà của người ta có đồng ý không, đừng nghĩ em có thể quyết định được tất cả?”

Châu Sưởng gầy gầy điều thuốc đang hút, vui vẻ cười ” Người nhà của cậu ấy ngoài bản thân cậu ấy thì chính là em, có thể không đồng ý sao?”

Châu Diễm hừ lạnh một tiếng ” Không muốn nói với em nữa”

Châu Sưởng ngậm điều thuốc, đối với anh trai cười tươi như hoa, hồ đồ nói ” Chấp nhận hiện thực đi, mẹ cũng đồng ý rồi”

Châu Diễm nhìn liền muốn đấm em trai mình một cái, nhin rồi lại nhìn, quay người đi ” mẹ cũng bị em ép đến không còn biện pháp nào”

Châu Sưởng vẫy tay chào anh, đứng ở cửa hút thuốc xong, di di chân tắt lửa thuốc, thở dài. Không đơn giản gì để đi đến ngày hôm nay. Anh chắc chắn sẽ vì Nhuệ Dương làm mọi thứ tốt nhất, người nhà không chấp nhận cũng được dù sao nhà anh vẫn còn Châu Diễm. Ba anh cũng sớm không quản anh rồi, chỉ cần mẹ anh chấp nhận, những chuyện khác không quan trọng.

Anh biết anh đang dùng tình cảm gia đình, dùng thứ mà Nhuệ Dương luôn khát khao có được để giữ chân cậu, mặc dù như thế, Nhuệ Dương đối với anh vẫn còn thiếu cái gì đó thân mật, Con đường anh đi còn rất gian nan, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ đến chuyện từ bỏ. Anh nhớ cái con người lúc nào cũng ngoan ngoãn bên cạnh anh. anh muốn người đó quay về, cái người mà đối với anh không một chút ngăn cách về tình cảm và thể xác.

Châu Sưởng trở về nhà nhìn thấy cậu đang đứng chia hoành thánh ra làm hai phần cất trong tủ lạnh. Hắn nhẹ nhàng đi tới, ôm cậu từ phía sau.

Đàn Nhuệ Dương sưng sốt, thân thể trở nên cứng nhắc. Cậu vẫn chưa có thói quen với loại tiếp xúc thân mật này, trong lòng cậu lúc nào cũng như có hai người đánh nhau, một bên tiếp nhận thì thắng rồi, nhưng còn một bên vẫn như lúc trước chưa chết tâm, cuối cùng khiến cậu không giải thích mà cảm thấy khó chịu.

Châu Sưởng cũng cảm nhận được, nhưng cũng không muốn buông tay, nghiêng đầu hôn lên tai cậu, nhìn tai cậu dần dần đỏ ửng lên, vui vẻ cười ” Chúc mừng năm mới “

23. Chương 23: ” Sinh Nhật Vui Vẻ” Anh Tự Thối Nén , Tự Lầm Bầm Nói Với Bản Thân

Qua đầu năm mới, lại có một trận tuyết lớn, phải đến tháng ba mới có cảm giác mùa xuân đang tới.

Châu Sưởng dừng trước một cửa hàng bánh kem, anh ngồi trên xe, trên tay kẹp điều thuốc đang hút dở, anh ngồi trong xe cũng đã hơn một tiếng đồng hồ rồi. Trên xe cũng bị dán hai hóa đơn phạt, nhưng anh cũng không quan tâm lắm.

Nhân viên trong cửa hàng bánh kem bước ra ngoài, đứng ngoài xe gõ cửa kính hỏi ” Tiên sinh, ngài dừng xe ở đây cũng khá lâu rồi, ngày có muốn vào xem thử bánh của tiệm không?”

Châu Sưởng chậm rãi ngẩng đầu, lắc đầu nhưng rất nhanh lại đổi ý, anh xuống xe bước vào tiệm cùng nhân viên để lấy cái bánh mà anh đã đặt từ hai ngày trước.

Châu Sưởng đến tiệm cafe kế bên, gọi một ly cafe, đem cái bánh ngồi kế bên cửa sổ.

Hôm nay là sinh nhật của Nhuệ Dương, buổi chiều anh đã cố gắng sắp xếp công việc để về sớm, chuẩn bị lấy bánh kem để chúc mừng sinh nhật cậu. Chuẩn bị xuống xe thì nhận được tin nhắn của Nhuệ Dương, 5 chữ "Em ra ngoài có việc"

Kế bên tiệm bánh kem là một quán cafe nhỏ, lúc nhận được tin nhắn đúng lúc anh nhìn thấy cậu cùng với một người đàn ông khác bước ra từ quán cafe đó, anh cũng nhận ra người đàn ông đó, là người yêu của cậu khi anh và cậu chia tay nhau.

Anh ngồi trong xe, nhìn hai người vừa nói vừa cười từ từ đi xa, đột nhiên nghĩ đến ngày sinh nhật của Nhuệ Dương mấy năm trước.

Châu Sưởng về đến nhà, một mình lấy bánh kem, thắp nến.

" Sinh nhật vui vẻ" anh tự thổi nến, tự làm bầm nói với bản thân, lấy dao cắt bánh kem, cắt một nửa bánh vào tủ lạnh, còn một nửa tự mình ăn hết.

Sau khi ăn xong đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng đứng lên chạy vào trong phòng ngủ, sau khi kiểm tra tủ quần áo thấy không có gì thay đổi tự đứng thở phào nhẹ nhõm.

Trên khóe miệng anh còn dính một chút kem, đáng vẻ buồn cười đứng trước tủ quần áo, liếm liếm miệng, nhưng lại cười không nổi.

Sáng hôm sau Nhuệ Dương mới về nhà, trong nhà đèn vẫn sáng, cả đêm không tắt. Châu Sưởng nằm ở ghế salon, qua một đêm mà râu cũng đã mọc lún phún,ngốc nghếch ngẩng đầu nhìn cậu. Đáng vẻ như một chú chó tội nghiệp bị chủ nhân bỏ rơi.

" Anh làm sao vậy?" Nhuệ Dương kinh ngạc chăm chăm nhìn anh.

Châu Sưởng vuốt mặt " ngày hôm qua là sinh nhật em"

Nhuệ Dương cười nhẹ " Em biết mà, nhưng tiệm mới sắp khai trương nên em rất bận, cũng không quan tâm đến mấy việc đó "

Châu Sưởng cất giọng có chút ủy khuất " Anh tưởng là em sẽ cố gắng về sớm"

" Không phải em đã nhắn tin cho anh rồi sao, tiệm cũ xong việc em lái xe qua đêm để đi về rồi" Nhuệ Dương vào phòng ngủ lấy một bộ quần áo sạch vứt lên người anh " anh hơi quá đi, nhanh đi tắm đi"

Châu Sưởng bắt lấy bộ quần áo, liền kéo Nhuệ Dương cùng vào phòng tắm " tắm cùng anh"

Một bên anh nói xong dứt lời liền hôn lên cổ cậu, mắt mở to kiểm tra nơi nhạy cảm của cậu. Không có một dấu vết gì, lúc đó anh mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đột nhiên lại hận chính bản thân mình. Biết rõ Nhuệ Dương không phải là loại người ngày, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn là sợ hãi.

Anh suy nghĩ cả một đêm, lo được lo mất. Thậm chí không dám gọi điện thoại cho cậu, sợ chọc giận cậu khiến cậu không muốn quay về đây nữa.

Nhuệ Dương cởi sạch quần áo đứng dưới vòi hoa sen, Châu Sưởng từ phía sau ôm chặt lấy cậu, kéo tay tháo đồng hồ trên cổ tay của cậu ra, hôn hôn lên vết thương đó.

" Đau không?" Anh thì thào nói

Nhuệ Dương không nói gì, nhắm mắt lấy tay còn lại gội sạch xà bông còn vương trên tóc.

" Sinh nhật vui vẻ, có điều chúc hơi muộn chút" Châu Sưởng thở dài, có chút tiếc nuối, lại lấy tay giúp Nhuệ Dương gội đầu " Anh có để phần bánh kem cho em, trong tủ lạnh, chút nữa em phải ăn hết cho anh"

Châu Sưởng cười cười nói tiếp " Chỉ còn lại nửa cái, nửa kia anh đã ăn hết rồi"

Nhuệ Dương nhẹ nhàng " uh" 1 tiếng, một lát sau mới nói " Đây là lần đầu tiên anh nhớ sinh nhật em"

” Sau này năm nay anh cũng nhớ, nếu em thích anh sẽ tổ chức sinh nhật với em, nếu em không thích anh sẽ ở bên ngoài chờ em ăn mừng sinh nhật xong mới về. Cho nên em đừng trốn tránh anh nữa, được không?” Trong lòng hơi khó chịu, anh cũng không đem câu cuối nói ra. anh không oán Nhuệ Dương, nói đến khó chịu, năm đó con người này chắc phải khó chịu hơn anh bây giờ gấp 10 lần.

” Em bù đắp cho anh, được không?” Nhuệ Dương nghe xong có chút sửng sốt, đột nhiên hỏi

Châu Sướng vội vã đánh rớt miếng bột biển đang chà lưng cho cậu, không ngừng gật đầu ” Dương nhiên, để anh xem ngày nào cả hai đều không bận, mình tổ chức sinh nhật cho em”

” Được”

” Em có rời xa anh không”

Nhuệ Dương không hiểu gì quay đầu nhìn anh ” Sẽ không”

Châu Sướng cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi cậu ” vậy thì hôm đó mời một vài người, xem như là anh với em tổ chức bữa tiệc nhỏ, ra mắt mọi người.”

” Ra mắt...”

” Chúng ta không thể đăng kí kết hôn, cũng không thể tuyên thệ trước pháp luật, nhưng cũng phải tổ chức một bữa tiệc nhỏ, Bảo bối, em gật đầu đồng ý đi, em không gật đầu trong lòng anh rất hoang mang đó.

Nhuệ Dương cười cười, anh thực sự thay đổi rồi sao? thực sự yêu cậu rồi sao? thực sự muốn yêu thương cậu? không thay đổi? Nhuệ Dương gật gật đầu, có lẽ vậy.

Hôm nay Nhuệ Dương vừa xong việc, lên xe thì Châu Sướng gọi điện thoại đến

” Tiểu Nhuệ, em tan ca chưa? anh đến đón em”

“Àn, anh không cần đến, em lên xe chuẩn bị về rồi”

” Em chờ anh một chút” phía bên Châu Sướng có vẻ hơi ồn ào, một lúc sao lại thấy yên tĩnh lại ” Em khoan về nhà, lần trước không phải anh nói em mình làm tiệc nhỏ ra mắt sao, hôm nay anh thông báo cho đám bạn anh, bọn họ nhất quyết đòi tối này phải ăn uống một bữa, em cũng qua đây đi”

” Bạn anh?”

” Ân, lần trước em cũng gặp rồi, em qua đây đi, anh giới thiệu lại với mọi người”

” Em... hay là em không qua vẫn tốt hơn” Nhuệ Dương nghĩ một lúc mới nói. Bạn bè Châu Sướng với cậu không phải cùng một kiểu người. gặp rồi cũng không biết nói gì. Hơn nữa cậu cũng không thích anh mắt bọn họ nhìn cậu, rõ ràng là vẻ thương hại.

” Sao vậy?” Châu Sướng thấp giọng nói, có vẻ thất vọng.

Nhuệ Dương tùy ý tìm một lý do ” Ngày hôm nay khá bận nên e hơi mệt”

” Chỉ đến ngồi một lúc thôi, ngồi một lúc anh cùng em về ” Châu Sướng nhẹ giọng dụ dỗ, ngữ khí còn mang theo ý tứ cầu khẩn.

” Châu Sướng...”

” Tiểu Nhuệ” Nhuệ Dương chưa nói hết đã bị anh cắt ngang ” Anh muốn mọi người biết, là anh yêu em, anh muốn ở bên cạnh em. Trước đây là anh làm sai, tuy là anh không cách nào bù đắp được những thương tổn anh gây ra lúc đó, nhưng lần này anh thực sự nghiêm túc. Em không biết, mỗi lần anh ngủ dậy nhìn thấy em ở bên cạnh đều cảm thấy bản thân cực kì hạnh phúc, hận là không thể nói cho cả thế giới biết.

Nhuệ Dương liếm liếm đôi môi khô khốc, hỏi anh địa điểm, cúp điện thoại rồi quay ngược xe đi đến địa chỉ anh vừa đưa.

Trước khi xuống xe còn đặc biệt soi gương chỉnh trang lại vẻ mặt và quần áo rồi mới tiến vào. Châu Sướng đang ngồi ở đại sảnh chờ cậu, nhìn thấy cậu từ xa vội vàng chạy đến bên cạnh.

Ở đại sảnh đông người anh không thể nắm tay cậu, chỉ có thể khoác vai kéo cậu vào, nhéo nhẹ má cậu ” Sắc mặt đúng là không tốt, tối nay về em phải nghỉ ngơi đằng hoàng cho anh”

Nhuệ Dương cười cười, bị Châu Sưởng ngắt ngắt má người trở nên nóng rần, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Châu Sưởng khoác vai cậu bước vào thang máy, trong thang máy chỉ có hai người họ. Nhuệ dương nhìn có vẻ hơi căng thẳng, anh liền cúi đầu hôn hôn nhẹ cậu.

Nhuệ Dương bị anh hù hoảng sợ, liền vội vàng đẩy anh ra ” anh đừng nghịch nữa, có camera đó”

Châu Sưởng chụp lấy tay cậu, cắn cắn nhẹ ở ngón tay liền thở dài ” Hay là em thuê anh đi, để anh được gặp em hàng ngày, mỗi ngày không được gặp em, anh không có tâm trạng làm gì cả, xuống tinh thần lắm”

Thang máy vừa mở, Nhuệ Dương vội vã đẩy cái người cứ bám dính lấy cậu, nghiêm trang bước ra ngoài.

Không thể phủ nhận, cậu không có khả năng kháng cự lại những lời ngon tiếng ngọt của anh. Tựa như thời gian nửa năm đó, nếu không phải cậu cố chấp lẩn sau vào tưởng tượng của riêng mình, đến cuối cùng cũng không khiến cho bản thân trở nên chật vật như vậy.

Lần này, lúc bắt đầu cậu đã phòng bị chắc chắn, chỉ muốn đem những cái mình nợ trả lại cho anh. Chỉ là từ khi anh đưa cậu về nhà anh, cái lúc mẹ Châu chính thức tiếp nhận anh, thì cậu từng chút từng chút một đã tìm lại cảm giác yêu anh lúc xưa.

Không giống như vẻ trống rỗng như lúc xưa, cậu nhìn thấy được bộ dạng trước giờ chưa bao giờ thể hiện của Châu Sưởng, thì ra, con người này cũng sẽ quần quít lấy cậu là nững, cũng sẽ tranh thủ những lúc rảnh rỗi nhắn cho cậu 1 tin nhắn nói rằng rất nhớ cậu.

Cậu không cần chạy theo anh, vì bản thân cậu có thể khẳng định, chỉ cần cậu xoay người lại, là có thể nhìn thấy Châu Sưởng luôn luôn đứng sau lưng chờ đợi mình.

Hai người bước vào phòng, bạn bè anh đã chơi được một lúc rồi, ca hát uống rượu, có một nhóm còn ngồi chơi mạt chược.

Mọi người cũng đã nghe Châu Sưởng nói qua, nên lúc nhìn thấy Nhuệ Dương cũng không có nhiều bất ngờ, chào hỏi một chút rồi mạnh ai nấy tiếp tục cuộc chơi.

Nhuệ Dương đi theo anh vào phía trong ngồi ở salon, cậu với đám người này cũng không có tiếng nói chung, đây toàn là đám công tử con ông cháu cha lớn lên cùng Châu Sưởng, nếu không phải vì yêu anh, cơ bản cậu cũng không có hứng thú làm quen với đám người này.

Châu Sưởng đưa cậu một ly nước trái cây, bản thân thì tự rót một ly bia, không nỡ bỏ cậu một mình để chơi cùng với đám bạn kia, nên ngồi bên cạnh cậu cười cười nói nói

Châu Sưởng chạy lại chọn một bài hát, cầm lấy micro ngồi kế bên cậu, nghiêng đầu dựa dựa lên người cậu nhẹ nhàng nói ” Hát tặng em”

Nói xong không đợi Nhuệ Dương đáp lời, vỗ vỗ lên micro, chuẩn bị hát.

” Làm trò gì vậy?” mọi người la ó

Anh chỉ cười nhẹ ” mọi người nghe đây, qua mấy ngày nữa chúng tôi sẽ kết hôn, bài hát này tôi hát tặng bảo bối của mình”

Một vài người la lên mấy tiếng, thể nhưng rất nhanh bị âm thanh của bài hát lấn át. Thật ra bọn họ đều có thể nhìn ra thời gian này Châu Sưởng đã thay đổi nhiều như thế nào, không giống như hai năm trước vẻ mặt lúc nào cũng đau khổ, không có việc gì thì đi uống rượu, không thì nằm ở nhà ngủ mấy ngày liên tục.

Âm thanh phát ra là khúc nhạc dạo của bài ” Ánh trăng nói rõ lòng anh” Châu Sưởng cầm mic bắt đầu hát, giọng của anh cực kì ấm áp, hát loạt nhạc trữ tình này đặc biệt rất hay, cảm giác như là một người rất si tình.

Vừa hát được một nửa, cửa phòng đẩy ra.Tổng Dương miệng ngâm điệu thuốc hoàng tráng bước vào

” Làm sao vậy, còn coi nhau là bạn không, tụ tập cũng không thấy gọi tôi”
nguag

24. Chương 24: “chúng Ta Về Nhà”

Trong phòng đột nhiên im phăng phắc, Châu Sưởng liếc nhìn Tống Dương, vẫn ngồi yên tiếp tục hát bài hát của mình, tay nắm chặt tay cậu, sợ cậu tức giận.

Thấy Châu Sưởng không có phản ứng, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Tống Dương bị lôi đi chào hỏi kéo đến uống rượu.

Vừa hát xong, người bạn bác sĩ vội vàng kéo anh qua một bên, cúi đầu thấy giọng thú nhận ” Hôm qua Tống Dương đến kiểm tra sức khỏe, tôi có lỡ miệng nói, thế nhưng không nghĩ là y sẽ đến”

Châu Sưởng hai năm qua cơ bản không có liên hệ gì với y, quang mình lỗi lạc tự nhiên cũng không cảm thấy chột dạ, nhưng cũng sợ bản thân lại mang đến cho cậu thêm buồn phiền.

Anh quay đầu đi đến bên cạnh Nhuệ Dương, cậu đang cầm ly nước trong tay, miệng cắn cắn ống hút.

” Tiểu Nhuệ”

Nhuệ Dương ngẩng đầu nhìn anh

Châu Sưởng ra ý là mình vô tội ” Không phải anh”

Cậu chớp chớp mắt, lần này gặp Tống dương không khiến cậu hoảng loạn như lúc trước, trong mắt Châu Sưởng chỉ có cậu, sao cậu có thể không nhìn ra được chứ

Cậu nhìn anh ngoắc ngoắc ngón tay gọi anh lại, anh cũng ngoan ngoãn vẫy đuôi dịch mông ngồi xích lại bên cậu, chăm chú ngồi kể bên lại cúi sát đầu nghe cậu chuẩn bị nghe cậu nói.

Nhuệ Dương ngẩng mặt, hôn lên khóe môi anh.

Châu Sưởng: ”!!!!!!”

Nhuệ Dương: ”?????”

“(_) hôn thêm cái nữa”

Nhuệ Dương không thềm quan tâm anh, dựa người lên ghế, rút điện thoại di động ra, mở ra một tấm trước gió chưa xóa khiến cho Châu Sưởng lập tức hoảng loạn.

Châu Sưởng nhất thời ngẩn ngơ: ” Sao lại còn tấm hình này, anh thực sự không biết”

” Ngày hôm đó tại sao y lại ở nhà của chúng ta?” Nhuệ dương thấp giọng hỏi

” Anh uống say, chắc là y đưa anh về, anh không biết cái gì cả, sáng hôm sau tỉnh lại thì đã nhìn thấy y ở đó” Châu Sưởng nhớ lại chuyện 3 năm trước, chậm rãi nói với cậu.

” Làm tình rồi?”

Châu Sưởng vội vã nói như đinh đóng cột: ” Trước giờ chưa từng, từ đầu đến cuối từ trong ra ngoài anh là của em”

Nhuệ Dương yên lặng nhìn Châu Sưởng, cậu biết anh nhiều năm nay, ở bên cạnh nhau sớm tối, Châu Sưởng có điểm gì giả dối ít nhiều cậu cũng có thể nhìn ra.

Nhuệ Dương bấm bấm điện thoại, xóa tấm hình đó.

Châu Sưởng thở phào nhẹ nhõm, cũng không quan trọng mọi người ở đây như thế nào, liền ôm chặt lấy cậu
” Aiya, bảo bối, em dọa chết anh, làm anh sợ muốn chết”

Nhuệ Dương cười cười, chuyện nào qua rồi thôi để cho qua luôn. Cậu cũng không muốn lúc nào cũng nghĩ về quá khứ khiến cho cậu và anh ở hiện tại không được thoải mái, những gì cậu mong muốn, không phải đã có được rồi hay sao, huống chi còn người này còn cho cậu nhiều hơn những gì cậu muốn.

Tổng Dương ngồi uống rượu, uống hết một ly rượu, lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của hai người ngồi đằng kia.

Châu Sưởng không muốn ngồi đây thêm tí nào nữa, anh hận không thể lập tức quay về nhà yêu thương bảo bối của mình. Tranh thủ lúc mọi người đang chơi đùa anh liền lên ra ngoài đi đến gọi phục vụ ra tính tiền.

Vừa thanh toán xong, Châu Sưởng cảm thấy vui vẻ quay lại bên cạnh Nhuệ Dương, đang đi trên hành lang về phòng chơi thì thấy Tổng Dương dựa lưng đứng chờ anh từ lúc nào.

Tổng Dương cười ” Chúc mừng”

” Cảm ơn” Châu Sưởng gật đầu, chuẩn bị bước đi liền bị y chặn lối đi.

Tổng dương lấy thuốc ngậm lên miệng ” Anh không muốn gặp em đến vậy sao, chuẩn bị đãi tiệc cũng không thông báo cho em một tiếng?”

Châu Sưởng cầm bát lửa châm thuốc cho y ” Thì bây giờ thông báo, lúc đó nhớ đưa tiền mừng đó.”

Y cúi đầu, hít một hơi thuốc sâu,tự chế giễu ” Xem ra em vừa tự làm mất mặt mình rồi”

” Xin lỗi” châu Sưởng nhún vai

” Anh có vẻ thay đổi rất nhiều”

Châu Sưởng cười ” sắp kết hôn rồi, tiểu Nhuệ cũng không trách anh nữa, tâm tình tự nhiên sẽ vui “

” HA” Tổng Dương nhú mày ” Tiểu Nhuệ? em nhớ là lúc trước anh gọi cậu ấy là Dương Dương mà?”

” Sợ em ấy hiểu lầm, lúc trước anh thích em vốn là sự thật” Châu Sưởng không để ý nói, có một số chuyện qua rồi cũng không sợ nhắc lại.

Tổng Dương nhìn anh, vẻ mặt khổ sở cười ” Em hỏi anh chuyện này, nếu ngày từ đầu em chấp nhận anh, anh có yêu cậu ấy không?”

Châu Sưởng cười, ” Không có nếu như, anh bây giờ chỉ yêu một mình cậu ấy “

” Thì... chỉ là giả thiết”

” Tổng Dương, loại câu hỏi này không hề có ý nghĩ gì hết, anh cũng không muốn nghĩ đến loại giả thiết này, khiến cho anh và tiểu Nhuệ thêm nhiều hiểu lầm.”

” Anh ngày cả nghĩ cũng không nghĩ tới sao”

” Không cần thiết”

Tổng Dương nhắm mắt, đột nhiên cười ” Anh có nhớ ngày anh uống say, em đưa anh về nhà không, sau đó em nói anh là tối đó anh chỉ ôm em khóc hỏi tại sao không tiếp nhận anh”

Châu Sưởng có chút khó chịu, chau mày chờ Tổng Dương nói hết.

Y dừng một lúc, cười khổ nói tiếp ” Thật ra anh không có nói những lời này, anh một mực hỏi tại sao cậu ấy không tha thứ cho anh”

” Anh biết”

” Anh biết sao?”

Châu Sưởng cười nhẹ cáo từ, không muốn nói thêm nữa, dứt tay vào túi quần nghiêng người lách qua Tổng Dương đi vào. Lúc đó tuy rằng anh uống say, thế nhưng ngay cả lúc mơ người anh nghĩ đến cũng là Nhuệ dương, thì làm sao có thể nói ra lời như y nói.

Tống Dương cười tự chế giễu bản thân, y tính ngộ quá muộn, y sớm đã không có cơ hội. Ngày hôm nay đến, cũng chỉ muốn hỏi nếu có giả thiết đó xảy ra thì ngày hôm nay nhân vật chính đó có thể là y hay không? chỉ là đối với Châu Sưởng, một chút ý niệm cũng không cho y.

Châu Sưởng vừa đi đến mấy bước, còn chưa đến cửa phòng thì nhìn thấy bóng dáng Nhuệ Dương đứng đó không biết từ bao giờ, mặt Châu Sưởng liền biến sắc.

Nhuệ Dương hí hóp mắt nhìn anh, như có điều gì suy nghĩ.

Tống Dương cũng đi tới, nhìn thấy Nhuệ Dương lông mày giãn ra nở nụ cười, đi ngang qua vỗ vai Châu Sưởng.

” Tiểu Nhuệ” Châu Sưởng liền hất tay y ra ” Em nghe được gì rồi, không cần biết em nghe được gì anh cũng có thể giải thích”

Châu Sưởng bước đến kéo cậu, không để ý cậu giờ nắm đầm ra, bất ngờ không kịp đề phòng bị cậu nắm một cái lên mặt.

Anh vô cùng hối hận, tự nhiên lại đi nói chuyện với Tống Dương nhiều như vậy làm gì không biết. Anh buốt mặt, chưa kịp đứng vững lại bị nắm thêm một cái nữa.

Châu Sưởng bị đẩy lùi về phía sau, trực tiếp té ngay trước cửa phòng. Cửa phòng không đóng nên lúc anh té xuống thực sự hù mọi người trong phòng 1 phen hoảng loạn. nhưng khi nhìn thấy người đánh là Nhuệ Dương thì cũng không nói gì quay về chỗ ngồi của mình.

Nhuệ Dương lạnh lùng liếc nhìn Tống Dương, lại quay đầu nhìn anh, nhỡ vào phòng là người vừa bị cậu đánh ngã xuống đất.

Châu Sưởng đã từng bị thương ở lưng, lần này lại bị đánh té đầu như vậy, chống tay ngồi dưới đất ánh mắt ủy khuất nhìn cậu.

Đám Nhuệ Dương đi đến gần anh, lạnh lùng chỉnh sửa lại y phục của anh. Châu Sưởng nhú mắt nghĩ rằng mình lại sắp bị đánh thêm một đầm nữa, không ngờ cậu lại cúi xuống hung hăng hôn tới môi anh.

Châu Sưởng ngây ngẩn cả người, môi bị cậu cắn mạnh, vị máu tanh tràn đầy trong khoang miệng, anh vội vã giữ chặt đầu cậu, hôn sau đáp trả.

” Mẹ nó” Trong phòng có người chửi đồng lên ” Mau đi thuê phòng đi, đừng ở đây mà phát tình nữa”

Nhuệ Dương cúi đầu cười nhẹ, liếm liếm khóe môi đang rỉ máu của anh, thấp giọng nói” Đứng lên, chúng ta về nhà”

—Chính văn hoàn —

25. Chương 25: Phiên Ngoại 1 Em Ấy Yêu Hay Không Không Sao Cả, Chỉ Cần Tôi Yêu Tiểu Nhuệ Là Được Rồi

Nửa đêm, tôi tỉnh giấc, theo thói quen quơ lấy tay tìm người, không có ai.

tiểu Nhuệ lại kéo chăn ra quay lưng đến mép giường ngủ, tôi nhẹ nhàng kéo cậu lại ôm chặt. Tiểu Nhuệ có vẻ không thoải mái giật mình nhẹ, quay đầu trừng mắt nhìn tôi, mơ mơ màng màng nói một vài câu vô nghĩa bằng tiếng địa phương cậu, lại nhắm mắt tiếp tục ngủ, lại nhắm mắt ngoan ngoan rúc vào người anh tôi ngủ tiếp, tôi cũng dụi dụi nhẹ lên trán cậu rồi lại tiếp tục giấc ngủ của mình.

Sáng sớm lúc tôi dậy chuẩn bị đi làm thì tiểu Nhuệ đã rời đi từ bao giờ. Trước khi đi cậu đã để sẵn quần áo, chọn sẵn cavat cho tôi. Tắm xong, vừa ngâm nga bài nhạc vừa thắt cavat, đứng trước gương chỉnh trang một hồi, ăn xong phần ăn sáng cậu chuẩn bị rồi lên xe đi làm.

Hôm nay là ngày lễ tình nhân của Trung Quốc, trước đó tôi đã đặt trước một bó hoa hồng, và đặt người ta giao đến gara xe của cậu. Buổi chiều lại cố gắng xong việc sớm, trên đường về nhà cứ tưởng tượng về đến nhà nhất định cậu sẽ cảm động nhào vào lòng ôm chặt lấy mình, sau đó biết đâu lại giống như mấy tháng trước đánh mấy cái rồi lại chủ động ngồi lên mình làm cái này cái kia (xin lỗi đoạn này edit chen mờ trời ơi ba này riết có máu ngược)

Tiểu Nhuệ về nhà cũng đã rất muộn, cơm canh đều đã nguội

Nhìn cậu có vẻ rất mệt, về đến nhà đi thẳng vào phòng tắm, nửa tiếng sau mới bước ra, cậu ngáp dài từ phòng tắm bước ra, ngồi bên cạnh tôi.

” Hôm nay bận rộn lắm sao?” Tôi hỏi

Cậu gật gật đầu, hình như bây giờ mới phát hiện ra trên bàn còn y nguyên đồ ăn, kinh ngạc nhìn anh” Anh còn chờ em sao?”

” Em ăn chưa?” tôi nghĩ câu hỏi của bản thân hơi thừa thãi

Quả nhiên cậu trưng vẻ mặt tội lỗi gật gật đầu ” Em ngồi nhìn anh ăn “

“.....” Tôi còn nghĩ tiểu Nhuệ sẽ nói ngồi ăn thêm một tí nữa với mình.

Ngồi trên bàn ăn, từng miếng từng miếng ăn những món do chính mình tận tình chuẩn bị. Tiểu Nhuệ ôm máy tính ngồi ghế bên cạnh vẫn chăm chú xem hình, lâu lâu ngẩng đầu liếc nhìn tôi..... gọi là nhìn tôi ăn.

” Đúng rồi” bỗng nhiên em ấy ngẩng đầu lên hỏi ” hôm nay ở cửa hàng em nhận được một bó hoa hồng”

Tôi vội vàng gác đĩa sang một bên nhìn vào mắt em ấy. Ngoan ngoan, cuối cùng em ấy cũng nhớ đến...

” Có lẽ do ai gửi sai địa chỉ rồi” Tiểu Nhuệ lắc lắc đầu, ” Cũng không thấy có đính kèm thiệp, nên em cũng không biết gửi trả lại cho ai, vứt đi thì tiếc, nên em cầm ở phòng khách của văn phòng, cũng để được mấy ngày đó”

Bản thân lập tức cảm thấy như bị ghen, ho khan vài tiếng, tiểu Nhuệ liền rót cho tôi ly nước, vỗ vỗ sau lưng.

” Không phải người khác tặng em, anh ăn uống cẩn thận coi chừng bị sặc đó”

Tôi không có gì để nói ngồi nhìn một bàn đầy đồ ăn, thời tiết nóng như vậy, cất vào tủ lạnh không biết ngày mai còn có thể ăn lại không

” Hôm nay là ngày thất tịch” Tôi cầm lấy đôi đũa tiện tay vẽ linh tinh trong chén cơm đang ăn.

” Em biết, hả? là của anh tặng sao? Em ấy nghiêm trang nhìn tôi nói, tôi có thể thề, nhìn em ấy cơ bản không có ý nào là đùa giỡn cả.

Nói xong quay đầu sang hôm nhẹ lên mặt tôi một cái ” Lễ tình nhân vui vẻ nhaaa”

Thực ra tôi cũng không phải là vui vẻ lắm.

Tôi đứng lên, với tay lên kệ lấy mô hình xe phiên bản đặc biệt tôi mua cho tiểu Nhuệ, tháng trước vừa mới có hàng, đúng lúc tôi có việc phải đi Đức công tác nên mua về.

” Tặng em”

” Cái này đắt lắm a” tiểu Nhuệ cầm mô hình cười híp mắt nhìn tôi ” Em cũng không dám mua”

” Cứ để anh mua tặng em”

“Không cần, cũng không phải chỉ có bản đặc biệt, còn có nhiều loại khác”

Chỉ có một mình ăn cơm, ăn xong tôi ngoan ngoãn rửa chén bát, sau khi dọn dẹp xong thì tiểu Nhuệ cũng đã leo lên giường ngủ rồi. xem ra thực sự em ấy không có ý định ăn mừng ngày lễ này với tôi rồi.

Tự mình cời sạch đồ, bò lên giường nhào lên nằm trên người tiểu Nhuệ, lại nói thêm một lần nữa ” Hôm nay là lễ tình nhân đó”

” Muốn làm sao” nói rồi liền vòng tay ôm lấy lưng tôi, miệng cắn cắn nhẹ lên cằm tôi

Tôi nhìn tiểu Nhuệ, em ấy có vẻ thực sự rất mệt, đột nhiên bản thân cũng không có hứng thú.

” Không sao, em ngủ đi ” Cũng không vấn đề gì, bản thân ôm em ấy ngủ là được.

” Đợi qua thời gian bận rộn này, em có thể bồi thường cho anh, được không?” tiểu Nhuệ trề môi nói, liền nhắm mắt, thực sự đi ngủ.

Tôi cũng tắt đèn, ôm em ấy đi ngủ.

Bất giác nắm tay tiểu Nhuệ, đụng phải vết thương mãi mãi không xóa đi được vết sẹo đó.

Trước đây không phải như vậy, lúc trước tâm tình của bản thân đặt lên người khác, em ấy chắc không bao giờ nghĩ đến việc tôi sẽ chuẩn bị ăn mừng lễ tình nhân với em ấy.

Quên đi, dù sao cũng nghĩ kĩ rồi, em ấy yêu hay không không sao cả, chỉ cần tôi yêu tiểu Nhuệ là được rồi.

Tôi nằm mãi không ngủ được, nghĩ đông nghĩ tây.

Lễ tình nhân năm ngoái em ấy ở đâu? có phải cũng người đàn ông đó không? em ấy có yêu người đó không? tại sao sau này lại chia tay? Nếu như em ấy không biết mình cứu em ấy, liệu em ấy có quay lại bên mình không? Ngày sinh nhật của em ấy có phải cũng tổ chức cùng với người đàn ông đó không?

..... Em ấy còn yêu mình không?

Những điều này tôi chưa bao giờ hỏi qua, là không dám hỏi.

Nói thật lòng, hiện tại tôi đều rất thận trọng sống với em ấy, sợ làm tiểu Nhuệ giận. Tôi chưa từng nghĩ tôi cũng sẽ có ngày như hôm nay, lại càng không nghĩ đến tôi có thể đi yêu một người như vậy. Mặc dù là vậy nhưng bản thân cảm thấy cuộc sống bây giờ rất hạnh phúc, không muốn thừa nhận cũng phải nói, mỗi ngày nhìn thấy em ấy tôi đều rất rất hạnh phúc.

Tiểu Nhuệ ngủ rất say, thỉnh thoảng còn ngáy to. Hình như đang nằm mơ thấy cái gì đó, chau mày cau mặt xem ra có vẻ rất khó chịu.

” Châu Sướng”

Tôi vội vàng chồm tới, nghĩ là em ấy tỉnh.

Tiểu Nhuệ vẫn nhắm mắt ngủ, nhưng lại gọi một lần nữa ” Châu Sướng”

Là đang nói mơ sao? Tôi khẽ sát hôn lên mắt tiểu Nhuệ thì cảm giác khóe mắt có vẻ hơi ướt. Em ấy đang mơ thấy gì nhỉ?

” Ân, anh ở đây” Tôi cẩn thận trả lời lại

” Chia tay đi”

”!!!!” Trong lòng tôi bỗng nhiên nghe tiếng choang ” Sao, làm sao lại như vậy?”

” Anh đừng dối em nữa” đột nhiên tiểu Nhuệ hét lên một câu, thanh âm từ từ hạ thấp xuống, ngắt quãng ” Tống Dương..... Anh và Tống dương yêu nhau bao lâu rồi?

Tôi ngu người luôn, tôi bây giờ đến Tống Dương đang ở đâu còn không biết.

Không biết trong mơ tôi đã nói gì, em ấy đột nhiên hít mũi, lệ từ khóe mắt liên tục rơi xuống.

Tôi tiến tới hôn hôn tiểu Nhuệ, không dám gọi dậy, chỉ có thể nhẹ nhàng lau nước mắt cho em ấy.

Em ấy đột nhiên dơ tay tát thẳng vào mắt tôi, đẩy mặt tôi ra ” Chia tay vui vẻ đi, em cũng không còn yêu anh nữa” thấp giọng nói xong, khịt khịt mũi rồi kéo chăn quay người ngủ tiếp.

Vòng tay ôm chặt lấy con người đó ” Anh yêu em, không phải Tống Dương, từ lâu đã không yêu Tống Dương rồi”

Tiểu Nhuệ ngáy nhẹ xem như đáp lại.

Tôi gác chân lên người tiểu Nhuệ, như là đem cả người dung nhập vào cơ thể mình, ôm chặt, sớm biết để em ấy ngủ lại mơ những giấc mơ vớ vẩn như thế, thì tôi đã sớm yêu thương em ấy, làm cái này cái nọ khiến cho em ấy không có tinh thần mà nằm mơ nữa.

Haizzz, tôi mơ mơ hồ hồ ngủ được một chút, tỉnh dậy trời đã sáng.

Tiểu Nhuệ ngủ chưa dậy, tôi xem đồng hồ thấy còn sớm, liền bước ra bếp chuẩn bị bữa sáng.

Hiện tại việc làm ăn của tiểu Nhuệ rất thuận buồm xuôi gió, người khác góp vốn em ấy góp sức, mỗi ngày đều bận rộn như chong chóng. Việc tôi có thể làm bây giờ là tận tình chăm sóc cho em ấy, sợ tiểu Nhuệ lao lực, lại mắc bệnh cũ.

Sau khi làm vệ sinh xong tôi lấy sẵn kem đánh răng và khăn tắm cho tiểu Nhuệ, sau đó mới vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Hôm nay phải biểu hiện tốt hơn, để lỡ em ấy mang những gì mơ tối qua thành sự thật thì tôi xong đời.

Cũng đến giờ rồi, tôi đi gọi tiểu Nhuệ dậy, tôi đi tới đi lui trong phòng ngủ, suy nghĩ một lúc, vẫn nghĩ là hôn gọi em ấy dậy vẫn là lãng mạng nhất. Kể cả em ấy có bực mình cũng sẽ hết giận.

Tôi mới hôn được một chút, chưa kịp thỏa mãn thì em ấy đã dậy rồi ” Ừ, em còn chưa đánh răng” mơ mơ hồ hồ nhìn tôi, khả ái chết đi được.

Tôi ôm nhẹ tiểu Nhuệ ngồi dậy, lấy bộ quần áo để sẵn mặc cho em ấy, tiểu Nhuệ vẫn cứ nhắm mắt ngủ gật. Khi chuẩn bị mặc quần cho thì em ấy đá tôi một cái thật đau.

” Em tỉnh rồi?”

” Uh, để em tự mặc” tiểu Nhuệ mặc xong quần áo đứng dậy gấp dài

Tôi xoa xoa đầu em ấy ” Ngủ ngon không?”

” Ngủ không ngon ” dụi dụi mắt ” em khó chịu”

Chết tiệt, lại cương lên rồi, em ấy chỉ lúc sáng mới ngủ chưa hoàn toàn tỉnh táo, mới có thể làm nũng với tôi, gọi cảm không chịu được.

” Em đi rửa mặt đi, anh sẽ nhỏ thuốc nhỏ mắt cho em” Nói rồi bản thân ôm sau lưng em ấy, bám dính lấy cùng đi vào nhà vệ sinh.

Đột nhiên tiểu Nhuệ dừng lại, có chút hoang mang nói ” Tối qua em mơ thấy ác mộng”

“..... em mơ thấy gì?” Tôi thần trọng hỏi, tâm tình có chút hoang mang, quyết định chờ em ấy nói xong sẽ ôm em ấy khóc một trận lớn rồi mình oan. mặc dù không làm gì sai nhưng vẫn sẽ mình oan.

tiểu Nhuệ suy nghĩ một lúc ” không nhớ nổi, chỉ nhớ là rất khó chịu.

Thế là con tim yếu ớt của tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm..

26. Chương 26: Phiên Ngoại 2

Nhuệ Dương đi kiểm tra sức khỏe, tôi nói muốn đi cùng và em ấy cũng đồng ý, cũng không giống như lúc giấu diếm, bản thân âm thầm lặng lẽ đi gặp bác sĩ Khương. Ít nhiều gì, đây cũng là phát triển tốt.

Bác sĩ Khương nói tiểu Nhuệ đang hồi phục rất nhanh, nếu kiên trì như vậy bệnh cũng sẽ không tái phát nữa.

Lúc đi lấy thuốc tôi gặp lại người bạn học của mình, cậu ấy là đệ tử của bác sĩ Khương, cũng tham vào chương trình trị liệu của tiểu Nhuệ

Tôi liền kể lại cho cậu ấy nghe về lần nằm mơ đó của tiểu Nhuệ. Cậu ấy nói có thể trong tiềm thức của em ấy vẫn không chấp nhận tin tưởng tôi.

Cũng có thể là như vậy, tôi đã lừa người ta lâu như vậy, thật là tự làm tự chịu.

Lúc trước tôi thích Tống Dương, đó là sự thật, bản thân tôi cũng không nhớ rõ là thích trong bao lâu rồi. Lần đầu tiên gặp tiểu Nhuệ tôi gặp người khá lâu, hai người đó thực sự rất giống, tôi thậm chí còn hoài nghi không biết tiểu Nhuệ có phải là con cháu Tống gia lưu lạc ở bên ngoài không, sau này mới thật sự là suy nghĩ ngu ngốc mà.

Khi đó tôi liền quyết định làm quen với tiểu Nhuệ, thường xuyên chạy xe hơn nửa tiếng để đến cửa tiệm của em ấy tùy tiện nhờ em ấy tìm xem xe có trục trặc gì không.

Lúc đó tiểu Nhuệ cũng có cảm tình với tôi, tôi có thể nhận ra, em ấy rất ngốc nghếch, lần nào cũng thận trọng làm tôi vui, kể cả đang bận một chuyện gì cũng có thể dẹp qua một bên đến nói chuyện với tôi.

Tôi không biết bản thân đã nghĩ gì, chỉ vì không có được Tống Dương nên tìm một bạn trai có bề ngoài giống hệt y. Khi đó tôi rất thích nụ cười của tiểu Nhuệ, đôi mắt cong cong khi cười, nụ cười rất giống Tống Dương.

tiểu Nhuệ đã từng hỏi qua, nếu như em ấy không giống Tống Dương, tôi có yêu em ấy không?

Có thể không?

Chắc là không.

Tống Dương từng là sự chấp niệm của tôi, nhiều năm không có được, cho nên mới nghĩ nó đã khắc sâu trong lòng, mới chú ý đến tiểu Nhuệ. Sau này, khi ở bên nhau ba năm, từng chút từng chút trong cuộc sống hàng ngày, tự nhiên yêu em ấy, càng ngày càng không thể rời xa.

Bây giờ thì đã không còn chấp niệm với khuôn mặt đó, mà đã thành tình yêu. Kể cả bây giờ em ấy thay đổi thành một khuôn mặt khác, chỉ cần em ấy vẫn là Đàm Nhuệ Dương, thì tôi vẫn như trước yêu em.

Giống như khoảng thời gian 2 năm tôi chia tay với tiểu Nhuệ, tôi gặp lại Tống Dương, thì cũng không vì khuôn mặt đó mà động tâm, trong lòng chỉ tâm niệm về tiểu Nhuệ của tôi.

Sau khi rời khỏi phòng khám của bác sĩ Khương, tôi vẫn muốn lôi em ấy đến bệnh viện, sức khỏe tiểu Nhuệ không tốt, kể cả có chuyển biến tốt cũng không thể xem nhẹ, vẫn là nên kiểm tra thường xuyên một chút.

Ở hành lang bệnh viện tôi cả người lo lắng ngồi chờ không yên, chỉ sợ bác sĩ đưa kết quả xấu. Cho đến khi tiểu Nhuệ thông dong bước ra ngoài bản thân mới cảm thấy được thở phào nhẹ nhõm.

” Anh còn căng thẳng hơn cả em nữa sao??” em hỏi vui vẻ đi phía sau tôi nói.

Có thể không căng thẳng sao. Tôi bóc một viên kẹo ngọt bỏ vào miệng em ấy nói ” Đừng phá nữa, em mà phá nữa coi anh về tính sổ với em ra sao”

Tiểu Nhuệ cong mắt cười với tôi, tiến đến xe ngồi sẵn, ngoắc tôi lại, tôi cũng không vội lên xe mà chạy đến đứng bên cửa sổ, em ấy đảo mắt nhìn một vòng, xem ra xung quanh không có ai, liền lén lút hôn lên môi tôi 1 cái thật ngọt ngào ” Về nhà thôi, không dễ dàng gì có được ngày nghỉ, em muốn nghỉ ngơi thật tốt.”

Có thể là kết quả kiểm tra sức khỏe tốt, tâm tình tiểu Nhuệ khá lên rất nhiều, cũng khiến cho tâm tình tôi vui lên không ít.

Tôi lên xe, vừa thắt đai an toàn xong thì nghe tiểu Nhuệ nói ” hôm nay mẹ gọi điện thoại cho em ”

” Mẹ nói gì?”

“Mẹ nói tháng sau có muốn ra ngoài ăn cơm với mẹ không”

” Được, đến lúc đó em sắp xếp. Dù sao bây giờ có chuyện gì mẹ cần tìm anh toàn gọi cho em, địa vị trong nhà của anh càng ngày càng thấp ”

Tiểu Nhuệ chỉ cười không nói gì, cúi đầu chơi điện thoại.

Tôi đang định nghiêng người qua thì bị em ấy đẩy nhẹ: " Anh nhìn đường, lái xe cẩn thận của anh đi"

Tôi chỉ biết thở dài, thôi thì an phận lái xe của tôi

Về đến nhà, tranh thủ lúc em ấy đang trong phòng tắm tôi liền bước vào. Tự nhiên nhìn em ấy tắm, nhìn một lúc bản thân cũng cương lên rồi, tiểu Nhuệ còn cố ý không rử tôi tắm cùng, chỉ lâu lâu quay lại liếc mắt nhìn tôi, khóe mắt còn mang theo ý cười.

Thôi bỏ đi, tôi hết thuốc chữa rồi. Tự bản thân cởi hết đồ bước vào ôm em ấy, trơn trơn mềm mềm thật là hưởng thụ mà.

Thực tế, tiểu Nhuệ thay đổi rất nhiều, không giống như lúc trước bây giờ chỉ cần nhìn ánh mắt em ấy tôi biết trong lòng em ấy chỉ có mình tôi, hoặc là biết đâu trước giờ vẫn như thế, chỉ là thời gian sống cùng tôi cách đây 3 năm có quá nhiều điều khiến tôi không nhìn thấy điều đó, hoặc cũng thể chính bản thân tôi đã bỏ quên điều đó.

Tiểu Nhuệ vốn chính là như thế, tất cả những gì em ấy có đều do em ấy đấu tranh để dành được, so với tôi, tôi còn kém rất xa, đến tiền vốn làm ăn chung với người khác thì cũng do gia đình cho.

Tôi thường hay nghĩ, những năm đó tiểu Nhuệ biết trong lòng tôi có một người khác, không thật lòng với em ấy, không biết em ấy đã sống như thế nào?

Chắc là rất hận tôi

Nhưng mà em ấy vẫn như lúc trước ở bên tôi, nếu không phải sự xuất hiện đột ngột của Tống Dương, không biết em ấy còn có thể kiên cường đến lúc nào?

Như tôi bây giờ, từ sâu trong suy nghĩ, ngày nào cũng nhớ đến tiểu Nhuệ, muốn biết em ấy hàng ngày đã gặp ai, muốn biết em ấy có liên lạc với cái người đó không, sau khi chia tay tôi em ấy có yêu ai khác không?

Tiểu Nhuệ còn yêu tôi không? Đây là câu hỏi mà tôi tự hỏi bản thân hàng ngày không ít hơn 100 lần, nhưng vẫn là không dám mở miệng hỏi trực tiếp, sợ làm em ấy giận, sợ em ấy cười tôi không biết lượng sức, sợ em ấy nói... không yêu nữa.

Tôi vẫn nghĩ rằng, chỉ cần tiểu Nhuệ chấp nhận ở bên cạnh tôi, là tôi đã hài lòng thỏa dạ lắm rồi, không cần biết em ấy làm gì, tôi cũng sẽ không để ý.

Lúc bản thân cảm thấy đau khổ nhất thậm chí còn nghĩ rằng kể cả em ấy có yêu người khác, chỉ cần em ấy chấp nhận để tôi thương yêu, chấp nhận tình yêu này, nhưng thứ khác không còn quan trọng.

Nhưng đúng là lòng tham của con người a, vĩnh viễn không bao giờ là đủ.

Mong muốn của mỗi con người lúc nào cũng là một cái động không đáy, được một ít rồi lại muốn được nhiều hơn.

Tôi đương nhiên là không thể tránh khỏi.

Thời gian tan làm của tiểu Nhuệ không cố định, thường xuyên trễ hơn so với tôi, cơ bản không có việc gì tôi thường hay đi đón em ấy sau giờ làm. Bây giờ tôi đang ngồi ở phòng khách chờ ở gara xe, từ lúc tôi đến đây ngồi đã hơn nửa tiếng rồi, hút cũng rất nhiều thuốc, cổ họng cũng đắng nghét.

Trên bàn tiếp tân còn để bó hoa hồng, chính là mấy ngày trước Thất Tịch tôi đặt mua giao đến đây, hoa vẫn còn rất tươi. Tiểu Nhuệ không gạt tôi thật, em ấy thực sự không biết ai tặng bó hoa này.

Tiểu Nhuệ đang ở trong văn phòng, tôi nhìn thấy em bước vào văn phòng quan trọng là có người cũng theo sau em bước vào. chính là cái người đàn ông cùng em hôm sinh nhật đó.

Lòng tôi như lửa đốt, hận không thể xông vào. Lại đốt một điếu thuốc, ngồi hút thêm nửa tiếng thì người đàn ông đó bước ra, còn đứng ở cửa vỗ vỗ vai em ấy, tiểu Nhuệ có vẻ rất bận, chào hỏi xong cũng gọi người ra tiễn người đó, lại quay vào phòng làm việc.

Người đàn ông đó bước ngang qua tôi, tôi vẫn chăm chăm trừng mắt nhìn hấn, hấn cũng vô tình đưa mắt nhìn tôi rồi cũng đi ra ngoài. Mẹ nó, bỗng nhiên tôi nghĩ đến năm đó tôi cũng ngồi ngoài xe trước cửa tiệm nhìn thấy người đàn ông này vừa ôm vừa hôn Nhuệ Dương của tôi.

” Anh đến lâu chưa?”

Tôi bị dọa hết hồn, quay lại nhìn thấy tiểu Nhuệ

Tôi dụi tắt thuốc ” Cũng vừa mới đến ”

Tiểu Nhuệ cúi đầu, nhìn thấy tàn thuốc trong gạt tàn, có chút không vui, nói lỏng cavat nói ” anh hút nhiều thuốc vậy làm gì cơ chứ”

Tôi theo đuôi em ấy vào phòng làm việc, em ấy đi đến bàn làm việc ” Đợi em một chút, em cũng sắp xong việc rồi”

Cầm cuốn tạp chí hồ hững lật vài trang, trong đầu toàn là hình ảnh của người đàn ông kia, tôi suy nghĩ về chuyện hai người bọn họ ở trong đây hơn nửa tiếng đồng hồ, làm cái gì không biết?

Tôi nghĩ là nếu tôi không hỏi rõ ràng chắc sẽ bị bức điên luôn mất, vứt cuốn tạp chí qua một bên, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị sẵn sàng, chậm chậm hỏi tiểu Nhuệ ” người vừa nãy là ai vậy?”

Em ấy ngẩng đầu liếc mắt kì quái nhìn tôi ” Bạn hợp tác làm ăn”

Tôi chỉ biết nhìn em ấy không nói gì. Đột nhiên lại cười nói ” Anh gặp qua rồi sao?” Có thể ánh mắt tôi mang đầy u uất, nên bị em ấy nhìn ra rồi sao.

Tôi đi đến phía sau tiểu Nhuệ, hôn nhẹ lên tóc, ôm chặt người ngồi đằng trước, nhiệt độ cơ thể và mùi hương quen thuộc khiến tôi bình tĩnh lại rất nhiều. chỉ cần có thể ôm chặt em ấy như vậy là được rồi.

” Thôi bỏ đi...., đều là chuyện cũ, không nhắc lại nữa” Tôi thở dài

Tiểu nhuệ vươn tay vuốt nhẹ mặt tôi, tôi cũng cẩn nhẹ lên tay em ấy, mặc kệ thế nào, không có chuyện gì quan trọng bằng việc tiểu Nhuệ vẫn đang ở bên cạnh tôi.

Trước khi bước ra tiệm tôi không nhịn được quay lại nhìn bó hoa hồng đó, em ấy cũng nhìn thấy ánh mắt đó của tôi, chỉnh sửa lại y phục, lấy tinh thần, lái xe về nhà.

Trên xe, vừa chọn CD, đột nhiên tiểu Nhuệ nói” về sau em nghĩ đi nghĩ lại, người tặng hoa có phải là anh không?”

Tôi ho khan vài tiếng, thiếu chút nữa đạp phanh thắng gấp, vốn định chôn chặt chuyện này không bao giờ nói ra, vì bản thân nói ra không phải quá mất mặt sao.

” Sao em lại đoán như vậy?” Cố gắng bày ra khuôn mặt cười cho em ấy xem.

Tiểu Nhuệ nhún vai ” Lúc nói với anh em cũng có nghĩ qua, nhưng mà...” em ấy cười, thanh âm mang chút bất đắc dĩ” Anh không nói gì, nhưng em nghĩ đi nghĩ lại thì ngoài anh ra cũng không ai tặng hoa cho em vào ngày Thất Tịch, tuy là hành động này không giống anh cho lắm”

” Thế nào là không giống” Tôi hừ một tiếng” vốn là muốn cho em một bất nghe, kết quả hoàn toàn bị em coi không ra gì”

Tiểu Nhuệ cười ” Kinh hỉ thì không có, nhưng lo sợ thì mất mảy mảy ”

” Tại sao?”

” Sợ anh nghĩ lung tung”

“!!!” Tôi không nghe lầm chứ, em ấy cũng sợ tôi nghĩ lung tung, sợ tôi ghen, rồi tức giận sao?

Nhất thời tôi có chút chóng mặt hoa mắt.

” Anh nghĩ em không thèm để ý đến anh nữa” quay đầu nhìn tiểu Nhuệ, tốt quá, em ấy vẫn để ý đến tâm trạng của tôi.

Tiểu Nhuệ thấp giọng trả lời” anh không nói làm sao em biết được”

” Anh..”

” Về nhà nói tiếp” tiểu Nhuệ đột nhiên cắt đứt lời tôi ” Nói nữa chắc chúng ta phải chạy mấy vòng thành phố”

Tôi vội vàng nhìn lại đoạn đường trước mặt. Đi sai đường rồi.....

Cuối cùng cũng nhận nhin về đến nhà, vừa bước về nhà vội vàng ôm lấy tiểu Nhuệ

” Anh không nóng hả?” em ấy lườm bầu vùi tiếng nhưng cũng không đẩy tôi ra, không những thế tôi còn cảm giác được em ấy nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy tôi.

Cúi đầu hôn nhẹ lên tai em ấy, hỏi nhỏ:” Những điều em nói là thật sao?”

” Em nói cái gì rồi?”

” Em nói em sợ anh ghen, nên lo lắng mấy ngày ” ôm chặt em, cũng không muốn mở điều hòa, tôi không quan tâm thời tiết bây giờ nóng hay không.

” Cái này thì có gì kì lạ” tiểu Nhuệ đẩy tôi ra ” Nóng, chờ em đi thay đồ đã”

Tôi chỉ có thể thả em ấy ra, cùng đi vào phòng ngủ, cùng thay quần áo, tiện thể kiểm tra xem em ấy có gầy đi không, tối nay sẽ cho ăn gì để bồi bổ.

” Tại sao không kì lạ?” Tôi lấy trong tủ quần áo ra bộ đồ ngủ tình nhân mới mua, hai bộ y hệt nhau, chỉ là kích thước lớn nhỏ khác nhau ” Mặc cái này đi”

Tiểu Nhuệ đặc biệt khinh bỉ nhìn bộ áo ngủ, tuy rằng không vui vẻ gì nhưng cũng ngoan ngoãn mặc vào, vừa mặc vừa nói ” Ba năm trước em cũng sống trong chờ đợi lo lắng, bây giờ lo lắng có vài ba ngày thì kì lạ cái gì ” (em Nhuệ riết to gan thiệt chứ)

Tuy là em ấy nói rất tùy ý nhưng cũng khiến tôi ngây người ” Tiểu Nhuệ à”

” Anh nghĩ em không còn yêu anh nữa đúng không?” đứng trước mặt tôi em đồng dục hỏi.

Tôi nhìn em chăm chú, không cần nghĩ cũng biết ánh mắt tôi lúc đó chắc hẳn rất ngu ngốc.

” Nhắc tay lên” Tôi ngoan ngoãn nhắc tay, tiểu Nhuệ giúp tôi mặc quần áo.

Nói làm sao bây giờ? Nếu bây giờ tôi thuận theo ý em ấy hỏi rõ, có khi nào em ấy lập tức nói không yêu tôi nữa thì sao. Nghĩ rồi lại nghĩ, nhìn em ấy, tay sờ sờ mũi cẩn thận nói tiếp ” Đêm đó anh nằm mơ em nói không yêu anh nữa”

” Em còn mơ anh với Tống Dương ở bên nhau ” Tiểu Nhuệ thở dài ngồi cạnh bên tôi, hai tay chống nhẹ trên giường” Sáng hôm đó dậy vốn dĩ em muốn hỏi anh, nhưng nghĩ kĩ lại thì thấy buồn cười, dù sao cũng chỉ là một giấc mơ”

Bản thân nghe thấy cũng rất khó chịu tôi liền nghiêng đầu về phía em ấy, ôm chặt ” Lần sau đừng mơ kiểu giấc mơ đó nữa”

Tiểu Nhuệ khịt khịt mũi, vùi đầu vào cổ ta, một lúc sau mới ngẩng đầu nói ” Anh muốn biết gì cứ hỏi em, em sẽ không gạt anh, em nghĩ gì cũng sẽ nói cho anh biết”

Tôi có chút thấp thỏm nhìn tiểu Nhuệ, cả một đóng câu hỏi ở trong lòng nhưng không biết nên hỏi từ đâu, nhẹ nhàng vuốt tóc ” em... còn yêu anh không?”

Nhuệ Dương cười, đột nhiên đẩy ngã tôi nằm ra giường, leo lên người tôi ngồi, cúi sát nằm lên người tôi, hôn hôn nhẹ nói ” Anh nói xem?”

” Anh.... anh không biết ” tôi biết tôi rất vô dụng, đến điều đơn giản nhất cũng không thể khẳng định, có thể bây giờ là thời khắc tùy ý của em ấy, vì rất nhiều lúc tôi không thể biết được em ấy có còn yêu mình hay không.

” Anh nghĩ rằng em đồng ý ở bên cạnh anh là vì anh đã từng hiến tủy cho em”

” Em xin lỗi”

Nhất thời tôi thấy hoang mang, ôm chặt lấy tiểu Nhuệ ” Em làm sao vậy?”

” Lúc đó em không biết phải làm như thế nào nên mới nói như thế, em không nghĩ rằng anh vì câu nói của em mà lẩn cấn đến bây giờ, nếu em không còn yêu anh, kể cả anh có cứu em nhiều lần hơn thế, em chỉ có thể cảm kích anh, cũng không ngu ngốc đến mức lấy thân báo ân đâu.”

Tiểu Nhuệ quay người nằm kế bên ôm chặt, kéo tay tôi làm gối cho em ấy gác.

” Lúc đó sự xuất hiện của anh khiến em rất hoang mang, nghĩ rằng cuộc sống mới của em đang bị anh phá hoại, em rất muốn chạy, nhưng cơ bản chạy không thoát được. Châu Sướng...”

Tôi vội vàng ôm em, trong lòng kiềm chế dư vị chua xót dâng trào, dùng sức ôm chặt em ấy

” Em không hối hận, nói thật bây giờ em rất hạnh phúc, những thứ em muốn anh đều cho em”

Tôi nhất thời không biết nói gì, mắt cay cay, rất muốn ôm chặt tiểu Nhuệ khóc 1 trận thật lớn. Trước đó tôi khổ nạn đến mức đó, một người tốt như vậy ở bên cạnh mình ba năm mà bỏ qua không nhìn thấy chỉ vì một chấp niệm không đạt được của tuổi thanh xuân.

27. Chương 27: Phiên Ngoại 3

Tôi dụi dụi vào người tiểu Nhuệ, ” Anh xin lỗi” Ngoài câu này thực sự tôi không thể nói được câu nào khác, trong đầu trống rỗng, phải chỉ có mấy quay ngược thời gian thì tốt, tôi có thể quay về mấy năm trước tìm cái tên Châu Sướng khốn kiếp đó mà đập cho vài trận.

Tiểu Nhuệ hất cằm cười cười, lại còn an ủi ngược lại tôi ” Em thấy bây giờ rất tốt a, quên đi những chuyện cũ, em cũng không muốn anh cứ ôm mãi chuyện này mà sống một đời với em”

Tôi ngược nhìn nụ cười trên khuôn mặt đó, nhìn không được cắn nhẹ một cái. Câu hỏi quan trọng nhất cũng đã hỏi rồi, những chuyện khác không quan trọng. Bây giờ chỉ muốn ôm chặt em ấy, lật tới lật lui yêu thương em ấy một phen.

Tiểu Nhuệ đột nhiên giữ mặt tôi lại ” Không còn câu hỏi nào nữa sao?”

Tôi lắc đầu, câu hỏi gì cũng không quan trọng bằng thời khắc hiện tại nữa rồi.

” Anh không phải là đang ghen đấy chứ?”

Tôi trừng mắt nhìn em ấy, ấu trĩ như vậy làm sao tôi lại làm được. Tôi liền hỏi ” Ghen cái gì mà ghen?”

” Haha...” Em ấy cười kinh bỉ ” Anh không hỏi là coi như biết rồi nha, những chuyện sau cho anh từ từ đoán”

Chết tiệt, cái tên tiểu yêu tinh này cũng học được cách trêu chọc mình.

Được rồi, để tránh cho việc sau này tự dằn vặt bản thân tôi quyết định đầu hàng.

” Cái người lúc nãy, anh có gặp qua”

Tiểu Nhuệ ” Ân ” 1 tiếng, ” Em với anh ấy quen nhau khoảng 1 năm, là bạn bè giới thiệu, cảm thấy cũng hợp nhau nên đến với nhau”

” Tại sao lại chia tay?” Trời ơi rốt cuộc tôi cũng thoát ra được câu hỏi quấy nhiễu bản thân bấy lâu nay.

Em ấy tự chế giễu cười ” Không còn cách nào, tính tình, cuộc sống không hòa hợp, em không cưỡng được, nên anh ấy tìm người khác?”

Không cưỡng được? Hạ bộ trước mặt tôi vừa cương vừa nóng là cái quái gì?

” Ngoại trừ anh sao?”

” Ân, ngoại trừ anh”

Cảm động, tôi tiếp tục hỏi ” Hôm sinh nhật em, anh nhìn thấy em với người đó ở bên nhau”

” Cho nên...” Em ấy bốn cọt nhìn tôi ” Từ ngày hôm đó đến giờ hơn nữa năm nay anh vẫn là nghĩ về chuyện này sao?”

” Chỉ là thi thoảng nghĩ đến” Tôi buồn chán bò lên người em ấy nói, đúng vậy mà, đúng thực là mỗi ngày để thi thoảng nghĩ đến (cười vô mặt Châu Sưởng =))))

Tiểu Nhuệ cũng giải thích ” Anh có biết cái tiệm hiện này đa số cổ phần đều là của người đó, anh ấy cũng là cổ đông lớn nhất, ngày hôm đó tiện thể ghé qua cùng em bàn về chuyện mở thêm chi nhánh, rồi lại đột nhiên có một vài chuyện đột xuất, nên em mới ở đến tối như vậy. Trong cuộc họp có ghi âm lại, anh không tin có thể mở ra xem”

” Em nói sao anh liền tin”

” Thật ra có nhiều chuyện anh có thể hỏi em, anh không hỏi em cơ bản không biết anh đang nghĩ gì”

” Không phải anh sợ em giận sao, anh nghĩ hỏi em nhiều như vậy, em sẽ cảm thấy phiền, rằng anh không cho em không gian riêng”

Đột nhiên sắc mặt em ấy hồng lên, nhỏ giọng ” Thật ra em rất thích anh quan tâm em như vậy”

Ngày hôm nay quá hạnh phúc rồi, cả người tôi khỏi phải nói trở nên ngu ngốc luôn rồi, hôn em ấy không ngừng ” Anh biết rồi”

Tuy là tôi rất ngốc, không thể hiểu được người bên cạnh rốt cuộc nghĩ về cái gì, nhưng cũng may, tiểu Nhuệ nguyện ý nói cho tôi biết tất cả.

” Tiểu Nhuệ” nghĩ đến phía dưới đang muốn em ấy yêu thương tôi lại bắt đầu cảm thấy thấm thắm.

” Ân?”

” Anh rất thích em ngồi lên người anh”

Cả người em ấy ửng hồng, sau đó giữ chặt eo tôi, thuận thế đẩy nhẹ, tôi trở mình nhưng em ấy rất nhanh đã nghe lời ngồi trên người tôi ” Cái này em cũng thích”

(chắc tiểu Nhuệ hù anh Sưởng chút thôi:))))))

Phần này sẽ là giọng kể của tiểu Nhuệ nha

Sáng sớm lúc thức dậy đã có một trận mưa to, bên ngoài sấm chớp ùng ùng, trên người ta có thêm một tấm chăn, đại khái chắc là lúc trước khi rời giường Châu Sưởng giúp ta đắp thêm.

Châu Sưởng đang ở phòng bếp làm đồ ăn sáng, không cần nghĩ cũng biết sẽ là 1 ly sữa, 2 cái trứng chiên và bánh mì. còn anh ấy sẽ ngênh ngang ngồi uống cafe của mình.

Ta đi vào rửa mặt, kem đánh răng cũng giúp ta lấy sẵn chỉ là không biết tại sao trên gương lại có kem cạo râu vẽ thành một vòng tròn?

Phía sau truyền đến âm thanh thở dài của Châu Sưởng.

Ta quay đầu lại thấy anh ấy bất đắc dĩ nói ” Vốn dĩ là anh định vẽ trái tim, ai ngờ đầu bị rút mất ” (lay anh Sưởng =))))

Ta buông tay, nhún vai, ” nếu anh đồng ý đổi sữa của em thành một ly ca fe, em sẽ suy nghĩ về việc ngày mai vẽ cho anh một trái tim”

Châu Sưởng nghiêng đầu liếc mắt nhìn, lấy cái khăn lau sạch gương ” Đánh răng, rửa mặt, sau đó ra uống sữa cho anh”

” Ngày nào cũng vẽ 1 trái tim được không”

Hừm, anh ấy cũng không thèm quay đầu lại

Kỳ thực, ta đang rất hưởng thụ cuộc sống hiện tại, không cần biết đi đến đâu chỉ cần quay lưng lại ta đều biết đằng sau ta luôn có một gia đình, ở gia đình đó luôn có một người, anh ấy luôn chờ đợi ta, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tan sở, cùng nhau nghỉ ngơi. ôm nhau trên ghế salon cùng nhau xem một bộ phim, xem xem a, kích động một chút có thể làm làm tình, dựa sát vào nhau, sưởi ấm.

Lúc mới đầu trong tâm ta cũng bài xích Châu Sưởng, ta yêu anh ấy, đây là điều không thể chối bỏ, nhưng đại khái cũng là vì quá mong đợi nên ta cũng sợ có một ngày anh ấy lại phá hỏng cái mà ta gọi là gia đình đó.

Thế nhưng đến bây giờ, ta phải thừa nhận, anh ấy làm rất tốt.

Ta bắt đầu uống ly sữa của mình, còn đến 1 tiếng nữa Châu Sưởng mới phải đi làm, anh ấy lái xe đưa ta đến tiệm trước, hôn tạm biệt xong xuôi, nói với ta trưa phải chờ anh ấy qua đưa đi ăn trưa. Ta đứng bên đường chờ xe anh ấy đi xa, mới đi vào tiệm.

Nói thật, ta cũng không trách anh ấy nhiều, dù sao thì ngay từ đầu, bản thân ta cũng biết trong lòng Châu Sưởng chỉ có Tống Dương, ta cũng biết anh ấy bên cạnh ta là vì ta quá giống y.

Khi đó trong lòng ta chỉ có duy nhất một cái tên Châu Sưởng, không chứa được ai khác nữa, mà điều ta mong đợi là anh ấy có thể nhìn thấy sự hiện diện của ta, có thể nhớ đến có một người tên Đàm Nhuệ Dương rất yêu anh ấy, lúc đó anh ấy nói anh ấy yêu ta, ta còn nghĩ là thật, đối với ta mà nói, như vậy là đủ rồi.

Từ lúc Tống Dương lần thứ hai xuất hiện trong mối quan hệ của ta, ta đã nghĩ rằng có lẽ mối quan hệ này sắp kết thúc rồi. Ta nghĩ rằng anh ấy sẽ đường hoàng trực tiếp nói với ta, bất kể là chia tay hay tiếp tục ta đều có thể chấp nhận.

Ta không bao giờ nghĩ rằng anh ấy có thể một bên lừa gạt ta một bên yêu đương Tống Dương, bọn họ trong nhà vừa ôm vừa hôn, lại còn thảo luận làm thế nào để chia tay với ta.

Lúc đó cái cảm giác như cả thế giới sụp đổ không thua kém gì lúc ta nhận được bằng báo cáo sức khỏe từ bệnh viện, ta thậm chí tình nguyện ước gì bệnh của bản thân tốt nhất là không có cách nào chữa khỏi, lập tức chết liền, còn tốt hơn là nhìn thấy hai người bọn họ vừa hôn vừa ôm trong căn nhà này, thực sự rất khó chịu.

Cho nên cảm giác máu của bản thân không ngừng chảy, tôi cảm thấy bản thân rất may mắn, rốt cuộc cũng được giải thoát. Người yêu thì lừa dối, căn bệnh trong người từng chút từng chút ăn mòn bản thân, không có nhà, không có hy vọng thì sống còn ý nghĩa gì nữa?

Sau này có người nói với tôi, rằng tôi còn trẻ, có thể bắt đầu cuộc sống mới, thật ra đâu có dễ dàng vậy.

Xem đi, cuộc sống mới của ta, tất cả không phải vẫn như cũ dây dưa với Châu Sưởng sao?

Tình yêu a, không phải là thứ ông trời đem ra để chơi đùa với phàm nhân sao.

Khi yêu nhiều, thì chính là người thua cuộc không phải sao?

Khi bắt đầu một lần nữa đại khái ta đè nén tình cảm mình rất nhiều, kể cả sinh nhật mình ta cũng tìm việc bận rộn để đi ra ngoài. Kỳ thực ta biết bản thân chờ mong, ta cũng muốn về, nhưng ta sợ anh ấy cơ bản không nhớ

Đến bây giờ cũng đã gần một năm rồi. ta đều nhớ rất rõ những bất ngờ Châu Sưởng làm, anh ấy thuyết phục mẹ chấp nhận ta, anh ấy đưa ta đến ra mắt bạn bè một cách chính thức, ngay cả lúc ta tận lực trốn tránh ngày sinh nhật anh ấy cũng chờ ta một đêm.

Ta không thể không thừa nhận, một lần nữa đối với Châu Sưởng xuất hiện sự kỳ vọng.

Thậm chí, ta còn cảm thấy bản thân may mắn vì không chết, đồng thời lại chọn cùng với anh ấy bắt đầu lại. nếu không làm sao có thể thấy được Châu Sưởng còn có một mặt khác như vậy, lại càng không cảm thấy được, được Châu Sưởng yêu hạnh phúc đến như vậy.

Giờ nghỉ trưa đến, Châu Sưởng gọi điện thoại đến, nói anh ấy đến rồi, đang ở dưới chờ.

Ta từng bước từng bước đi đến, anh ấy xuống xe, cũng không quan tâm đến những người xung quanh ôm ta thật chặt,

” Trưa này em muốn ăn gì?”

“Ăn gì cũng được”

” Chỉ cần được ăn cùng nhau”

Trời quang mây tạnh, mặt trời cũng xuất hiện

Xem đi, trên thế giới này cũng sẽ có một người, có thể bạn đã từng bỏ lỡ, nhưng đến lúc bạn xoay người lại, bạn sẽ phát hiện, người đó luôn đứng đó, chờ đợi bạn

Bạn yêu người đó, người đó yêu bạn, một thứ đều trở nên tốt đẹp.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-em-khong-giong-cau-ay>